

Hãy Để Anh Là Gió

Contents

Hãy Để Anh Là Gió	2
1. Chap 1	2
2. Chap 2	4
3. Chap 3	8
4. Chap 4	11
5. Chap 5	13
6. Chap 6	15
7. Chap 7	17
8. Chap 8	21
9. Chap 9	23
10. Chap 10	26
11. Chap 11	27
12. Chap 12	30
13. Chap 13	33
14. Chap 14	36
15. Chap 15	39
16. Chap 16	40
17. Chap 17	44
18. Chap 18	46
19. Chap 19	50
20. Chap 20	53
21. Chap 21	54
22. Chap 22	57
23. Chap 23	60
24. Chap 24	63
25. Chap 25	66
26. Chap 26	73
27. Chap 27	77
28. Chap 28	82
29. Chap 29	86
30. Chap 30	89
31. Chap 31	93
32. Chap 32	97
33. Chap 33	100
34. Chap 34	104
35. Chap 35	109
36. Chap 36	112
37. Chap 37	116
38. Chap 38	120
39. Chap 39 (end)	125
40. Ngoại Truyện 1 - Tôi, Anh Và Tất Cả	128

Hãy Để Anh Là Gió

Giới thiệu

Đối với con người dám yêu dám hận là điều hiển nhiên. Nhưng với một số người, khi yêu họ lựa chọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-de-anh-la-gio>

1. Chap 1

Dòng người hối hả, thành phố rộn ràng liệu có ai thấu hiểu những nỗi buồn man mác? Nỗi buồn này... của ai đây?

Căn nhà khá rộng rãi với ánh đèn ấm cúng, người con gái ngừng ăn, tay còn cầm đôi đũa khẽ nói:

- Dạ!

Tiếng dạ vang lên nhẹ tênh, người nói dường như chưa suy nghĩ gì thì phải. Sao lại thế?

Trên chiếc bàn ăn sang trọng, hai vợ chồng trung niên thở dài nhìn đứa con gái đang ăn mà lòng quặn thắt. Cứ tưởng nó sẽ ngừng, nó sẽ hỏi tại sao, nó sẽ la hét phản kháng... nhưng không, nó chỉ nói một từ “dạ” dễ dàng.

- Con đã suy nghĩ chưa hả Ly? - Bà mẹ xót xa nhìn con.

- Được rồi mà mẹ... - Vẫn cái giọng nhẹ tênh đó, Lưu Ly trả lời.

Im lặng.

Những người làm đứng quanh đó cũng không nén được tiếng thở dài, con bé cái gì cũng dạ, cái gì cũng gật, chưa một lần phản kháng cho bản thân cả. Thiết nghĩ không biết con bé đang sống cho ai trên cuộc đời này nữa.

- Con ăn đi, cuối tuần sẽ có người qua đón! - Ông bố cúi đầu tiếp tục ăn, khẽ nói. Dường như ông đang cố che giấu nỗi bất lực và sự đau buồn trong đáy mắt.

Ba mẹ nào lại không thương con đâu. Đối mặt với đôi mắt trong veo sâu thẳm của con gái khiến ông cảm thấy cuộc đời làm cha thất bại. Ông chọn cách trốn tránh.

Không gian lại yên ắng nhường chỗ cho tiếng bát đũa va chạm. Và nhường chỗ cho những tiếng thở dài đầy tâm trạng.

.

.

Lưu Ly nằm trong một căn phòng màu tím nhạt, một màu buồn, tay ôm con gấu bông suy nghĩ miên man về lời của ba mẹ khi ăn...

“Con có hôn ước.”

Nhiều đấy thôi nó cũng có thể hiểu sâu xa của sự việc này là gì. Sống trong gia đình giàu sang nó phải biết cách chấp nhận mọi chuyện. Có lẽ đối với mọi người thời đại này còn nhắc đến chuyện hôn sự do người lớn sắp đặt thì hơi buồn cười, không, là hư cấu. Nhưng họ không ở trong hoàn cảnh này, họ chẳng biết để giữ được danh tiếng, quyền thế, địa vị thì cần những gì cả. Họ chẳng biết gì về cuộc sống của giới thượng lưu có xa xỉ nhưng không thiếu những sự hi sinh đến buồn cười. Lưu Ly cũng thế, nó hiểu cuộc sống của mình. Nó chọn cách âm thầm chịu đựng chứ không muốn gây nên sóng gió cho một gia đình.

Nhắm mắt, tay siết chặt con gấu bông. Nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ giữa đêm hè. Ngủ để đối đầu với những ngày tháng có lẽ là khó khăn với một cô gái mới lớn.

Chủ nhật.

Căn nhà rộng hơn một chút, người làm cứ đi ra đi vào căn phòng màu tím. Hai vợ chồng trung niên cũng đứng ở ngoài nhìn vào. lát sau, chiếc vali trắng được kéo ra, Lưu Ly với chiếc váy xanh lá nhạt im lặng đóng cửa phòng, thậm chí không nhìn lại nơi gắn bó từ bé.

- Mẹ không muốn. - Bà mẹ òa khóc, ôm chặt lấy con gái. Đứa con gái ngoan hiền chưa bao giờ khiến bà lo lắng nay lại phải xa bà như thế này.

- Cuối năm anh Duy sẽ về mà. - Lưu Ly ôm lại, nhẹ giọng nói. - Con sẽ ngoan, ba mẹ đừng lo.

Nước mắt bà lại không ngừng tuông khi đứa con gái cất lời an ủi. Ông bố cũng khẽ lấy tay gạt đi nước mắt, bước tới gần con gái.

- Ba mẹ tin con. Lưu Ly, nếu cảm thấy mệt mỏi quá thì quay về, cả nhà lại ôm con vào lòng sưởi ấm.

Lưu Ly cười, ôm lấy ba mình, bàn tay nhỏ khẽ vỗ lên tấm lưng rộng của ông như một lời an ủi, một một sự đồng ý ngầm.

Nó quay sang mấy người làm đang cố gượng cười nhìn mình mà nước mắt cứ rơi. Họ không đơn giản chỉ là người làm, họ là những người thân đã lớn lên cùng nó.

- Cháu đi, ở nhà mọi người giữ gìn sức khỏe!

- Lưu Ly...

Họ ôm chặt lấy Lưu Ly, ai nở xa cô bé nhỏ xinh, hiền thế này? Vắng nó, căn nhà này sẽ buồn tẻ ra sao?

Kết thúc cuộc chia tay, ngoài sân đã đậu sẵn một chiếc BMW đen. Bóng dáng nhỏ với váy xanh khuất dần sau cánh cửa. Xe lặng lẽ rời đi.

- Em có lỗi với con. - Bà mẹ nhìn theo nói, nước mắt cứ chực rơi.

Chiếc xe chạy theo con đường ra thành phố, rồi lại ra ngoại ô, băng qua con đường dài đầy bằng lăng tím, buồn thật!

Lưu Ly đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt nó dõi theo từng hàng cây cứ vùn vụt trôi qua, yên tĩnh quá.

Người lái xe là một người đàn ông tuổi trung niên, ông ta tập trung lái được một đoạn đường dài mới nhìn qua gương chiếu hậu, rồi lên tiếng:

- Cháu buồn sao?

- Không ạ! Chỉ là nơi đây yên ắng quá. - Nó không do dự mà trả lời ngay.

- Ừ, cháu có thể ngủ. Bối hơn 2 tiếng nữa mới tới nhà ông bà chủ.

Nó thở dài, xa vậy sao? Từ lúc đi đến bây giờ đã quá một tiếng rưỡi.

- Cháu mở cửa sổ được không ạ? - Nó hỏi.

- Ủ. - Người lái xe gạt đầu.

Được sự đồng ý của ông ấy, Lưu Ly đưa tay bấm nút mở cửa sổ, ngay lập tức làn gió mát lạnh tràn vào trong xe thổi tung mái tóc nâu hạt dẻ của nó. Gió mạnh, gió lạnh lùng làm cay mắt nó.

“Gió ơi... tôi muốn theo cậu, đến những nơi chỉ có riêng bản thân tôi biết, không cần suy nghĩ lo âu cho những cuộc dừng chân của cuộc đời.”

Khẽ nhắm mắt, Lưu Ly thấy tựa như bay theo những cơn gió đến khắp mọi miền. Đôi môi nó khẽ nâng lên một nụ cười.

Người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu một lần nữa, ông không thấu hiểu nó nhưng ông cảm nhận được nỗi buồn của nó thật lớn, khuôn mặt nhỏ khi ngủ kia vẫn không xóa bỏ được nỗi cô đơn. Hạ ga, ông cho xe chạy chậm lại để cô bé kia được hưởng thụ giấc mơ có lẽ lâu nay chưa được thấy.

[Continue]

2. Chap 2

Chiếc xe vẫn chậm chậm băng qua từng con đường. Gió vẫn cứ lạnh lùng tấp vào khuôn mặt đang say ngủ. Vào lòng thành phố, tiếng ồn ào tượng trưng cho sự hưng thịnh đánh thức giấc ngủ của cô gái.

Mở mắt, Lưu Ly thấy xe vẫn đang chạy, phía trước lại thấy một dãy phố mới.

- Gần tới rồi ạ? - Nó dụi mắt hỏi người tài xế.

- Ủ, ngay đây thôi.

Chiếc xe vượt nhanh qua khu phố mới, lại đi qua con đường vắng ra ngoại ô và nhanh chóng phanh lại một tòa nhà lớn. Cổng tự mở, lái xe tiến vào, ngay sau đó là một đoàn người bước ra.

Lưu Ly nhìn ra ngoài, đôi tay nắm chặt rồi thả lỏng. Nó khẽ thở mạnh một hơi, môi nở một nụ cười tự an ủi bản thân. Chỉ là một nơi khác thôi, từ từ mọi thứ sẽ ổn.

Lưu Ly mở cửa xe bước xuống, nó đưa mắt nhìn xung quanh. Mọi thứ lạ lẫm quá.

- Lưu Ly phải không? - Một người đàn ông đã có tuổi bước đến hỏi, bên cạnh ông là người phụ nữ trẻ tuổi ông, theo sau là đám người làm.

- Dạ! Con chào hai bác. - Nó cúi thấp đầu chào hai người trước mặt.

Khỏi cần nghĩ nhiều trí óc nó cũng biết đây chính là ba mẹ chồng tương lai.

- Vào nhà rồi nói. - Người đàn ông nói tiếp, trên người toát ra khí chất cao quý.

- Chào con Lưu Ly, xinh quá! Vào nhà nào. - Người phụ nữ tiến lại, nắm lấy bàn tay nhỏ kéo đi. Mọi người làm xung quanh cũng cung kính cúi đầu chào.

Lưu Ly khẽ cười rồi cũng bước theo chân người phụ nữ đó vào nhà.

Căn nhà to theo phong cách cổ kính lẫn hiện đại, mùi quý tộc thoang thoảng khiến Jiyeon cảm thấy có chút ngột. Nhà nó cũng to, cũng hiện đại nhưng có hơi ẩm hơn nơi này, hoặc có lẽ là nó chưa quen nên cảm thấy như vậy.

- Đi xa chắc con mệt lắm phải không? - Người đàn ông ngồi xuống ghế sofa, bưng tách trà chậm rãi hỏi.

- Dạ không sao, lúc ở trên xe con có ngủ một chút nên không mệt lắm ạ. - Lưu Ly lại cười nhẹ đáp lại.

- Từ giờ con đã là thành viên trong gia đình rồi, tự nhiên con nhé! Có gì không biết cứ hỏi mọi người, đón con đột ngột thế này thật có lỗi. - Người phụ nữ nắm lấy tay nó hiền từ nói.

Lưu Ly vẫn giữ nụ cười trên môi coi như đáp lại lời nói của bà. Nhưng khi thấy bà quan tâm như vậy nó nhớ đến người mẹ của mình ở nhà. Mẹ nó cũng hiền và yêu thương nó như vậy. Nghĩ đến đây lại thấy có chút chạnh lòng.

Người làm mang ra cốc nước mím cười mời nó uống. Nó cũng cúi đầu nhận lấy, uống một ngụm cho đỡ khô cổ. Vừa uống vừa liếc sơ qua ngôi nhà. Nó cảm thấy mọi thứ khó chấp nhận, ở đây không như ở nhà. Liệu nó có quen nhanh không?

Dòng suy nghĩ miên man của nó bị cắt đứt bởi tiếng xe bên ngoài, sau đó là tiếng bước chân chạm vào nền gạch lạnh lẽo.

Âm thanh bước đi đó làm nó cảm nhận được sự lạnh lẽo, mang một chút hơi hả nhưng phần lớn là rất ung dung, là con người khó đoán chăng?

- Con về rồi.

Giọng nam cất lên, nó theo phản xạ nhìn về phía ấy.

Một thanh niên cao, vóc dáng chuẩn, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sắc xảo. Mọi thứ đều hoàn hảo.

- Triết Huân! Con lại đây. - Người phụ nữ vẫy tay với cậu trai tên Huân.

- Lưu Ly, đây là Huân, “bạn đồng hành” của con!

Nó đã biết từ khi nghe tiếng bước chân lạnh lẽo đó.

Đưa mắt lạnh nhìn nó, cậu con trai lãnh đạm thở dài. Phản đối rồi cơ mà, sao vẫn có người mang danh nghĩa “vợ tương lai” về đây thế?

- Triết Huân, Lưu Ly đấy, hãy đối xử tốt với con bé, thua con một tuổi thôi nhưng phải chăm sóc con bé đấy!

Im lặng, im lặng, cả hai nhìn nhau mà im lặng.

Nhận ra không khí có chút gượng gạo, đôi trẻ cứ bốn mắt nhìn nhau không nói một lời, mẹ Triết Huân đành hắng giọng, kéo tay cậu con trai tới gần Lưu Ly nói:

- Con bé đi xa rất mệt, con đem hành lý giúp con bé lên phòng đi.

- Dạ. - Cậu lên tiếng, sau đó kéo chiếc vali trắng đi.

- Con xin phép! - Nó cũng vội cúi đầu chào hai người lớn rồi theo cậu lên lầu.

Hai vợ chồng già mím cười gật đầu.

Tầng 2.

Mở cửa ra, cậu kéo vali nó vào, bạo lực ném vào một góc. Nó im lặng bước vào, căn phòng màu tím nhạt làm nó nhớ đến căn phòng cũ da diết. Đưa mắt đánh giá sơ nó thấy như mình đang ở nhà thật sự, mọi thứ đều giống y hệt. Chắc là người nhà Triết Huân sợ nó lạ lắm mới bày trí như thế này.

Đóng cửa phòng, cậu tựa vào cửa, nhìn thẳng vào nó.

- Lớp 11 sao? - Cậu hỏi.

Gật đầu.

- Nói thẳng nhé! Tôi không thích vụ này, tôi có bạn gái rồi, chúng ta trên danh nghĩa trước mặt ba mẹ tôi thì làm, sau đó thì không quan hệ. Sau này thì nói không hợp, mọi chuyện kết thúc!

Đơn giản vậy sao? Cái đầu của người con trai trước mắt nó chắc chỉ chứa não bé bằng hạt đậu thôi.

- Được rồi. - Giọng nhẹ tênh nó đáp lại cậu, rồi đi lại góc phòng kéo chiếc vali bị cậu quăng bừa bãi đến cạnh giường. Nếu cậu ta muốn nghĩ như thế thì cứ để như thế đi. Nó cũng chẳng rảnh đôi co với cậu, cái nó cần là sống tốt trong ngôi nhà này rồi chuyện gì tới rồi tính.

Cậu đứng đó một chút rồi mở cửa ra khỏi phòng, nhưng sau đó lại ló đầu vào, nói với giọng lạnh lẽo

- Đừng đi sâu vào gia đình tôi!

Có thể coi là một câu cảnh cáo. Vì cậu sợ một khi nó đã là thói quen của căn nhà này mọi chuyện sẽ trở nên khó giải quyết.

Còn Lưu Ly, sau khi cánh cửa phòng nó đóng lại, bóng cậu khuất đi thì nó khẽ cười. Cậu nghĩ nó muốn sao? Không đâu.

Đóng cửa phòng một cách bạo lực, Triết Huân ngã ra giường, quái gì thế kia? Cách đây vài ngày cậu đã nói là không cơ mà, cậu đã phản đối rất kịch liệt. Cuối cùng thì sao? Chẳng sao cả, lời nói của cậu xem như gió rồi. Được thôi, đã thế thì đứng trách sao cậu tàn nhẫn với người con gái kia.

Lấy tay cởi hai chiếc cúc áo đầu, cậu chợt nhớ tới đôi mắt của người con gái kia, đôi mắt buồn, sâu thẳm và khó đoán.

Ting!

Chuông tin nhắn đánh thức cơn mơ màng của cậu từ hình ảnh một đôi mắt. Cầm lấy điện thoại cậu mở ra đọc, mỉm cười hạnh phúc khi thấy tên người gửi đến. Không nhắn tin trả lời, cậu bấm nút gọi.

- Em nhớ anh đấy à?

- Hứ! Là anh nhớ em, em chỉ nhắn tin hỏi anh về chưa, anh đã gọi.

- Được rồi, anh nhớ em, thôi đi cả ngày mệt rồi, em nghỉ ngơi đi nhé!

- Bye anh nhé! Anh ngủ ngon! Moaz!

- Ủ! Ngủ ngon.

Tiếng tút ngân dài, cậu mỉm cười hạnh phúc nhìn chiếc điện thoại. Bạn gái cậu là một cô gái tốt.

Lưu Ly thiếp đi khi nào không hay. Sau khi tắm rửa nó ngồi trên giường đưa mắt buồn nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh vật nơi ngoại ô về chiều. Sau đó thiếp đi.

Dưới nhà, bàn ăn đã được dọn. Cả nhà Triết Huân đang chuẩn bị ăn cơm, chỉ chờ một mình Lưu Ly xuống.

- Huân, con lên gọi Lưu Ly xuống ăn cơm, con bé quá mệt nên chắc ngủ quên rồi. - Mẹ cậu nhẹ giọng nói.

- Nếu thế thì cứ cho con bé nghỉ, lát thức dậy kêu người dọn lên cho con bé, đừng làm phiền, quá đột ngột chắc vẫn có chút gì đó shock. - Ba cậu lại đưa ra ý kiến khác và cả nhà chỉ im lặng nghe theo. Những lời ông nói cũng có lí.

Cậu im lặng ăn và ăn, hơi đâu lại quan tâm tới một người dường như nó.

- Ngày mai Lưu Ly sẽ học tại trường của con, con để ý giúp con bé nữa! Mọi thứ ở đây xa lạ quá, con bé chưa thích nghi được đâu. - Ông Lập Hàn - ba cậu nói.

- Làm sao được khi khối 11 ở cách xa khối 12? - Cậu ngừng ăn nhìn ba mình.

- Nhưng các con chung trường mà, có phải xa nhau gì đâu mà không được? Con nhớ phải chú ý đến Lưu Ly. - Mẹ cậu lại chen vào.

- Dạ. - Cậu cúi xuống ăn tiếp. Dạ là để đó chứ đời nào cậu lại quan tâm, nó không lẽ không có chân mà cậu phải dẫn dắt?

.

.

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa, Lưu Ly nhú mày nhưng mắt nặng trĩu. Thân thể nó rụng rời, đầu có chút đau âm ỉ, tự nó hiểu rằng mình đã bị bệnh. Cũng tự nhận thức được ngủ từ hôm qua tới giờ là gần nguyên một ngày. Mệt mỏi nhưng nó vẫn cố ngồi dậy lết vào phòng vệ sinh, đầu đau như búa bổ.

Sau khi từ nhà vệ sinh ra, nó đã thấy người làm đứng ở trong phòng.

- Ô... chào... cô! - Nó ấp úng nhìn người phụ nữ trước mặt mình.

- Chào cô chủ buổi sáng, bà chủ nói tôi đem đồ đi học lên cho cô, rồi dẫn cô xuống ăn sáng!
- Hơ... gọi cháu là Lưu Ly được rồi ạ! Thật phiền cô quá, cảm ơn cô, cháu sẽ xuống liền! - Nó nhẹ giọng đáp lại.

Người giúp việc cười nhẹ rồi bước ra ngoài, trước khi bước ra còn nhanh mắt liếc sơ căn phòng đã được xếp gọn gàng. Người phụ nữ khẽ cười rồi đóng cửa phòng.

Lưu Ly cầm bộ đồng phục ướm thử vào người nhìn chiếc gương, xinh thật đấy, nhưng lạ lắm quá. Thở dài, nó thay đồ, chải mái tóc dài tới thắt lưng, đeo kính cận, ngồi xếp sách vở sẵn có trong tủ sách theo thời khóa biểu lúc này người giúp việc đưa lên, chu đáo quá. Sau đó xuống nhà, đầu đã có cảm giác tê tê.

- Con chào hai bác! - Nó nhẹ giọng lên tiếng.
- Lưu Ly xuống rồi à, ngồi xuống ăn sáng nào. - Mẹ cậu niềm nở. - Con thật xinh đẹp!
- Nó cười gượng ngồi xuống cạnh cậu, con người này giờ xem nó như không khí.
- Hồi tối con ngủ luôn à? Đói lắm phải không? - Mẹ cậu tiếp tục.
- Con xin lỗi ạ, con ngủ quên! - Lưu Ly khẽ đẩy giọng kính hơi cúi đầu nói.
- Không sao đâu, giờ thì ăn nhiều vào để lấy lại sức, trông con ốm quá. Hôm nay lại còn phải đi học nữa. - Ông Hàn này giờ đọc báo lên tiếng.
- Dạ! - Nó khẽ đáp.

Sau màn ăn sáng đầy dinh dưỡng là đi học, nó theo cậu lên chiếc xe màu đen hiệu Limo tới trường. Trong xe cả hai im lặng, mỗi người suy nghĩ chuyện riêng của họ. Cậu im lặng nhìn về phía trước, còn nó im lặng nhìn ra cửa sổ. Theo thói quen nó hạ kính đón từng cơn gió tấp vào mặt, gió thổi mái tóc nó rối tung.

- Dừng xe! - Cậu lên tiếng.

Người lái xe ngơ ngác nhìn cậu qua gương chiếu hậu rồi cũng dừng xe.

- Có thấy cái trường trước mặt không? - Cậu lên tiếng hỏi.

Nó thôi nhìn ra cửa sổ, ngay khi nghe cậu bảo dừng xe cũng biết cậu định làm gì.

- Thấy rồi. - Nó nhìn phía trước trả lời rồi mở cửa xe bước ra.

Cậu nhìn theo cái dáng gầy gầy đứng ở ngoài thăm nghĩ nó cũng thông minh lắm.

- Vào trường, rẽ trái sẽ thấy phòng hiệu trưởng, lúc đó sẽ có người dẫn lên lớp. Còn nữa, sau khi tan học, đứng ở đây chờ.

- Được! - Nó trả lời.

- Đi thôi. - Cậu nói với lái xe.

- O... cô chủ... thì sao?

- Đi, chú liệu im lặng không thôi thì chiếc xe này có người khác lái. - Cậu khẽ mím môi lạnh lùng trả lời lần hăm dọa.

Người lái xe chỉ im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nó bước lên đi trước thì thở dài cho xe đi tiếp, ông ta cũng chỉ vì miếng cơm và thân phận tôi tớ.

- Chú giữ bí mật cho cháu. - Cậu nhẹ giọng nhờ vả. Bởi người lái xe này là người duy nhất trong nhà biết cậu có bạn gái, và thường xuyên cùng cậu đón cô gái ấy đến trường, về nhà. Người lái xe thích cô gái đó thật, nhưng khi nhìn thấy Lưu Ly, lại thấy một cái gì đó đặc biệt hơn, cảm thấy nó xứng với Triết Huân hơn.

- Được. - Người lái xe gật đầu.

Cậu thở dài, ngoảnh mặt lại nhìn nó đang thần thờ đi, đi một cách vô hồn vậy, tóc nâu ấy cứ tung bay theo gió, cậu có cảm giác như chính nó cũng muốn bay theo.

Chiếc xe không rẽ phải để đến trường mà cứ chạy thẳng. Nó nhìn theo, nó biết cậu đi đâu và làm gì. Nhưng nó không quan tâm, cậu chẳng là gì của nó cả.

Dừng lại một chút để đưa tay vỗ vỗ trán như để xua đi cơn nhức, rồi lấy từ trong cái cặp ra một ipod, cắm earphone rồi đeo vào tai. Những bản nhạc không lời có thể làm nó bớt nhức đầu.

Cậu nói trường trước mắt thế thôi, nhưng nó phải đi bộ một đoạn đường xa mới đến. Trước mặt nó, một ngôi trường nguy nga, to thật. Nó từ từ tiến vào là bao nhiêu con mắt dồn về. Xinh chẳng? Ừ, thế đấy, xã hội bây giờ cái gì đẹp là thành tâm điểm. Đặc biệt là gái đẹp.

Theo lời cậu, nó rẽ trái để tìm phòng thầy hiệu trưởng.

- Chào thầy ạ! - Nó đứng trước cửa khẽ chào.

Người thầy già với cặp mắt kính dày ngược lên nhìn, sau đó mỉm cười phúc hậu.

- Vào đi Lưu Ly!

Nó cũng không thắc mắc sao thầy ấy biết tên, nhanh chân bước vào.

- Trường mới có thể em khó nắm nội quy, nhưng thầy mong em thực hiện tốt, có gì cần giúp em cứ gặp trực tiếp thầy.

- Dạ, cảm ơn thầy.

- Em ngồi đợi một chút, giáo viên chủ nhiệm của em sẽ đến dẫn em lên lớp.

Nó khẽ cúi đầu.

Có tiếng ồn nó theo phản xạ nhìn ra phía sân, à, là cậu, nó công nhận cậu rất phong độ nên chuyện ồn ào ấy nó không ngạc nhiên, ở trường cũ cũng thế mà, hotboy luôn được mọi người nhiệt tình chào đón.

Do thân hình cao to của cậu, nó không thể nhìn thấy người con gái đi bên cạnh. Cũng ngay lúc đó có một giáo viên bước vào.

- Em cùng thầy ấy lên lớp đi. -Thầy Hiệu trưởng hiền từ nói.

Nó cúi đầu chào giáo viên mới vào, rồi khẽ gật đầu với thầy hiệu trưởng.

Nó theo thầy đi lên tầng trên khi chuông vừa reo.

- Em tên gì? - Thầy giáo hỏi nó.

- Lưu Ly ạ! - Nó khẽ trả lời.

[Continue]

3. Chap 3

- Ô! Tên em rất đẹp, thầy là Anh Sơn, giáo viên dạy toán. Hồi trước em học trường nào?

- Trường THPT A ạ!

- Em học giỏi lắm nhỉ? So với THPT A thì THPT S này tiện nghi, đầy đủ hơn, nhưng chất lượng và xác suất học sinh giỏi thì trường A thật sự rất tuyệt. - Thầy Anh Sơn vừa đi vừa thao thao bất tuyệt.

Lưu Ly chỉ im lặng lắng nghe.

- Thầy có bạn dạy ở đó, em biết thầy Hùng dạy Lý chứ?

- Không ạ. Em ít khi để ý nếu giáo viên không dạy lớp em. - Nó trả lời, câu trả lời không thành thật. Làm sao không biết khi chính thầy Hùng là giáo viên chủ nhiệm của nó khi còn học ở THPT A chứ.

Tại trường A, không khí lớp A1 chùng xuống khi nghe tin Lưu Ly đột nhiên chuyển trường không một lời từ biệt, mới tuần vừa rồi rất đổi bình thường cơ mà?

- Thầy không rõ, nhưng hôm qua người nhà lên trường rút hồ sơ rồi. - Thầy Hùng - giáo viên chủ nhiệm 11A1 lên tiếng.

Cả lớp ủ rũ, cô bạn im lặng, ít nói nhưng rất tốt bụng và đáng yêu, hơn nữa lại là đối tượng cậu hotboy trong lớp thầm mến, không, là mến ra mặt nhưng Lưu Ly chẳng phản ứng gì.

Cậu hotboy ngồi im, mấy cậu bạn bên cạnh cũng không dám lên tiếng, tên này nổi tiếng gia trưởng, cộc cằn nhưng rất ấm áp.

- Các em cố gắng liên lạc với bạn, chiều này thầy sẽ đến nhà tìm hiểu chuyện gì, còn giờ thì tập trung học nào.

Mặt ai cũng xụ xuống, đi mà không nói một lời sao?

- Em xin phép xuống phòng y tế ạ! - Cậu hotboy đứng dậy bước thẳng ra khỏi lớp mà không để ý thầy có cho hay không.

Thầy Hùng cũng nhìn theo rồi thở dài, tình cảm đầu đời rắc rối khó hiểu thế đấy.

Không xuống phòng y tế như lời xin phép, cậu hotboy đi thẳng ra ngoài nhà xe, nơi lần đầu tiên cậu gặp nó.

Lưu Ly mệt mỏi bước vào lớp theo thầy mới. Lớp ồn ào bỗng phút chốc im lặng.

- Hôm nay lớp chúng ta có bạn mới nhé! Nào, em tự giới thiệu đi!

- Xin chào! Mình là Lưu Ly. - Nó giới thiệu ngắn gọn.

- Các em giúp đỡ Lưu Ly nhé! Lớp trưởng và cả tập thể nữa. - Thầy nhìn cả lớp nói, rồi quay sang nó. - Có gì cần hỏi, em có thể hỏi Trung - lớp trưởng của lớp.

Dưới lớp có một thằng con trai tóc đen nhánh vừa nhìn nó vừa nhịp nhịp chân, sau đó là hét toáng lên:

- Dạ nhớ rồi thầy ạ!

Cả lớp bật cười, thầy khẽ nhún mày.

- Trung, bớt đùa nào.

Ra là lớp trưởng ở đó, nó nhìn Trung, ánh mắt lạnh đậm. Nó không thích những người hay đùa.

- Để giúp em thích nghi nhanh với trường lớp, em ngồi chung bàn với Trung nhé, nếu không thì ngồi lớp phó Chi bên kia. - Thầy tiếp tục nói, nhìn về phía dãy giữa, nơi có một nữ sinh đeo cái nơ hồng hơi bị khủng.

- Không cần đâu ạ, em ngồi đâu cũng được. - Nó lên tiếng, sau đó nhanh chân bước xuống chỗ cậu lớp trưởng. Trung mỉm cười ngồi qua một bên nhường chỗ cho nó.

- Cảm ơn.

Nó khẽ cúi đầu rồi đặt cặp xuống chỗ ngồi, ngay sau đó cũng ngồi xuống. Bao nhiêu cặp mắt nhìn về phía nó, nó cũng không buồn mà nhìn lại, chỉ lôi từ chiếc cặp ra cuốn sách Lý ra. Tiếng thước gõ xuống bàn làm mọi học sinh nghiêm chỉnh học, nhưng vẫn có những ánh mắt chăm chú nhìn vào. Nó cũng không buồn quan tâm.

.

.

Mệt. Đó là từ diễn tả cảm giác của Lưu Ly lúc này. Nó rất mệt, trải qua 5 tiết với sự tò mò của rá nhiều người, không chỉ là trong lớp, ngoài lớp và cả khối trên, khối dưới. Nó mang cặp ra khỏi lớp, lên bước ra cổng trường trong cơn nhức nhối của cái đầu không buông tha. Nó định là sẽ đi bộ cho đến khi xe cậu đuổi theo, nhưng tình trạng này, nó không thể, cũng không muốn cho mọi người biết, mới về nhà người lạ mà bệnh, chắc hẳn cũng phiền. Nó đứng ngay chỗ cũ hồi sáng chờ cậu.

Lâu.

Nó ngồi xuống đất, tựa vào thân cây bằng lăng to chờ cậu.

Hôm nay trời nắng gắt.

.

.

Triết Huân bước ra khỏi lớp, hướng về phía lớp bên cạnh mà đi. Sáng giờ cậu nghe rất nhiều người nói về cô nhóc học sinh mới chuyển vào 11a2 sáng nay, nếu không nhầm thì chắc là Lưu Ly nên cậu cũng chẳng để ý, được nhiều người biết đến chỉ trong một buổi học cậu cũng không quan tâm, cậu thừa nhận nó rất đẹp.

Đứng trước lớp 12a5, cậu nhìn vào, Luyến - bạn gái cậu đang dọn sách vở, trong lớp cũng chỉ còn vài người. Thấy cậu, vài người kia cũng nhanh chóng ra khỏi lớp.

- Sao em lại ra muộn thế? - Cậu bước vào rồi cất tiếng.

Nghe tiếng cậu, Luyến ngước mặt lên mỉm cười thật tươi.

- Em trực nữa.

- Tại sao lúc nào em cũng trực vậy?

- Tối phiên thì em phải trực chứ. Nhưng xong cả rồi, giờ về nhà! - Luyến lại cười thật tươi, cô thật sự là cô gái tốt.

Thấy cô cười, cậu cũng mỉm cười theo rồi nắm tay cô ra khỏi lớp.

- Hình như trường mình có hotgirl mới vào, lúc giải lao em nghe mấy bạn trong lớp bàn tán.

- Hotgirl cũng không xinh bằng em đâu, đừng quan tâm.

- Anh thôi đi khéo nịnh. - Luyến nhéo tay cậu cười khúc khích.

Cả hai đều cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc bước ra khỏi trường.

Đưa Luyến về tới nhà, cậu lại trở về con đường vắng ấy. Lưu Ly vẫn ngồi đó, vẫn đeo earphone chờ. Nghe tiếng xe, nó đứng dậy, đầu choáng váng. Chiếc xe dừng ngay đó, nó mở cửa xe bước lên.

Cậu im lặng, nó cũng im lặng, cả hai im lặng cho đến khi về nhà.

Mẹ cậu đã chờ ngay cửa, vui vẻ đón cả hai.

- Hai đứa đi học tốt chứ?

Cậu thả cặp xuống ghế, xuống nhà bếp rót ly nước uống hết một hơi rồi nói vọng ra:

- Mẹ sao hôm nay lại hỏi như thế? Ngày thường mẹ chẳng bao giờ hỏi.

- Hôm nay Lưu Ly đi học cơ mà! - Bà vui vẻ cười nói.

- Ba đâu rồi mẹ? - Cậu đi lên, cố đánh trống lảng chuyện trường lớp.

- Giờ này thì ở công ti chứ ở đâu mà hỏi?

Cậu ngồi xuống, đối diện nó - người mà nãy giờ chỉ cúi chào mẹ cậu khi vào cửa. Cậu khó chịu, thái độ này là gì đây? Cậu không thích.

Nếu như ngày hôm đó ba cậu không tức giận vì cậu cãi lại mà lên cơn đau tim thì cái chuyện hôn ước quái quỷ này đừng mơ mà có, cũng sẽ không bao giờ cậu thấy cái đứa con gái như nó trước mặt, lại sẽ không khó xử với bạn gái.

- Lưu Ly, con học tốt chứ? Trường lớp thế nào? - Mẹ cậu ngồi cạnh Luyến, nhẹ nhàng hỏi.

- A, cảm ơn bác! Con học bình thường ạ. - Nó gượng cười trả lời.

- Thế thì tốt quá, bác cứ sợ con không quen.

Vâng, tất nhiên sẽ rất không quen, thật ra là khó chịu, nhưng với Lưu Ly, chuyện đó sẽ không bao giờ được bộc lộ, Lưu Ly - con người chỉ im lặng làm theo điều người khác, muốn người khác vui, che giấu nỗi lòng của mình một cách hoàn hảo.

- Hai đứa lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm nhanh nhé, ba con hôm nay lại bận tiếp khách.

- Sức khỏe ba tốt nhỉ? - Cậu đứng dậy nói một câu đầy hàm ý.

Nó cũng đứng dậy, cúi đầu với mẹ cậu rồi lên tầng 2. Nó đi đằng sau cậu, chỉ thấy tấm thân cao và hoàn hảo kia cứ bức mình mà đi nhanh lên từng bậc thang. Lên đến tầng 1, cậu chợt dừng lại, làm cái đầu của nó đụng trúng lưng của cậu mà khẽ á một tiếng. Cậu quay người lại, nhìn thẳng vào mắt nó, nó cũng chẳng ngại mà nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Nói chuyện. Ok?

- Được. - Nó trả lời mà không cần suy nghĩ.

- Lên phòng vậy, ở đây mẹ sẽ nghe.

Nói xong, cậu lại tiếp tục đi.

Cánh cửa phòng được mở ra, nó thấy hai màu trắng đen làm nền. Cậu thả cặp lên giường, ngồi trên chiếc ghế gần đó, ra hiệu cho nó ngồi trên giường. Nghe theo cậu, nó đặt cặp trên bàn cậu rồi ngồi xuống đó.

- Tôi hỏi thật, lúc biết tin phải theo cuộc hôn nhân này, cô có phản đối không? - Cậu lãnh đạm nhìn nó.

- Không. - Giọng nó nhẹ tênh, trả lời thành thật.

- Tại sao? - Cậu khá ngạc nhiên, không phản đối sao? - Cậu biết chắc là tôi sẽ không yêu cậu, và cậu cũng chẳng có quen biết gì tôi. Là như thế tôi và cậu hạnh phúc đều không có.

- Ủ. - Nó gật đầu đồng ý với lời nói của cậu, nhưng thái độ lại rất dửng dưng.

Cậu im lặng nhìn nó, nó thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Hết rồi phải không? - Nó hỏi cùng với hành động là đứng dậy lấy cái cặp đi ra phía cửa phòng.

Triết Huân cảm thấy khó chịu với thái độ của nó, cậu ghét kiểu thờ ơ không coi trọng vấn đề của nó.

- Khoan đã! - Cậu kéo tay nó lại. - Tôi có bạn gái, cậu biết điều đó, nên hãy lên tiếng cho chuyện này đi.

Mặt đối mặt, 4 mắt hướng về nhau. Do lực kéo của cậu khá mạnh khiến nó choáng váng, đầu bỗng dưng nhói lên từng cơn. Bây giờ nó cần được yên tĩnh hơn là nghe cậu nói chuyện này.

- Cậu bệnh à? - Triết Huân nhíu mày hỏi khi thấy sắc mặt nó bỗng xanh xao.

[Continue]

4. Chap 4

Đẩy Triết Huân ra, Lưu Ly mở cửa đi nhanh ra khỏi phòng. Để cậu đứng đó ngăn người ra, nhìn theo bóng người nhỏ bé khuất sau cánh cửa.

Con người này cũng kì lạ.

Thay đồ xong, cậu xuống dưới nhà, liếc nhìn thấy mẹ trong nhà bếp, lại ngửi thấy mùi măng. Hình như... cảm sốt không nên ăn măng.

- Mẹ! - Cậu bước vào bếp lên tiếng gọi mẹ.

Bà chỉ quay lại nhìn cậu.

- Hình như... Lưu Ly cảm! Mẹ đang nấu măng à? - Cậu nói lấp lửng, cứ như sợ bị mẹ bắt lỗi.

- Lưu Ly bệnh sao? - Bà hốt hoảng. - Thảo nào khi này mẹ thấy nó cứ ngẩn ra, hóa ra là mệt. - Nói rồi bà quay sang nói với chị giúp việc. - Chị Hà, đừng nấu măng nữa, nấu canh gừng đi.

- Vâng!

- Còn con, lên chăm sóc con bé đi. Mẹ biết con lo mà. - Bà đẩy cậu ra ngoài.

-....

-Lên chăm sóc cho con bé đi

-....

Bị bà đẩy đi, cậu im lặng làm theo. Nhưng là lên phòng cậu, tại sao phải quan tâm người mình không yêu chứ. Cũng chỉ cảm sốt thôi có gì quan trọng đâu chứ.

Nói như thế thôi chứ nằm trong phòng một lát, cậu lại qua phòng nó.

- Tôi vào được không?

Không có tiếng trả lời nhưng thay vào đó là cánh cửa được mở ra.

Cậu bước vào, ngó quanh căn phòng, con gái có khác, phòng rất ngăn nắp. Cậu ngồi trên ghế, nó ngồi trên giường. Sắc mặt nó cũng chẳng khá lên bao nhiêu.

- Ở nhà tôi khiến cậu khó chịu đến phát bệnh? - Triết Huân hỏi.

- Không, trước khi đến đây! Tôi vẫn chưa khỏi. Ở đây khí hậu khác. - Lưu Ly không nhìn cậu trả lời.

- Cứ cho là khí hậu khác, nhưng tôi không muốn cậu làm phiền mẹ tôi.

- Chính anh là người nói cho bác biết, tôi cũng không muốn phiền.

Quay lại trách ngược cậu cơ đấy. Và lần đầu cậu thấy nó nói nhiều như thế.

- Được rồi! Tôi xuống dưới. Tối giờ cơm nhớ xuống. Tôi không gọi đâu.

Nói rồi cậu ra ngoài.

Còn nó, vẫn ngồi thừ ra, hoá ra là phiền à? Nó là đang cố không phiền tới ai... Nhìn đồng hồ thấy còn 30' nữa là ăn cơm, nó đành lấy sách ra coi bài, nó sợ cứ ngẩn ra thế này lại ngủ quên mất.

Trong suốt bữa ăn, mẹ Triết Huân liên tục hỏi han Lưu Ly, khiến đầu nó có cảm giác tẹt hơn.

Sau khi ăn cơm xong Lưu Ly lại trở về phòng, nó nhận ra ra ban công tầng 2 rất mát nên lại bước ra ngoài ban công.

Gió thổi tung tóc, nó để mặc, chỉ hướng ánh nhìn ra xa ngắm cái xa xôi. Bỗng chốc thấy nhớ nhà. Từ lúc về đây, nó không gọi về và cũng không ai gọi cho nó. Nó chặn tất cả số, chỉ để số nhà. Gió thổi mạnh, mắt nó cay xè...

“Gió ơi... Cậu đi đâu thế?”

Trở lại phòng, nó lấy điện thoại, cứ nhìn chăm vào chiếc điện thoại mà không hề chạm tay vào. Nó sợ sẽ khóc khi nghe giọng nói ấm áp của mẹ hay sự triu mến của ba. Nhưng mới nghĩ tới thôi, từ khóe mắt đã lăn xuống những giọt nước mắt... dù sao, vẫn là con gái!

Cậu tựa vào tường, sát cửa phòng nó, cậu thấy cả, thấy luôn những giọt nước mắt ấy. Là nó đang chịu đựng sao? Là muốn thoát khỏi cảnh chen ép này nhưng không có cách nào sao? Cậu không hiểu, không biết nó nghĩ gì cả. Cậu chỉ cảm thấy người con gái trong phòng kia có chút... rất đáng thương.

Thở dài cho sự bế tắc của cả hai, Triết Huân trở về phòng mình sau khi nghe thấy tiếng nấc cố kiềm nén phát ra.

.

Sáng đến trườngng, nó vẫn xuống xe nơi gốc cây, vẫn lững thững đi đến trường. Vẫn cùng gió thổi thổi....

Còn cậu, cậu trầm mặc lại, ngoảnh mặt nhìn con người phía xa kia cho đến lúc khuất.

Cậu không biết mình có lỗi với người con gái đó không, chỉ là thấy thân ảnh nhỏ bé kia trầm lặng xuất hiện trong nhà, âm thầm chịu đựng một điều gì đó khiến cậu thấy khó chịu. Khó chịu không phải vì nó đang mang danh nghĩa vợ tương lai”, cảm giác khó chịu này cậu cũng không lí giải được. Chắc là cảm thấy có lỗi?

Khẽ lắc đầu để xua đi những suy nghĩ đang luẩn quẩn trong đầu mình, Triết Huân nhắm mắt lại như ngủ để ổn định lại cảm xúc của mình. Có lẽ ngoài Luyến thì Lưu Ly là người thứ hai khiến cậu phải lao vào trầm tư như thế này.

[Continue]

5. Chap 5

Vào lớp, Lưu Ly nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình. Nhưng vừa mới đặt cặp xuống ghế nó đã khẽ nhíu mày lại, bụng nó bắt đầu đau thắt, cảm giác có một chất lỏng trào ngược lên cổ họng. Nhanh như cắt nó chạy ra khỏi lớp, do chạy quá vội nên bất cẩn đụng phải cậu lớp trưởng Trung. Trung nhìn theo khó hiểu, nhưng rồi sau đó cũng vào lớp chứ không phàn nàn thắc mắc gì.

Trong phòng vệ sinh, nó nôn tất cả những gì có trong bụng ra. Vốc nước mát lạnh vào khuôn mặt, Lưu Ly cảm thấy dễ chịu hơn nhưng cơ thể nó dường như không còn sức lực nữa. Nhìn vào gương, nó tự nghĩ nếu ai thấy nó chắc hẳn sẽ ngất xỉu mất. Phải, bộ dạng rất thảm, mặt trắng bệch, môi tím ngắt, ánh mắt trở nên vô hồn. Trên làn da láng bóng xanh xao còn vương một ít nước.

- Cậu... vừa mới nôn xong à? - Giọng nói phát ra từ phía cửa nhà vệ sinh.

Lưu Ly nhìn lại. Kia không phải là lớp phó sao?

Thấy Lưu Ly nhìn mình, Chi bước vào.

- Cậu không nhận ra mình à? Mình là Chi, lớp phó học tập. - Chi đi lại gần nó giới thiệu một lần nữa.

Là Chi, nhưng rất khác hôm qua. Chi hôm nay rất giản dị, đáng yêu. Không còn nơ khủng trên đầu nữa.

- Trông hôm qua tớ khác quá hả? - Chi thấy Lưu Ly im lặng nên hỏi lại. Có lẽ cô nàng nghĩ hình tượng hôm qua quá ấn tượng với Lưu Ly.

“Hôm qua tớ khác ...”

Lưu Ly khẽ cười trong lòng, đã gặp nhau bao giờ đâu mà hôm qua, hôm kia để nó nhận xét chứ. Nhưng nếu để nó nhận xét thì...

- Hôm nay cậu khác! - Lưu Ly lên tiếng.

Chi im bặt. Cô nàng biết mình đã hỏi câu không nên hỏi, Lưu Ly là học sinh mới mà.

- Hmm... cậu bệnh sao? - Chi háng giọng hỏi.

- Không, mình chỉ hơi khó chịu một chút thôi. - Lưu Ly lắc đầu trả lời lại

Nó cảm nhận được sự chân thành của Chi, không biết là thật hay giả nhưng nó tin vào trực giác của mình. Và nó thấy một cái gì đó đặc biệt ở Chi, chỉ là con người trước giờ đối với chuyện tình cảm con người tương đối mơ hồ như nó bây giờ chưa hiểu ra được.

- Tớ để ý cậu hình như rất ít nói, nhưng mà nãy giờ cậu nói nhiều với tớ rồi đó! Giờ cậu đi xuống phòng y tế đi. Mặt cậu xanh quá. - Chi nhìn nó chăm chú chậm rãi nói. Sau đó chưa để nó phản ứng phản ứng gì, đã bị Chi đã lôi đi.

Phòng y tế.

- Em về lớp đi, lát cô sẽ báo với nhà trường. Cứ để bạn ấy ở đây! - Cô y tế mỉm cười với Chi.

- Vâng! Chào cô. - Chi cúi chào giáo viên. Rồi quay sang Lưu Ly:

- Cậu cứ nghỉ đi.

Sau đó Chi chạy đi, để Lưu Ly nhìn theo, lóng ngóng.

- Đáng ra phải nhập viện đấy, em cần thanh thần chút, suy nghĩ nhiều quá. Thể trạng của em rất, rất tệ. - Cô y tế sửa lại ống truyền nước biển nói với Lưu Ly.

- Vâng ạ.

- À... cô bé lúc nãy ấy, thật hiếm khi thấy thân với người khác. - Cô y tế bổ sung. - Em khi về nhà cần đến bệnh viện. Giờ em nghỉ ngơi nhé!

- Chào cô! - Lưu Ly nhẹ giọng.

Sau khi cô rời khỏi, Lưu Ly thở dài, nó nhìn ra cửa sổ, gió thổi vào làm tấm rèm trắng bay, tóc nó cũng bay nữa. Nó vẫn mãi nhìn về khoảng không đó. Ánh mắt khao khát một ước vọng nhỏ.

- Gió... cậu có từng buồn không? - Nó nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi.

Mãi như thế nó không hề biết Triết Huân đứng ở ngoài từ lâu, và cả nó và Triết Huân đều không biết cậu lớp trưởng Trung cũng theo dõi nó. Dĩ nhiên, Trung không thấy Triết Huân.

Triết Huân nhìn nó bằng ánh mắt phức tạp, làm sao có thể biết cô gái nhỏ này nghĩ gì nhỉ? Stop. Cậu đang nghĩ cái gì vậy? Muốn biết nó nghĩ gì để làm gì cơ chứ? Cậu rõ ràng không muốn quan tâm đến nó, như vậy sẽ rất phiền. Triết Huân quay lưng đi, để nó nằm đó với gió. Và một ánh mắt khó hiểu đang dõi theo nó ngoài phòng y tế.

- Trung, có phải cậu mới lên phòng y tế không? - Chi hỏi khi thấy cậu lớp trưởng trở về.

- Mình chỉ đi ngang qua. Có thấy Lưu Ly ở trong, cậu ấy sao vậy? - Trung gật gù trả lời, sẵn tiện hỏi thăm.

- Mình cũng không biết, lúc nãy chỉ thấy cậu ấy nôn trong phòng vệ sinh, mặt xanh lè. Trông có vẻ rất không ổn. - Chi khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đăm chiêu trả lời.

Thật ra Chi không như cô y tế nói với Lưu Ly, cô nàng thật ra rất thân với Trung.

- Vậy hả? Có vẻ nghiêm trọng nhỉ?. Cậu cũng đề phòng mặt xanh đi. - Nói rồi Trung đưa cho Chi một hộp sữa, sau đó bỏ đi.

Chi nhìn Trung bước đi quay lưng về phía mình thì cười tủm tỉm khi mặt đã đỏ ửng lên.

Tan học.

- O... Lưu Ly đâu ạ?

Chi sau khi chuông reo đã tức tốc chạy lên phòng y tế, mở cửa phòng chỉ thấy giường trống không, Lưu Ly không có ở đây.

- Em ấy về trước rồi. Có nhờ cô chuyển lời cảm ơn em! - Cô y tế nói.

- À vâng! Chào cô ạ. - Nói xong Chi cười tươi rồi chạy đi.

Lưu Ly về trước lúc chuyển tiết 3. Nó cảm thấy nằm yên trong phòng y tế vừa tốn thời gian vừa không thoải mái nên đã xin phép cô y tế cấp giấy ra khỏi cổng với lý do bệnh. Khi đi ngang qua hành lang thư viện, Lưu Ly lại tình cờ thấy Triết Huân. Nhưng không phải là một mình, mà có thêm một cô gái khác. Tò mò, Lưu Ly nhìn kĩ hơn, cô gái đó rất đẹp, ngũ quan đều cân đối, đầu đang tựa vào vai Triết Huân, khuôn

mặt rất hạnh phúc. Là bạn gái à? Chắc là bạn gái rồi. Nhìn đủ, Lưu Ly bước đi. Nó cũng không rảnh để ý đến người khác. Đây là thói quen của Lưu Ly.

Mệt mỗi.

Nó tự chế giễu bản thân sao có thể ốm yếu như thế này. Chỉ suy nghĩ một vài chuyện cơ thể lại trở nên khó chịu.

“Đừng làm phiền đến mẹ tôi”.

Lời Triết Huân vang lên bên tai càng khiến nó mệt mỏi hơn. Ra khỏi cổng trường, nó bắt taxi đến bệnh viện. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp, nó nghĩ thế.

Mùi thuốc sát trùng xộc lên mũi, tiếng khóc tiếng la hét, tiếng bước chân dồn dập làm nó ghét bệnh viện. Nhanh chóng làm một vài thủ tục rồi vào phòng khám, nó muốn rời chỗ này sớm.

Trong phòng bệnh của một bác sĩ, chỉ mới nhìn mặt nó vị bác sĩ già liề kêu y tá đưa nó đi xét nghiệm tổng quát. Trải qua n kiểu xét nghiệm linh tinh nó được “thả” về phòng bệnh ban đầu chờ kết quả.

Phần là do bệnh viện lớn, lại vào buổi trưa đã vắng bệnh nhân nên việc xét nghiệm của nó chóng có kết quả, bác sĩ già ấy nhìn vào kết quả mà lắc đầu.

- Cháu cần nghỉ ngơi, ăn uống điều độ và tránh việc suy nghĩ quá nhiều. Cũng đừng coi nhẹ việc đau bụng.
- Vừa nói bác sĩ vừa kê đơn cho nó.

- Dạ!

Lấy thuốc xong, nó rời bệnh viện và bắt taxi về trường. Vừa đến cổng trường nó vừa nghe chuông reo, học sinh từ các lớp vội vã ra về. Nó cũng xuống xe đi bộ về phía gốc cây quen thuộc để đợi Triết Huân.

Hôm nay nắng lại gắt.

[Continue]

6. Chap 6

Triết Huân cùng Luyến ra khỏi cổng, lên xe của cậu và về nhà Luyến. Trong xe, không khí chợt trở nên nặng nề, không giống như thường ngày hai người nói rất nhiều, còn rất ngọt ngào nữa. Thậm chí cả lái xe còn có cảm giác kì lạ ở hai người.

- Người nhà muốn em học cao, năm nay lại là năm cuối... - Luyến lên tiếng.

Triết Huân chỉ trầm mặc không lên tiếng.

-Dù sao cả nhà anh và nhà em đều chưa biết mối quan hệ của chúng ta, cả trường cũng chỉ nghĩ chúng ta là quan hệ kèm học lẫn nhau.

Triết Huân lại tiếp tục im lặng lắng nghe, khuôn mặt đã tối sầm lại.

- Em cần tương lai...

- Đến với anh em không có tương lai à? - Bây giờ Triết Huân mới lên tiếng.

- Không, em chỉ muốn một tương lai không quá phụ thuộc vào anh.

- Anh có bắt em ở nhà đâu, em vẫn có thể làm gì em muốn.

- Nhưng em muốn có một tương lai của riêng em, em chưa muốn ai xuất hiện trong tương lai của em.

- Ừm. - Triết Huân hơi bất ngờ trước lời nói có lẽ là vô ý của Luyến, nhưng cậu chỉ khẽ nhướn mày rồi gật đầu.

Cả hai lại trở nên im lặng, xe chạy đến nhà Luyến, cô xuống xe chạy nhanh vào nhà không quay lại tạm biệt Triết Huân. Chiếc Limo lại quay đầu xe, chạy hướng ngược lại. Triết Huân chỉ nhìn cánh cửa được đóng sầm lại một khắc rồi trở lại tư thế ban đầu. Nhắm mắt cho xe chạy.

Chiếc xe chạy một đoạn dài, người tài xế bỗng lên tiếng, giọng có chút khản trương:

- Cậu chủ! Sao không thấy cô chủ đâu cả.

Triết Huân nghe nói, thoát khỏi suy nghĩ mông lung mà nhìn ra cửa xe, chỉ thấy cái cây lê loi ở đó.

Cậu nhú mày, hay là vẫn ở phòng y tế? Nhưng rõ ràng lúc này cậu thấy cô y tế khóa cửa phòng mà.

- Chú cứ chạy lên chút nữa, có thể cô ấy đi bộ.

Xe chạy lên một đoạn nữa, một đoạn xa nữa nhưng vẫn không thấy Lưu Ly đâu.

“Không lẽ còn ở trường?”

Triết Huân định nói tài xế cho xe quay đầu trường để tìm Lưu Ly thì người tài xế đã lên tiếng:

- Cậu chủ, cô chủ kìa!

Cậu nhìn về phía trước, thấy cái dáng liêu xiêu nhỏ nhỏ thì khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc Limo chạy đến bên cạnh Lưu Ly, tài xế ló đầu ra khỏi cửa xe, gọi lớn:

- Cô chủ!

Lưu Ly giật mình quay sang liền thấy xe quen thuộc và Triết Huân mặt lạnh băng nhìn mình.

Nhanh chóng mở cửa xe bước vào, Lưu Ly thả lỏng người tựa vào ghế.

- Sao không ở đó chờ? - Triết Huân băng lãnh hỏi.

- Tôi muốn đi bộ... cho khoẻ người. - Lưu Ly ngập ngừng nói.

- Trời nắng như thế này có thể khoẻ sao? Bây giờ tôi mới biết. - Cậu nhìn ra ngoài trời nắng gay gắt như có thể đốt cháy mọi thứ giọng mỉa mai.

Biết mình hổ nên Lưu Ly cũng chỉ biết im lặng nghe cậu nói.

- Lần sau đứng đó mà chờ. - Cậu nói như ra lệnh.

Và đáp lại vẫn là sự im lặng của Lưu Ly.

Trong xe lại im lặng, con đường bỗng trở nên xa hơn. Triết Huân cứ mãi nhìn về phía trước, còn Lưu Ly tựa đầu vào cửa kính, đón gió bị ngăn bởi lớp kính dày và thiếp đi.

.

.

- Để mẹ mở cửa. - Mẹ Triết Huân nói khẽ khi mở cửa phòng Lưu Ly. - Con đặt nhẹ tay thôi, đừng để con bé thức.

- Con biết rồi. Mẹ đừng nói nữa. - Triết Huân nhẹ nhàng đặt cái người đang ngủ say như chết kia xuống giường.

- Con ngồi đây canh Lưu Ly, mẹ xuống dưới lấy khăn và nước cho.

- Mẹ, không cần đâu! - Triết Huân nhăn mặt.

- Canh “vợ” con đi. Đừng nhiều chuyện! - Bà nghiêm túc nói.

Thấy mẹ nghiêm túc, cậu đành im lặng ngồi đó.

Lúc về đến nhà cậu quay sang thì thấy nó đã ngủ ngon lành, định gọi dậy nhưng nhớ khi sáng nó nằm trong phòng y tế, rồi trưa nay lại đi bộ một đoạn đường xa nên thôi. Cậu xuống xe trước khiến người tài xế ngỡ

ngàng, không lẽ cậu để nó nằm đây? Định quay lại gọi nhưng đã thấy cửa xe mở, Triết Huân cúi người nhấc nó ra khỏi xe.

Và giờ, cậu còn phải canh nó như thế này.

- Lưu Ly bị gì vậy? - Mẹ cậu bước vào hỏi.

- Chỉ ngủ quên thôi. - Triết Huân trả lời.

- Thời tiết đang chuyển mùa rất dễ bệnh, con để ý con bé chút, nhà bên kia nói Lưu Ly rất hay cảm sốt. Cả con cũng phải chú ý.

- Con biết rồi.

Mẹ cậu đặt nước trên bàn rồi ra ngoài, bà còn mỉm cười “gian xảo”.

- Bà chủ! - Mấy người giúp việc khẽ gọi.

- Ta nói rồi, Triết Huân làm sao không thể để ý chứ.

.

.

Cửa sổ mở, gió thổi vào làm khuôn mặt Lưu Ly dễ chịu hơn.

- Gió sao? - Triết Huân nói khẽ.

Cậu vẫn ngồi đó, suy nghĩ lung tung về Suzy. Cô muốn tự do sao? Cô muốn có sự nghiệp sao? Là muốn như gió? Tự do... Vậy, Lưu Ly cứ như hoà quyện vào với gió, có phải cũng muốn tự do? Hoá ra ở bên cậu đều khiến người ta gò bó?

Đưa tay mở hai cúc áo đầu, Triết Huân thở dài đầy tâm trạng.

[Continue]

7. Chap 7

- Này, cậu định tìm Lưu Ly ở đâu? Nhà cậu ấy kín miệng thế kia. - Nhật vỗ vai Nam hỏi.

- Có phải cậu ấy không còn trên đời đâu, mình tìm được. - Nam trả lời.

- Phải, nhưng có đáng không? Lưu Ly không nhận ra tình cảm của cậu. - Nhật sờ cằm nói.

- Rồi cậu ấy sẽ hiểu. Hiểu tình cảm của mình dành cho cậu ấy như thế nào. - Nam không để ý đến ánh mắt của cậu bạn đang nhìn mình tỏ vẻ bất lực, cậu chỉ mơ màng về hình ảnh một người con gái khắc sâu trong tâm trí.

“Mình sẽ như gió của cậu, theo cậu đến suốt cuộc đời, Lưu Ly!”

Flashback

Cuối thu, gió thổi mạnh hơn, trời cũng lạnh dần. Với thời tiết này hầu hết mọi người ra đường đều giữ ấm cơ thể bằng cách mặc rất kín. Tuy vậy, vẫn có một số người khác, chẳng hạn như cô nữ sinh lớp 10 tên Lưu Ly. Vẫn mặc bộ váy đồng phục phong phanh trong những cơn gió cắt da cắt thịt

- Cậu về trước đi, mình đi bằng xe đạp! - Nam vẫy tay với thằng bạn.

- Sao lại đi bằng xe đạp? - Nam tò mò hỏi.

- Trời lạnh thì đi xe đạp cho ấm.

- Vậy mình về trước đây. Đi cẩn thận nhé! - Nhật vẫy tay lại rồi chạy ra cổng.

Nhìn dáng cậu bạn chạy như con nít đang xa dần, Nam khẽ cười rồi cũng đi ra nhà xe.

Gió thổi mạnh làm lá cây rụng nhiều và làm cậu rung mình. Là con trai nhưng cậu vẫn không chịu nổi thời tiết chuyển mùa như thế này.

Rầm!

Nam giật mình khi nghe tiếng động mạnh ở nhà xe. Cậu chạy nhanh ra. Trong đầu không ngừng liên tưởng đến những tên cướp. Cướp ở nhà xe trường học.

Đến nơi, cậu hơi đứng hình một chút khi thấy nguyên một hàng xe đạp ngã đè lên nhau, cạnh đó là một cô gái, mặc đồng phục, tóc nâu dài tới thắt lưng, bay tứ tung theo gió. Điều khiến cậu chú ý là cô gái không hề khoác áo hay khăn choàng, chân cũng không mang tất giữ ấm. Không thấy lạnh?

Nam thoát ra khỏi suy nghĩ khi thấy cô gái cúi húi dựng xe đạp. Cậu cũng chạy lại đó.

- Tôi giúp cho. - Cậu giành lấy chiếc xe trong tay cô.

4 mắt giao nhau, tim cậu chợt đập nhanh hơn thường khi thấy khuôn mặt và ánh mắt buồn đến vô hồn đó.

- Cảm ơn! - Cô nữ sinh để cậu giúp, giọng nhẹ tênh lên tiếng cảm ơn.

Nam dựng xong hàng xe, sau đó dắt xe của mình ra, hóa ra nó cũng nằm trong đám xe đạp xấu số.

- Này, nhìn cậu quen quá. - Nam gọi lại.

- Tôi học 10A1.

Ặc... không phải lớp của cậu sao?

- Tôi cũng 10A1. - Cậu nói.

- Tôi biết, cậu là Nam!

- Sao tôi không thấy cậu trong lớp? Mà cậu tên gì?

- Lưu Ly, mới nhập học cách đây 3 ngày.

- À, trời lạnh thế này, sao cậu không mặc áo ấm? - Nam nhìn Lưu Ly hỏi.

- Gió không phải luôn bên cạnh sao? Tôi muốn ở cùng gió, gió rất ấm.

Nam ngẩn người với lời nói của cô bạn. Gió ấm?

- Chào nhé. - Nói rồi Lưu Ly nhanh chóng bỏ đi.

Nhìn Lưu Ly mỏng manh trong gió, trong lòng cậu bỗng dưng dâng lên cảm giác muốn che chở, muốn sưởi ấm cho người con gái đó. Thích bắt đầu đây, từ lần gặp mặt đầu tiên trái tim cậu đã thất bại bị người con gái nắm trọn.

End flashback.

Triết Huân đứng trước công viên đời Luyến. Cậu diện áo sơ mi và quần jean đơn giản, khoanh tay tựa vào tường trông rất lãng tử.

- Hù! Anh đợi em có lâu không? - Luyến bất ngờ nhảy ra.

Cậu chỉ khẽ cười nhìn đồng hồ... trễ 30'.

- Anh mới tới thôi. Chúng ta vào trong đi. - Nói rồi cậu kéo Luyến vào trong.

Sau khi cả hai tìm được một chỗ khá đẹp, ít người qua lại và trên tay cả hai đều có nước uống thì bắt đầu nói chuyện.

- Đạo này em học sao rồi? - Triết Huân hỏi.

- Vẫn bình thường. - Luyến nói nhỏ.

- Anh và em, công khai đi! - Cậu nói.

- Không được! - Ngay lập tức Luyến phản kháng ý kiến đó.

- Tại sao? - Cậu quay sang hỏi. - Chúng ta yêu nhau mà. Công khai rồi em cũng có thể học mà.

- Không! Em muốn học, em muốn thành danh! Em không muốn mang tiếng nhờ có anh.

Triết Huân mím môi nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe, không biết phải nói gì.

- Anh hãy hiểu cho em.

Triết Huân vẫn giữ im lặng, chỉ là cậu không đối diện với Luyến nữa.

- Triết Huân... chúng ta . . . chia tay có được không? - Khó khăn thốt lên một câu, ngay lập tức nước mắt tràn khoé mi khi Luyến vừa dứt lời.

Myungsoo giật mình nhìn sang, cậu sửng sờ.

- Luyến, em nói cái gì vậy? Chuyện này không có đùa được đâu. - Triết Huân nắm chặt bả vai Luyến gằng giọng nói.

- Chúng ta chia tay đi! Em muốn chuyên tâm ôn thi. Em nghiêm túc với anh. - Luyến hất tay Triết Huân ra hết lớn, khuôn mặt đầm nước mắt khiến người ta thương tâm.

- Quen anh em thấy mệt mỏi và không có tương lai sao?

Đáp lại Triết Huân chỉ là những tiếng thút thít của Luyến, điều này lại khiến cậu thấy khó chịu thay vì đau lòng.

- Được! Chúng ta chia tay. Em cứ thoải mái để thi tốt đi. Cảm ơn em ngày tháng vừa qua làm anh hạnh phúc!

Triết Huân vừa dứt lời Luyến đã bỏ chạy. Triết Huân bắt lực nhìn theo, tim như bị sát muối.

Tình đầu... mấy khi trọn vẹn.

Gió mạnh, đã bước sang thu, cơn mưa cuối mùa trút xuống, như gội rửa vết thương cho hai trái tim.

.

.

- Con ở nhà được không? Tại bên chú của Triết Huân làm tiệc lớn nên bác phải nhờ hết mấy người làm qua. Mà chú ấy chỉ thích người nhà làm. - Mẹ Triết Huân đứng trước cửa hỏi Lưu Ly, sau bà là đám người làm.

- Dạ được, bác yên tâm. - Lưu Ly mỉm cười.

- Con đã khoẻ chưa? - Bà lo lắng hỏi.

- Con chỉ ngủ quên thôi chứ có bệnh đâu bác. - Lưu Ly cười tươi chứng minh mình khoẻ mạnh.

- Ủ, ở nhà nếu Triết Huân có bắt nạt, con cứ nói với bác. Bác sẽ xé xác nó ra hộ con. - Bà vỗ vỗ mu bàn tay của Lưu Ly cam đoan nói.

Lưu Ly cũng chỉ khẽ cười.

- Mà Triết Huân đâu nhỉ? - Bà hỏi nhìn quanh hỏi đến con trai, sáng đến giờ còn chưa nhìn mặt.

- Cậu chủ nói ra ngoài gặp bạn ạ. - Người làm trả lời.

- Cái thằng này... - Bà lẩm bẩm. - À, Lưu Ly, trời mới mưa xong, con đừng ra ngoài. Dạo này thời tiết thay đổi, con chú ý sức khỏe.

- Con nhớ rồi! Bác cũng chú ý sức khỏe.

Sau màn dạn dò dài dòng cuối cùng mọi người cũng đi, Lưu Ly quay trở lại nhà. Tiếng bước chân vang lên nền nhà khiến Lưu Ly thấy lạnh lẽo và cô đơn. Nó ngồi trên ghế sofa, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Chợt tiếng chuông cổng vang lên, Lưu Ly lỏng ngóng nhìn ra ngoài không khỏi thắc mắc ai đến nhà. Nghĩ đi nghĩ lại nó luống cuống chạy ra ngoài, chân mang luôn cả dép trong nhà ra mở cổng.

- Á! - Vừa mở cổng, Lưu Ly đã bị ai đó ngã vào người. - Triết Huân?! - Lưu Ly kinh ngạc. - Anh say hả? - Lưu Ly cố gắng đứng vững, thân hình của Triết Huân quá nặng so với dáng người nhỏ nhắn nó.

- Tôi mà say gì? - Triết Huân quát.

- Anh dầm mưa sao? - Lưu Ly chống đỡ thân hình cao to mà liều xiêu của Triết Huân vào nhà, vừa đi vừa hỏi. Sau khi cho cậu nửa ngồi nửa nằm trên sofa, Lưu Ly lại chạy ngược ra để đóng cổng.

Đều được Triết Huân lên tầng 2, Lưu Ly muốn gây cả xương sống. Chỉ vì nó sợ cậu nằm dưới nhà lại cảm.

- Sốt rồi. - Lưu Ly sờ trán Triết Huân lấm bầm.

Thấy cậu dầm mưa lại uống rượu, nó chỉ “nhân tiện” kiểm tra thử.

Cả buổi chiều, Lưu Ly phải lo cho Triết Huân đến lúc hạ sốt. Sau khi thấy cậu ổn định nó mới nhận ra mình ngốc, rõ ràng trước khi mẹ cậu đi có đưa số điện thoại bác sĩ gia đình cho nó.

.

.

Khẽ nhíu mày, Triết Huân thấy đầu như búa bổ. Cậu thấy căn phòng quen thuộc, chợt cố nhớ những chuyện xảy ra trước đó.

Cậu nhớ sau khi Luyến chạy đi thì ông trời như hiểu lòng người, hiểu hoàn cảnh cho mưa trút xuống tầm tã. Cậu ngồi im trong công viên hơn nửa tiếng đồng hồ. Đến lúc không chịu nổi lại mò đến cửa hàng tiện lợi mua mấy chai rượu... Rồi bằng cách nào đó cậu trở về nhà trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh.

“Mình có thể lên lầu sao?”

Suy nghĩ chầm dứt khi cậu thấy Lưu Ly ngồi ở cửa sổ phòng mình, mắt hướng ra ngoài xa xăm cùng với gió. Cậu nhìn xung quanh, thấy khăn, thau nước, thuốc để đầy trên bàn.

Người con gái đó chăm sóc cậu?

Lưu Ly không hề để ý đến xung quanh, nó chỉ lặng yên tựa vào cửa sổ, gió lùa vào khiến Jiyeon khẽ rung mình.

- Không biết lạnh sao?

Lưu Ly giật mình khi có giọng nói vang lên phía sau cùng với đó là cảm giác được vật ấm choàng lên vai. Quay lại đã thấy Triết Huân đứng đó.

-Anh... tỉnh rồi. - Lưu Ly lấp bắp, nó có chút ngượng.

- Em thích gió sao? Trời lạnh em cũng ngồi đón gió.

Lưu Ly ngẩn người, thay đổi cách xưng hô sao?

- Lưu Ly, ở đây em cô đơn sao?

-...

- Lưu Ly... từ giờ anh sẽ chăm sóc em, được không?

[Continue]

8. Chap 8

Xe chạy dọc theo con đường dài hướng ra biển. Hai con người trong xe vẫn im lặng, chỉ có tiếng gió từ biển thổi vào vi vu bên tai.

- Lưu Ly, gió rất lạnh, em kéo cửa kính lại đi. - Triết Huân dùng ngữ điệu lạnh lùng nhưng rất ôn nhu nói với người ngồi cạnh mình.

Lưu Ly quay sang nhìn cậu, rồi ngoan ngoãn đóng xe.

- Có thể giờ em chưa quen, nhưng anh sẽ chăm sóc em, sẽ không để em cô đơn.

“Lưu Ly, xin lỗi em...”

Sau phút giây nhìn thấy Lưu Ly cô đơn bên cửa sổ phòng mình hôm chia tay với Luyến, Triết Huân nhận ra ngay bây giờ người làm cậu quên được Luyến chỉ có thể là cô gái trước mặt, vấn đề là thời gian. Phải chăng cậu quá ích kỷ? Vì cậu đâu biết Lưu Ly rất nhạy cảm, đâu biết trước giờ Lưu Ly luôn im lặng hy sinh cho người khác và bây giờ người tiếp theo là cậu, cậu đâu biết phút giây ánh mắt triu mến nhìn nó, tìm nó khác thường và tâm hồn gieo một tia hy vọng hạnh phúc nhỏ nhoi. Nhưng phải chăng cậu đã nhấn tâm đập lên hạt mầm chưa nảy của nó?

Lưu Ly... có phải cũng rất ngốc? Biết rõ cậu chỉ lấy nó để che đi một vết thương khó lành mà vẫn chấp nhận chịu đựng. Thà rằng không biết để nó cảm thấy hạnh phúc một thời gian nào đó, nhưng không, nó không như thế được. Chỉ trách nó quá nhạy cảm, nó quá thấu hiểu những đôi mắt nhìn mình.

- Triết Huân... anh chở tôi đi đâu? - Lưu Ly nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi.

- Anh chưa nói à? - Triết Huân lên tiếng hỏi lại.

Lưu Ly lắc đầu, nhưng chợt nhớ cậu đang lái xe không thấy, đành lên tiếng:

- Chưa.

Cách 2 ngày sau khi cậu sốt, Lưu Ly và cậu nói chuyện nhiều hơn một chút, nhưng chủ yếu là cậu nói, Lưu Ly chỉ làm và gật đầu. Rồi ông Lập Hàn gọi về, bảo là hôm nay cậu chở Lưu Ly đến nhà chú cậu. Ngay từ sáng sớm cậu đã kéo Lưu Ly đi. Nhưng bây giờ đã xế chiều do đường khá xa và cậu chạy cũng khá chậm.

- Đi đến nhà chú anh.

Lưu Ly khó hiểu quay sang nhìn thì xe đã dừng lại một cửa tiệm khá lớn. Nhà chú anh sao?

- Mẹ bảo anh phải làm em trở nên lộng lẫy. - Mở cửa xe cho nó, cậu giải thích.

Lưu Ly hơi khó hiểu một chút nhưng cũng nghe theo cậu.

Bước xuống xe cậu và Lưu Ly đi vào cửa tiệm, ở đó đã có người đón 2 người.

- Eh? Triết Huân, lâu quá cậu mới ghé. - Một cô gái khá xinh cười với cậu. - Bạn gái sao? - Cô gái nhìn Lưu Ly rồi hỏi cậu.

- Chị Hương, nhờ chị. - Cậu lơ đi câu hỏi của Hương, cười rồi dẫn Lưu Ly đến trước mặt cô gái đó.

- Ok! Yên tâm. - Ngay sau đó Lưu Ly được Hương với tốc độ ánh sáng biến mất trong dãy đồ.

Triết Huân khẽ cười rồi cũng chọn đồ cho mình.

1 tiếng sau.

- Cậu sẽ không thất vọng. - Hương ra trước nháy mắt với Lưu Ly.

Sau tấm màn, Lưu Ly bước ra một cách bối rối, hai tay còn nắm lấy gấu váy.

Triết Huân sau khi thấy nó liền đơ ra vài giây, không chỉ cậu, cả nhân viên bán hàng và khách đến hướng mắt đến Lưu Ly. Người con gái đang một chiếc váy trắng muốt dài tới đầu gối, chỗ eo là chiếc nơ cùng màu, họa tiết trên chiếc váy rất đơn giản nhưng không kém phần tinh tế. Váy thiết kế theo kiểu cổ điển nên ống tay ngang vai phồng lên, viền cổ và chân váy có lớp ren đính kèm. Tóc nâu vẫn thả dài, chỉ phần đuôi tóc

được uốn lộn nhẹ nhàng. Kín đáo nhưng rất quyến rũ. Sau một hồi ngắm nhìn, cậu nhận ra tình trạng hiện tại, liền hắng giọng rồi bước tới chỗ Lưu Ly đang đứng, mỉm cười:

- Em đẹp lắm, công chúa của anh!

Lưu Ly chột đỏ mặt, cúi đầu nhìn xuống đất.

- Chị hình như càng ngày càng lên tay. - Triết Huân nhìn sang Hương cười cười.

- Hi, tôi có làm gì đâu! Là do công chúa của cậu thôi, giống như bộ váy này thiết kế cho cô bé vậy, ngũ quan xinh xắn, da rất đẹp. Tôi chỉ tô chút son và đánh một ít phấn hồng. - Hương nhìn Lưu Ly nói. - A, còn thiếu một đôi giày. - Hương nhìn xuống chân Lưu Ly nói.

- Để tôi. - Triết Huân đi lại hàng giày dép, lấy ra một đôi giày búp bê đế xuồng, không cao lắm, màu trắng rồi trở về.

- Em ngồi xuống ghế đi. - Triết Huân nhẹ nhàng nói, tay vỗ vỗ cái ghế gần đó.

Nghe lời cậu, Lưu Ly ngồi xuống chiếc ghế, còn Myungsoo thì nửa ngồi nửa quỳ nhắc chân Lưu Ly lên, mang chiếc giày búp bê vào.

Một cảnh tượng không thể không đẹp hơn.

Lưu Ly im lặng, nhưng ai biết được trái tim cô gái nhỏ đang đập rộn cả lên.

- Vừa không? - Cậu ngược mắt lên hỏi.

Không trả lời, Lưu Ly chỉ gật nhẹ đầu.

Những giây sau đó, Triết Huân liên tục làm những người quanh đó ghen tỵ và khiến Lưu Ly không tự chủ được trái tim mình. Cậu đeo dây chuyền, bông tai, một chiếc nơ xinh xắn lên mái tóc nâu mượt.

- Em thiếu thốn nhiều quá đấy! - Triết Huân sau khi cảm thấy đã đầy đủ bèn lên tiếng. Ngay cả Luyến còn có những thứ đó. Nghĩ đến Luyến... cậu chột khựng lại.

- Hai người thật xứng đôi. - Mãi cho đến khi Hương lên tiếng, cậu mới thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

Lúc này Lưu Ly mới để ý, Triết Huân rất bảnh trai, bộ vest đen, áo sơ mi trắng, chiếc caravat màu đen nhỏ xíu nằm ngay giữa, cổ tay có cách điệu. Cũng là hoàng tử..., nhưng không phải hoàng tử cho nó. Vì nó không là một lọ lem.

- Chị Hương, tôi thanh toán theo cách cũ nhé? - Triết Huân cười cười, lại lờ đi lời nói của Hương rồi nhìn đồng hồ nói.

- Ok. - Hương mỉm cười.

Xong xuôi đâu đó cả hai cùng bước ra ngoài, Hương nhìn theo mỉm cười. Cô nàng trang điểm cho bao nhiêu cặp đôi, đây là lần đầu cô công nhận thể nào là xứng đôi vừa lứa.

Vào xe, Lưu Ly vẫn im lặng như thường. Gió biển thổi vào khiến cả 2 đều rùng mình.

- Ngồi đây đợi. - Cậu nói rồi quay trở lại cửa tiệm. Lát sau ra, trên tay còn cầm chiếc áo khoác trắng, cổ bông, dài cỡ ngang đùi Lưu Ly.

- Mặc vào đi, em sẽ cảm nếu cứ chịu lạnh như thế này.

Lưu Ly gật đầu nhận lấy chiếc áo nhanh chóng mặc vào. Lớp vải dày chắn gió làm nó ấm lên không ít.

Chiếc xe tiếp tục chạy trên con đường dọc bờ biển. Hình như cậu với Luyến chưa từng cùng nhau đến biển bao giờ, Luyến khá bận.

Luyến... Cậu lắc đầu, rồi thở dài.

“Giờ này chắc em đang học rồi.”

Ở một nơi khác, Luyến tay cầm vở nhưng mắt lại hướng về tấm hình. Tấm hình có cô và cậu. Nhưng không lâu sau Luyến lại vươn tay gạt khung hình xuống bàn, chuyên tâm làm bài tập.

.
.
.
Lưu Ly nhìn sang đang lái xe, rồi lại nhìn ra cửa sổ. Rõ lắm rồi, cậu không hề vui, và hạt mầm trong lòng Jiyeon vẫn vươn lên dù đang bị giẫm đạp, rất đau.

[Continue]

9. Chap 9

Triết Huân dừng xe ở một biệt thự lớn, bây giờ đã là 7 giờ tối, căn biệt thự với đèn sáng chói, xung quanh rất nhiều xe và người, ai cũng lộng lẫy và náo nhiệt. Lưu Ly nhìn ra ngoài, không khỏi tò mò tiệc gì mà tổ chức hoành tráng thế.

- Em chưa bao giờ đi tiệc sao? - Ngồi trong xe, Triết Huân nhận ra sự lóng ngóng của Lưu Ly, cậu lên tiếng hỏi.

- Rất ít, hầu như không. - Lưu Ly vẫn nhìn ra ngoài mà trả lời.

- Rất ít mà hầu như không sao? - Triết Huân khó hiểu

- Chỉ đến xem là tiệc gì rồi về, chưa bao giờ tham gia một bữa tiệc trọn vẹn cả.

Triết Huân im lặng. Hình như cuộc sống tiểu thư của Lưu Ly quá cách biệt với giới thượng lưu.

- Được rồi, chúng ta vào thôi! - Myung vừa nói vừa mở cửa xe.

Nghe cậu nói, Lưu Ly nhìn sang rồi cởi chiếc áo khoác ra. Triết Huân mở cửa xe cho Lưu Ly, đưa tay trước mặt nó. Lưu Ly ngẩn người, khiến tay Triết Huân cứ thế lạc lỏng giữa không trung, tiếp xúc với không khí lạnh lẽo.

- Chúng ta vào thôi! - Triết Huân nhắc khi thấy Lưu Ly cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn tay mình.

Giật mình, Lưu Ly nhìn cậu rồi cũng đặt bàn tay mình lên tay cậu, bước ra ngoài. Tay cậu rất ấm.

Bàn tay cậu khế nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia đi vào sảnh, bao ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo. Nhưng... hai người không đi không đi song song, mà kẻ trước người sau. Lưu Ly hiểu, trong sâu thẳm cậu đang nghĩ rằng mình nắm tay người con gái cậu yêu, không là nó!

- Triết Huân đấy! - Những lời bàn tán xôn xao.

-Cô gái bên cạnh là ai thế?

- Này, cậu có nhìn thấy nhỏ đi với Triết Huân không?

-Cô ta là ai thế?

- Thật xinh đẹp...

-&#@-)+*&:!?... Bla bla..

Sảnh trở nên rộn ràng hơn, mọi lời nói đều hướng tới cả 2. Khen có, chê có, ngưỡng mộ, ghen tỵ đều có. Nhưng Triết Huân nào có quan tâm, và Lưu Ly cũng thế.

- Ba, mẹ! - Triết Huân dừng lại, lên tiếng.

- Con tới rồi sao? - Ông Lập Hàn cười tươi.

Lưu Ly thấy 2 người, cúi đầu chào.

- Lưu Ly! Hôm nay con đẹp lắm! - Mẹ cậu đi lại nắm tay Lưu Ly mở lời khen.

- Con cảm ơn.

- Thôi, hai đứa vào đây! - Ông Lập Hàn gọi.

Bên trong nữa, có vài người đứng quanh một cái nồi, khuôn mặt ai cũng đều tỏ vẻ rất hạnh phúc.

Chưa vào tới nơi, Triết Huân đã lên tiếng:

- Phúc, chúc mừng anh!

Người con trai tên Phúc đó ngẩng mặt lên, vài giây sau liền nở nụ cười thật tươi.

- Cảm ơn!

- Là con trai phải không? - Triết Huân hỏi, khi đó cậu và Lưu Ly đã tới chiếc nồi.

- Rất giống anh phải không? - Phúc mỉm cười nói.

-Đáng tiếc là giống anh! - Triết Huân lắc đầu nói.

- TRẦN TRIẾT HUÂN! - Phúc gằng giọng.

Cậu bật cười. Cười rất thoải mái. Lưu Ly vô thức nhìn chằm chằm cậu, nó chưa từng thấy cậu cười như thế từ lúc gặp cậu đến bây giờ. Và có lẽ ở bên nó cậu sẽ không cười được như thế đâu. Cậu đâu có yêu nó...

- Chị Thư đâu? Cả chú và thím? - Cậu nhìn quanh hỏi.

- Ở trong phòng, lát họ sẽ ra. Đây là... - Đến giờ, Phúc mới phát hiện ra sự có mặt của Lưu Ly, chắc là do hai người kia nó chuyện say mê quá, và cũng do nó cứ đứng sau lưng cậu.

- Lưu Ly! - Cậu giới thiệu ngắn gọn.

-A! Công chúa của nhà cậu ấy à? Anh cứ nghe 2 bác nhắc. Nhưng mà hình như không sai! - Phúc nhìn về Lưu Ly nói.

-Anh ấy là Phúc, con của chú anh, lớn tuổi hơn nên anh gọi là anh. - Triết Huân giới thiệu.

- Chào anh! - Lưu Ly cúi người chào.

Phúc gật đầu, khẽ cười.

Ngay sau đó, mọi người bước ra, màn chào hỏi khá dài dòng cũng kết thúc. Lưu Ly rất ấn tượng với vợ của Phúc, Thư - một cô gái trẻ, nét đẹp quyến rũ và dịu dàng. Lại rất dễ gần. Nói chuyện với Lưu Ly cũng khá hợp mặc dù Lưu Ly nói chẳng nhiều bao nhiêu.

Phúc bỗng con, cùng cả nhà bước ra sảnh, Lưu Ly theo Triết Huân và ba mẹ cậu xuống dưới bàn tiệc. Mọi ánh mắt vẫn không buông tha 2 bạn trẻ.

-Cảm ơn mọi người đã đến buổi tiệc ngày hôm nay....%+##/+”:-@(
(

Màn mở lời rất dài dòng, Lưu Ly nghĩ thật sự sáng suốt khi trước kia không tham gia những buổi tiệc. Nó thấy rất nhàm chán, tốn thời gian lại chẳng lợi ích gì.

Lưu Ly hoàn toàn không để ý lời chú Triết Huân nói, chỉ biết đây là tiệc mừng đầy tháng đứa con trai đầu lòng của Phúc. .

- Lưu Ly! Lại đây. - Từ xa Thư vẫy tay gọi nó.

Nhanh chân lại đó, Lưu Ly không còn để ý đến Triết Huân.

- Em bé thằng nhóc nhé? - Thư đề nghị.

- Em ấy ạ? - Lưu Ly hỏi lại.

- Thằng nhóc chắc sẽ rất vui khi được cô Lưu Ly xinh đẹp bế đấy! - Thư nói.

Đã như vậy, Lưu Ly cũng không từ chối, nhận đứa bé từ tay Thư. Khuôn mặt đứa trẻ ấy trắng nõn, khi mở mắt nhìn Lưu Ly thì đôi môi xinh xinh ấy nở một nụ cười.

- A! Con của mẹ cười đấy à? - Thư mừng rỡ, những người xung quanh đó cũng lại gần, ai cũng khen đứa trẻ đáng yêu. Ông bà nội cũng cười không ngớt. Phúc cũng rất vui, ánh mắt không nhìn con mà hướng về Lưu Ly - người con gái đang bế con trai mình, ánh mắt âu yếm nhìn con mình nở một nụ cười nhẹ nhưng rất tự nhiên và xinh đẹp. Bất chợt, anh lại thấy thương cô bé này...

- Nhóc con rất thích em đấy Lưu Ly! - Thư bế lại con mình vui vẻ nhìn Lưu Ly.

Lưu Ly không nói, chỉ cười. Bất giác, Thư thấy cô bé đứng trước mặt mình thật đặc biệt.

Mọi người vui vẻ ăn tiệc, Thư bảo mệt nên Phúc đưa cô và con về phòng. Thoáng nhìn qua là thấy ngay Phúc rất cưng chiều vợ.

Ngó quanh, Lưu Ly không thấy Triết Huân đâu cả, ba mẹ cậu cũng bận nói chuyện với người lớn, Lưu Ly thấy cô đơn, lạc lõng trong vòng luẩn quẩn đông người này.

Rất nhiều ánh mắt hướng về người con gái váy trắng ngồi ở góc phòng, nhưng chẳng ai dám đến gần cả. Đơn giản là khi này ba Triết Huân có ý nói lớn giới thiệu nó là con dâu của ông bà. Ông phải đánh dấu chủ quyền cho con trai, ai bảo hôm nay con dâu lại xinh đến thế.

Ngồi trong sảnh đông người, không khí lại hỗn độn mùi của hương nước hoa, Lưu Ly thấy ngọt ngào, liền đứng dậy bước ra ngoài vườn.

Biệt thự gần biển, gió lùa vào khá lạnh nhưng Lưu Ly vẫn tiếp tục ra, nó chẳng phải bạn gió sao? Đi đến băng ghế đá, Lưu Ly thần thờ ngồi đó. Vẫn là thấy sai lầm khi tham gia tiệc tùng. Nhưng nụ cười của nhóc Hyohyun có chút an ủi đến nó.

Chợt nó nghe có tiếng bước chân, định quay sang nhìn thì đã nghe giọng nói khá quen:

- Sao vậy? Chia tay à?

Là Phúc.

Và dĩ nhiên với bộ óc thông minh đó, nó đoán được người trả lời sẽ là Triết Huân.

-Hmmmm... Phải! Cô ấy bảo cô ấy cần tương lai.

- Ha! Là bạn gái của cậu mà sợ không có tương lai cơ à? - Giọng Phúc lên giọng ngạc nhiên lẫn châm chọc.

- Cô ấy bảo không muốn phụ thuộc vào em.

- Anh nên nghĩ cô ấy là mạnh mẽ hay ngu ngốc đây?

Triết Huân chỉ cười nhạt.

- Và em lấy Lưu Ly làm lá chắn? - Phúc tiếp tục hỏi.

-...

- Anh thấy em hơi tàn nhẫn đó! Lưu Ly khá đặc biệt... Từ nụ cười cũng thấy nét buồn... Em làm như vậy là không công bằng, con bé trên danh nghĩa thì là người của em, nhưng con bé là con gái, như vậy là tổn thương không ít.

- Em biết... Nhưng hiện tại, em thấy mình bất lực, lúc nào hình ảnh cô ấy cũng xuất hiện, em sợ không kiềm chế được...

Không gọi là nghe lén nhé, nó ngồi đây trước, và do 2 người kia nói quá to.

Nó khẽ cười... cậu đã thừa nhận đấy, giờ phút này nó mong gió thật lạnh, lạnh để lẩn át lời nói của cậu, lạnh để làm chết đi chồi non yếu ớt đang hướng về cậu của nó.

Đứng dậy, nó đi ra chỗ khác. Không cần nghe nữa, nội dung cũng thế thôi.

- Coi chừng bác gái, anh thấy bác ấy rất thích và cưng cô bé! - Phúc bỏ 2 tay vào túi quần.

- Phải! Cả nhà ai cũng mến và thương yêu mặc dù cô ấy rất ít nói. - Triết Huân gật đầu trả lời.

-Anh thấy 2 đứa rất đẹp đôi, đêm nay đấy!

Triết Huân nhếch môi cười, không nói gì.

- Vào trong thôi, anh là chủ mà trốn ra đây à? - Triết Huân quàng vai Phúc đi vào.

Nó ngồi ở băng đá khác, khá xa chỗ lúc này, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, gió biển thổi mạnh vào, làm mũi khê đau vì lạnh.

- Không phải gió lúc nào cũng làm bạn đâu.

Chưa kịp định hình giọng nói, Lưu Ly cảm nhận được hơi ấm ngay vai...

[To be continue]

10. Chap 10

Lưu Ly quay lại, dùng ánh mắt thờ ơ nhìn Triết Huân rồi chợt thấy buồn cười. Hướng mắt ra ngoài như cũ, Lưu Ly thở dài, Triết Huân có vẻ thấy, liền đi lại ngồi kế đó, duỗi thẳng đôi chân dài, tư thế nhìn khá thoải mái.

- Sao vậy? - Cậu hỏi. - Không thoải mái hay mệt? Gió biển không như gió nơi chúng ta ở đâu mà em cứ đón.

Lưu Ly vẫn im lặng. Nó hẳn biết đó lời quan tâm, nhưng sau khi nghe tự dừng tim thấy nhói. Cậu thật biết đùa, nhần tâm giẫm đạp lên cái tình cảm non nớt mới chớm nở, rồi giờ lại như ánh sáng giúp cái tình cảm đó vươn lên. Nhưng biết làm sao đây? Nó quá nhạy cảm... và nó quá hy sinh. Có lẽ từ lúc sinh ra tới giờ nó chưa từng từ chối hy sinh cho người khác, thôi thì... cứ như thế.

Đưa tay kéo áo khoác của Triết Huân vào người, nó quay sang nhìn cậu, ánh mắt mệt mỏi có chút buồn thả.

- Triết Huân, tôi lạnh lắm, về nhà được không? Tôi không thích ở đây!

Trường S nổi lên những lời bàn tán về Triết Huân và Luyện, đâu đâu cũng nghe nói về hai người họ. Sáng sớm ngôi trường đã trở nên khá “bận rộn” với cái gọi là tin đồn.

- Trung, họ không phải một đôi! - Hạ Chi ngồi uống sữa, nhìn cậu lớp trưởng nói.

- Sao cậu lại nói thế? - Trung ngẩng đầu hỏi, cậu đang ngồi viết báo cáo cho cuối tháng.

- Chị Luyện đã khẳng định như thế, mình nghe mấy anh chị 12 nói chị Luyện với Triết Huân chỉ là quan hệ bạn bè trong thời gian kèm nhau học tập. - Hạ Chi chớp mắt nói.

- Rồi thì sao? Họ chẳng liên quan gì tới chúng ta cả! - Trung vẫn chăm chú viết báo cáo.

- Hừ... Mình chỉ muốn nói tin tức quan trọng cho cậu nghe! - Hạ Chi bĩu môi.

Trung ngược lên nhìn Hạ Chi rồi khê cười, cậu búng trán của Hạ Chi, mỉm cười nói:

- Cậu lo phần cậu trước đi!

- Cậu... dám... - Mặt Hạ Chi đỏ ửng lên, cô nhóc vội đứng dậy chỉ tay vào cậu lớp trưởng mà lắp bắp.

Ngay lúc đó, Lưu Ly bước vào lớp, Hạ Chi lơ Trung chạy về phía Lưu Ly cười thật tươi.

- Chào buổi sáng!

Lưu Ly cũng khê cười lại. Nụ cười thoáng qua như gió.

- Chào!

- Aaaa, cậu cười? - Hạ Chi há mồm ngạc nhiên thốt lên.

- Cậu thôi ngơ ngác thế đi, tại sao Lưu Ly lại không thể cười chứ? - Trung đi lại nhét cái bánh nhỏ vào miệng Hạ Chi không ngừng lẩm bẫm.

Lưu Ly lại khẽ cười, xem ra mối quan hệ của lớp trưởng lớp phó không tầm thường.

- Cậu đã khỏe chưa? - Hạ Chi nhai hết cái bánh của Trung, đi lại chỗ của Lưu Ly hỏi thăm.

- Cảm ơn! Mình khỏe, cảm ơn cậu lần trước. - Lưu Ly ngược nhìn Hạ Chi trả lời.

Hạ Chi không nói, chỉ mỉm cười. Cô gái cảm thấy mình thành công, không rõ thành tựu đó là gì nhưng Hạ Chi thật rất vui, cảm thấy mình có một thành tựu lớn.

Giờ giải lao, căn tin trường...

- OMG, đông! - Hạ Chi nhún người trước đám đông nơi căn tin. - Chỉ tại cậu lễ mễ! - Hạ Chi liếc xéo Trung.

- Được rồi, hai người đứng đó chờ, mình vào lấy là được chứ gì! Sao cậu cần nhẫn nại thế? - Trung bị trách liền bực dọc.

- Đông như thế này làm sao cậu vào, lúc lấy được chắc mình và Lưu Ly chết đói!

- Mình không đói, hai cậu ăn đi! - Lưu Ly lên tiếng, nó muốn ra khỏi nơi này ngay và lập tức.

- Đừng ngại! - Hạ Chi giữ tay Lưu Ly lại. - Hồi sáng mình hỏi, cậu bảo chưa ăn, học mệt như vậy chắc chắn đói. - Hạ Chi nói xong liền quay sang Trung. - Cậu bảo đi lấy mà, sao còn đứng đây?

- Từ... - Trung chưa kịp hoàn thành câu đã bị tiếng hét của mấy nữ sinh lấn át.

Ngay sau đó chưa kịp định hình lại chuyện gì xảy ra thì Trung và Hạ Chi bất ngờ thấy cái thân ảnh cao cao đứng trước mặt họ, mặt lạnh như tiền – Trần Triết Huân!

Và cậu đang đứng trước mặt Lưu Ly...

- Có phải Lưu Ly đắc tội với Luyến? - Hạ Chi hỏi nhỏ Trung.

- Cậu bớt hoang tưởng đi!

Mọi người trong căn tin tập trung lại xung quanh đó, nhưng không ồn ào chút nào, tất cả nín thở xem có chuyện gì xảy ra. Triết Huân sao lại gặp học sinh mới? Quen nhau sao?

- Sáng chưa ăn, bây giờ ăn tạm cái này, em bị xuất huyết dạ dày, không nên bỏ bữa.

[Cont]

11. Chap 11

Căn tin có một phen chấn động, Triết Huân biết Lưu Ly, không những thế còn quan tâm, rất quan tâm, cứ như quen biết từ lâu lắm rồi.

Trung và Hạ Chi há mồm nhìn cảnh trước mắt... Chuyện gì vậy? Lưu Ly có thể quen Triết Huân sao? Tính cách Lưu Ly khép kín như thế mà, cười còn khó nữa. Sao lại có thể...

Mọi người xôn xao xì xào bàn tán đoán xem mối quan hệ của hai người. Phút chốc căn tin náo nhiệt hẳn lên. Còn Lưu Ly chỉ tròn mắt nhìn Triết Huân, sau đó nó cúi đầu nhận hộp sữa và cái bánh, lòng mơ hồ không hiểu sao Triết Huân biết mình bị xuất huyết dạ dày.

- Ra về, không cần đi bộ nữa, đứng ngay cổng! - Triết Huân bỏ tay vào túi quần, dặn dò Lưu Ly.

Lưu Ly lại ngược đầu nhìn cậu, sau đó gật gật đầu, bây giờ có nói cũng không được gì, thôi thì im lặng.

- Ăn đi nhé! - Nói rồi cậu vỗ vỗ vai Lưu Ly, sau đó bước đi.

Lưu Ly nhìn theo hướng cậu đi, bất chợt lại thấy Luyến đứng cách đó không xa, ánh mắt u buồn.

Nó... thấy có chút có lỗi với người con gái kia quá.

Ngay sau Triết Huân đi mọi ánh mắt lại hướng về Lưu Ly. Những ánh mắt ấy chứa đầy cảm xúc lẫn thắc mắc, nghi ngờ và cả muốn ăn tươi nuốt sống.

Hạ Chi cũng ngây người ra, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, đó lại quay sang Trung quát lớn:

- Cậu mau đi lấy đồ ăn cho mình.

Nghe Hạ Chi quát, mọi người tản dần ra, nhưng ánh mắt lưu lại đó vẫn là nhiều. Hạ Chi liền kéo tay Lưu Ly sang cái bàn ngay góc căn tin, mặt nghiêm túc.

- Cậu quen với Kim Triết Huân?

Lưu Ly lấy ống hút cắm vào hộp sữa, khẽ gật đầu.

- OMG! Sao cậu có thể quen anh ta?

Lưu Ly ngược mặt nhìn Hạ Chi, sau đó ngậm lấy ống hút, một lúc sau mới hỏi lại.

- Ý cậu là sao?

- Anh ta nổi tiếng bằng lãnh, không nói chuyện với ai, chỉ chơi với một vài người bên hội học sinh. Người anh ta thân nhất chỉ có Luyến, toàn trường này ai không biết hai người ấy thích nhau, cơ mà hôm trước lại nghe nói hai người ấy chỉ là bạn bình thường. Mà sao cậu có thể quen anh ta? Lại thấy anh ta rất quan tâm cậu.

- Không có gì đâu! Trung lại rồi. - Lưu Ly tiếp tục uống sữa, lơ đi câu hỏi của Hạ Chi khi thấy Trung trở lại.

Triết Huân nằm trên bãi cỏ sau trường, nhắm mắt nghe bản nhạc không lời du dương. Bây giờ đang trong giờ học, nhưng cậu lại thả thơi nơi đây. Đang hòa mình vào bản nhạc thì bỗng cái earphone bị ai đó lấy ra khỏi tai, cậu bực mình mở mắt thì thấy Minh và Hải ngồi trước mặt – hai người bạn của cậu.

- Cái gì vậy? - Cậu nhăn nhó.

- Cái này nên để mình hỏi cậu nghe có lí hơn. - Minh khoanh tay trước ngực nói.

- Hai người muốn gì? - Cậu hỏi.

- Cậu với Luyến, sao vậy? – Hải hỏi.

- Còn cả cô bé mới vào. - Minh tiếp.

Cậu im lặng, sau đó lại nằm ra, thờ dãi nhìn lên trời.

- Chẳng có gì cả, Luyến bảo cần tương lai nên buông tay, với lại từ trước bọn mình cũng không có công khai, cô ấy muốn nói gì thì nói. - Cậu chậm rãi nói.

- Hai người đúng là không công khai nhưng hành động thì quá rõ ràng rồi đó. – Hải lên tiếng.

- Có thật Luyến nói muốn có tương lai không? - Minh nghi ngờ hỏi lại.

- Từ trước tới giờ cậu đã thấy mình đùa chưa? - Triết Huân hỏi lại, giọng cáu kỉnh.

- Ha, quen cậu mà sợ không có tương lai sao? – Hải cười chế giễu.

- Cậu chấp nhận buông tay, sau đó tìm con bé mới vào, làm thế thân Luyến? - Minh lại hỏi.

Lần này Triết Huân rơi vào im lặng, cứ nhìn lên trời.

- Cậu luôn là người thận trọng, lại rất biết suy nghĩ, sao lại hành động thế? Cô bé hoàn toàn không liên quan. - Minh nghiêm túc nói, cậu hiểu rõ Triết Huân và không muốn bạn mình sai lầm.

- Minh nói đúng, cậu hồ đồ rồi đấy! – Hải gật đầu đồng tình.

Triết Huân nhắm mắt lại, để mặc hai cậu bạn cứ lăm lăm nhắm quanh tai, hồi lâu sau lại nghe tiếng bước chân đi xa, có vẻ Minh và Hải bỏ tay cậu rồi.

Cậu thật sự nhần tâm?

Cậu thật sự chà đạp lên tâm hồn của Lưu Ly?

Cậu có nên dừng lại?

Tan học, Lưu Ly theo thói quen lại đi lững thững về phía con đường về nhà, dường như nó quên mất lời cậu dặn, chỉ đi khoảng mấy chục mét thì nghe tiếng thắng xe, nó giật mình quay lại. Triết Huân mở cửa xe bước ra, nhần mặt nhìn nó.

- Bảo em chờ ở cổng mà?

- A... - Lưu Ly giờ mới nhớ ra lời của Triết Huân lúc sáng. - Xin lỗi! Tôi quên.

- Lên xe đi, nắng lắm rồi!

Sau khi đã an tọa trên xe, 2 người đều im lặng.

- Lưu Ly. - Cậu gọi.

Không trả lời nhưng nó quay sang nhìn cậu.

- Tại sao em không hỏi tại sao tôi lại đối xử tốt với em?

Nó im lặng, nhưng lòng chợt nhói lên.

Tại sao phải hỏi? Nó biết rồi mà, hỏi cũng thay đổi gì, và hỏi sẽ khiến cậu khó xử.

- Tôi rất ít khi hỏi lý do khi người khác tốt với tôi.

Lại chìm vào khoảng im lặng, và cứ thế cho đến khi về nhà.

Hôm nay ba mẹ Triết Huân cũng không ở nhà, lúc sáng Lưu Ly chỉ nghe loáng thoáng họ ra ngoài xã giao gì đó, cũng không hỏi nhiều. Lên phòng, Lưu Ly cởi chiếc áo khoác treo lên tủ, bỏ cặp qua một bên rồi vào phòng vệ sinh rửa mặt, mặc dù mệt, nhưng khi chưa gọn gàng Lưu Ly chưa nghỉ ngơi. Thay bộ đồ ở nhà khá thoải mái, Lưu Ly nhìn đồng hồ, còn 1 tiếng nữa mới tới giờ cơm. Ngồi vào bàn học, Lưu Ly kéo cái cặp lại gần, lấy sách vở ra làm bài tập. Thật hiếm hoi với hình tượng học sinh như Lưu Ly.

Ngược lại với nó, Triết Huân vừa tới phòng lại nằm ườn ra, đưa tay nới lỏng cái caravat, mở hai cúc áo đầu, tay đặt trên trán nhìn rất mệt mỏi. Cậu cúp 2 tiết cuối để thần thơi ngoài bãi cỏ sau vườn nhưng tâm trạng cũng không khá đi là mấy. Nhìn về phía bàn học có tấm ảnh của Luyến đang cười rất tươi, cậu lại nhớ đến lúc tan học, gặp Luyến ở cầu thang, 4 mắt nhìn nhau rồi Luyến lại im lặng lướt qua người cậu. Cảm giác đó thật sự rất đau, cậu rất muốn kéo cô lại, ôm thật chặt vào lòng và nói nhớ cô rất nhiều. Nhưng không thể, cảm giác bất lực xâm chiếm cả con người cậu. Lấy điện thoại, mở danh bạ, con số quen thuộc ngay trước mắt đó, nhưng đôi tay lại không có sức lực để bấm nút gọi. Hay là cậu thật sự từ bỏ để cô thực hiện ước mơ đây?

- Á!

Đang chìm trong suy nghĩ, cậu giật mình bởi tiếng hét ở phòng đối diện, vội quăng điện thoại qua một bên, cậu nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, hướng tới nơi phát ra âm thanh khi nãy.

Mở cửa phòng Lưu Ly, cậu thấy mặt mũi nó trở nên trắng bệch, đang ngồi bệt xuống nền nhà, mắt thần thơi.

- Sao vậy? - Cậu nhanh chóng đi lại chỗ lại nó, hai tay đặt trên vai xoay người nó đối mặt với cậu.

Lưu Ly nhìn cậu bằng ánh mắt sợ hãi, rồi nhìn về phía cái cặp đang ở trên bàn. Triết Huân nhú mày nhìn theo, cậu thả nó ra, đi lại chỗ cái cặp...

Rắn.

Cậu có chút giật mình, nhưng bình tĩnh lại. Là rắn giả? Không, là rắn thật, nhưng đã chết, đầu nó đã nát ra, có vết máu dính đầy trên sách, mùi máu tanh bắt đầu tỏa ra khắp phòng. Thảo nào hoảng hốt thế. Ai lại có thể ác độc như thế?

- Được rồi, nó chết rồi! Đừng sợ nữa. - Cậu lên tiếng an ủi.

Lúc này Lưu Ly mới đứng dậy, đi tới chỗ cậu nhưng không dám đến gần, chỉ đứng sau cái lưng rộng lớn đó.

- Tôi đi ném con rắn này đi, sau đó sẽ kêu người giặt cái cặp cho em, đừng sợ nữa. - Cậu quay lại nhìn nó, ân cần nói.

Lưu Ly gật đầu.

Cầm cái cặp ra khỏi phòng, Triết Huân không khỏi thắc mắc, tại sao lại có rắn trong cặp Lưu Ly? Vốn dĩ nó mới vào học, tính tình lại khép kín nên việc có kẻ thù là không thể, có khi nào là bỏ nhầm? Khả năng này cũng có thể, nhưng một khi đã muốn hại người khác, thì sao có thể bỏ nhầm? Nhớ lại vẻ mặt sợ hãi khi nãy của nó, cậu có chút khó chịu trong lòng.

Lưu Ly đã bình tĩnh lại, lấy khăn giấy lau đi vết máu còn vương trên sách lẫn bàn học. Lòng mệt mỏi, nó tự biết mình chưa hề gây sự với ai, thậm chí chỉ nói chuyện với Trung và Hạ Chi. Cảm thấy mệt, nó nằm ra giường thở dài, tự đứng lại muốn có sự nuông chiều của anh trai.

Flashback....

- Anh! Nó có cắn Lưu Ly không?

Lưu Ly 5 tuổi nhỏ nhắn với chiếc váy trắng, tay chỉ về phía con chó xem chừng to hơn cả Lưu Ly.

- Lưu Ly của anh ngoan như thế này làm sao nó dám cắn. - Duy ôm em gái vào lòng, cho nó ngồi trên đùi mình, nhỏ nhẹ nói.

- Thật không? - Lưu Ly hỏi lại, mắt vẫn hướng về con chó to ấy.

- Thật, với lại, chẳng phải anh ở đây với Lưu Ly sao? Nó không dám cắn Lưu Ly đâu!

- Anh Duy bảo vệ Lưu Ly phải không?

- Ừ!

End flashback.

Paris, Pháp...

Dòng người tấp nập trên phố hoa lệ, chàng trai người châu Á dáng người cao ráo đứng trước cửa hàng thời trang, nhìn vào chiếc áo khoác tím và chiếc vòng tay bên cạnh. Mỉm cười dịu dàng.

- Cậu có muốn vào xem không? - Người bán hàng trẻ tuổi nói tiếng Pháp hỏi cậu.

Khẽ gật đầu, cậu bước vào trong, không ngó gì nhiều, chỉ nhìn chiếc vòng tay có chiếc cổ 4 lá.

- Bạn gái cậu sẽ rất thích nếu được tặng. - Người bán hàng nhẹ nhàng đi lại, nhìn cậu nói rồi cười thật tươi.

- Em gái tôi thích nó!

QPS

12. Chap 12

Con nít hẳn thích kẹo ngọt, hướng dương hẳn thích mặt trời, cây khô héo hẳn thích mưa rơi và con người hẳn thích sự dịu dàng ấm áp.

Lưu Ly cũng vậy, đối với sự ân cần từ Triết Huân, trái tim ấy không ngừng rung động, dẫu biết mình chỉ là thể-thân! Biết sao được, sinh ra là con gái cơ mà.

Thấm thoát tới mùa thi, mưa hè lúc bắt chợt, Triết Huân vẫn cứ nghĩ về Luyến, nhưng lại rất quan tâm tới Lưu Ly, lại cuối cấp, cậu bắt đầu ôn luyện, công ti nhà cậu đang chờ chủ mới.

Còn Lưu Ly nó vẫn học bình thường, đã quen với nơi đây, quen với sự chăm sóc của gia đình Triết Huân, lại thân hơn với lớp trưởng Trung và lớp phó Hạ Chi. Nói như thế không phải là chứng ít nói của Lưu Ly được cải thiện, chỉ nói những gì cần nói, chẳng biết “tám” là gì với hai người bạn ở trường.

Về việc con rắn chết ở trong cặp của Lưu Ly, cứ thế cho qua, không phải vì lãng quên, mà Lưu Ly nói không cần bận tâm, nó nghĩ đơn giản là ai đó bỏ nhầm, vả lại nó muốn sau này cuộc sống cứ diễn ra bình thường, cứ làm nên rắc rối nó không thích nên đã nói với Triết Huân không cần tra hỏi giùm nó gì nhiều. Bây giờ lên trường cũng chỉ nhận vài ánh mắt chán ghét hoặc vài lời nói khó nghe, nhưng những thứ đó vốn dĩ chưa bao giờ lọt vào tâm trí của Lưu Ly. Mọi thứ đều theo quy trình của nó, Triết Huân cũng ít gặp Lưu Ly, chỉ có lúc khó khăn, mới xuất hiện như một anh hùng.

Chuyện của Luyến với Triết Huân cũng dần lắng xuống, mọi người cứ thế mà “tạm” tin trước giờ 2 người ấy chỉ là bạn.

Đêm nay lại mưa to, ngoài trời còn có gió nhưng bên trong căn nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Bây giờ đã khuya, ba mẹ Triết Huân đều đã ngủ, người giúp việc trong nhà cũng chỉ còn 1 người đang lau cái bếp, thoáng chốc cũng không thấy đâu nữa. Chỉ có 2 căn phòng còn sáng đèn, một căn đầu bút trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, một khoanh tay trước ngực, chân gác trên bàn nhìn vào tấm ảnh. Cả hai đều đang trong trạng thái ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Ầm!

Triết Huân nghe tiếng sấm, giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ, nhìn lên đồng hồ thấy kim đã chỉ tới số 12, qua ngày rồi. Đưa tay vò mái tóc, cậu đứng dậy ra khỏi phòng, lại thấy phòng đối diện còn sáng. Bước lại, cậu gõ nhẹ lên cửa phòng, không lâu sau đó cửa mở, cái đầu với mái tóc nâu hạt dẻ lộ ra.

- Sao giờ còn chưa ngủ? - Cậu chống tay lên tường hỏi.

- Ừm... tôi học bài. - Lưu Ly vẫn giữ tư thế như ban đầu trả lời.

- 12 giờ rồi, em ngủ đi, thức khuya không tốt đâu. - Triết Huân nhìn đồng hồ đeo tay nói.

Không trả lời, Lưu Ly chỉ gật đầu, sau đó lại ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt cậu, khẽ nói:

- Anh cũng ngủ sớm đi.

Cậu khẽ cười, đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Lưu Ly, ánh mắt dịu dàng có phần... sát gái.

- Được rồi! Em ngủ ngon.

Nói xong cậu quay người đi, để lại một người tim muốn nhảy ra ngoài. Còn Lưu Ly, sau khi thấy cậu đi thì cảm thấy mặt mình nóng lên, nó thấy mình thật dũng cảm, hôm nay biết nhắc nhở người khác, nói cách khác là biết quan tâm người khác ra mặt. Vội đóng cửa, Lưu Ly lại trở về chiếc ghế, lấy bút viết gì đó vào cuốn sổ màu vàng.

Triết Huân xuống phòng khách, nghĩ gì đó rồi lại xuống phòng ăn. Cậu đi rất nhẹ nhàng, khuya rồi nên không muốn phiền tới ai.

12h15...

Cửa phòng Lưu Ly một lần nữa lại có tiếng gõ, buong bút, Lưu Ly hé cánh cửa, lại thò cái đầu ra. Triết Huân quá quen với cách mở cửa này, nhưng lần nào cũng không nén được mà khẽ cười. Thấy cậu, Lưu Ly khá ngạc nhiên, không phải lúc này mới gặp sao?

- Biết chắc em sẽ không ngủ mà, còn nhỏ mà không nghe lời là hư, có biết không? - Cậu nhú mày, trưng bộ mặt nghiêm túc ra mà lên giọng.

Ha! Còn nhỏ? Không nghe lời? Hư? Từng chữ lọt vào tai Lưu Ly, rồi truyền đến bộ não, trung ương thần kinh xử lý thông tin kém hơn bình thường, lát sau mới truyền ngược trở lại, lúc đó Lưu Ly mới có phản ứng là tròn mắt nhìn cậu. Nó có phải con nít 5 tuổi đâu mà lại nói với cái giọng ấy chứ?

Triết Huân nhìn nó, lại khẽ cười, hình như Lưu Ly là người thứ 2 khiến cậu cười nhiều như thế.

- Cầm lấy, uống đi! Uống xong thì lập tức đi ngủ! Em ốm như con cò rồi đó! - Triết Huân đưa ly sữa nóng trước mặt Lưu Ly, ra lệnh.

Lưu Ly nhìn ly sữa trước mặt, lòng dâng lên cảm xúc kì lạ. Tự hỏi, Triết Huân coi mình là gì mà chăm sóc kĩ như thế? Mặc dù không muốn nghĩ tới để lòng yên tĩnh như trước kia, nhưng mỗi lần được như thế này thì đầu óc lại hiện lên hình ảnh của Luyến, là thể - thân, là vì nghĩa - vụ.

- Cảm ơn anh. - Lưu Ly nói nhỏ, tay cầm lấy ly sữa.

- Từ từ uống, coi chừng phỏng.

Như thế, thử nghĩ coi trái tim cô gái nào không rung động?

Sau cơn mưa tối qua, mọi vật đều bình tĩnh, nắng ấm, gió thổi nhẹ, nước mưa và sương long lanh đọng trên từng tán lá, hoa nở rộ khoe sắc làm bạn với lũ bướm. Ngày mới lại bắt đầu.

Trên bàn ăn, mọi người tập trung đông đủ, bữa sáng cũng rất phong phú, ba mẹ Triết Huân vừa ăn vừa nói chuyện trên thương trường, chỉ có 2 người nhỏ cầm cúi ăn, lâu lâu Triết Huân lại gấp thức ăn bỏ vào đĩa cho Lưu Ly. Lưu Ly không nói, chỉ ngược mặt lên nhìn rồi lại ăn. Ông bà kia tuy nói chuyện nhưng cũng rất để ý, miệng không nén mà mỉm cười.

- Triết Huân, con sắp thi rồi phải không? - Ông Lập Hàn nhấp ngụm cafe, hỏi cậu con trai.

-Dạ.

- Khi nào? - Ông hỏi tiếp.

-Hôm nay ạ.

Ông Hàn chút nữa sặc cafe, cái sắp của con trai thật vĩ đại.

- Lưu Ly, hôm nay con cũng thi sao? -Mẹ cậu nhẹ nhàng hỏi cái người đang tỉnh bơ ăn sáng kia.

- Vâng ạ! - Lưu Ly ngừng ăn, ngược lên nhìn mẹ trả lời.

- Được rồi, hai đứa ăn lẹ rồi đến trường đi! Hôm nay thi đấy! Ông Hàn lấy lại phong độ trầm giọng nói.

Triết Huân đã ăn xong, chỉ ngồi lại uống vài ngụm nước lọc. Lưu Ly cũng vừa bỏ muỗng xuống, định vươn tay lấy cốc nước thì đã thấy cậu đẩy ly sữa tới, nghiêm giọng:

- Uống cái này, dạ dày không tốt không được uống nước lạnh vào buổi sáng.

Từ khi nào cậu lại có cái giọng ra lệnh này nhỉ?

Lưu Ly nhìn cậu một hồi rồi cũng cầm ly sữa lên uống, khỏi nói ông bà kia với mấy người giúp việc phải nén cười. Cậu chủ của họ từ nhỏ đến giờ mới thấy quan tâm người khác, mà quan tâm theo kiểu đặc biệt ấy chứ. Nếu như họ biết trước đó cậu chăm sóc Luyến ra sao, chắc phải té ngựa. Lưu Ly vừa uống, đầu lại hiện lên câu hỏi có phải cậu không muốn nhớ tới Luyến mà thay đổi?

- Nam! Cậu đứng lại đó! -Tiếng hét thất thanh từ phía cổng của một nam sinh tóc vàng, cậu ta đang chạy nhanh tới cái dướng cao phía trước.

- Đây, cậu nhỏ miệng lại không được à? - Nam nhăn mặt với cậu bạn phiền phức.

- Nói rõ nghe coi, cậu xung phong đến trường A giao lưu mà sao không nói với mình? Cậu đánh lẻ hả? - Nhật giận dữ túm cổ áo Nam hỏi.

- Cái thằng này, bỏ ra, đang đứng ngay sân trường đó! - Nam nhăn mặt hơn cần nhăn, thầm nghĩ tại sao cậu có thể quen thân với một người phiền phức như Nhật.

Nhật cuối cùng cũng thả cổ áo Nam ra, nhưng vẫn không tha cho cậu, liên tục hỏi như một cái máy.

- Cậu hỏi liên tục như thế mình trả lời bằng niềm tin à? - Nam bắt đầu khó chịu.

Lúc này Nhật mới im lặng, nhưng không quên nói thêm:

- Trả lời nghe coi!

Nam bỏ tay vào túi quần, đi trước, Nhật tròn mắt lèo đèo chạy theo.

- Thứ nhất, mình không có đi một mình. - Nam giờ mới bắt đầu giải thích.

-Cậu đi với ai?

- Mấy người bên đoàn thôi.

- Tại sao lại đi với mấy người đáng ghét đó chứ? Họ toàn trêu mình.

- Trêu cậu thì có liên quan gì đến việc mình đi chung với họ chứ.

- Nhưng sao cậu lại có hứng thú với mấy chuyện giao lưu này nọ vậy?

- Là bắt buộc! - Cậu trả lời.

Phải, là bắt buộc, nhưng khi nghe nhắc tới A, cậu lại muốn đi chứ không lên tiếng từ chối. Cậu cũng không lí giải được tại sao, chỉ cảm thấy rất có cảm tình với cái tên ngôi trường.

- Bây, mình đi cùng có được không?

Thi xong, Hạ Chi và Trung rủ Lưu Ly đi chơi, nhưng Lưu Ly chỉ mỉm cười rồi lắc đầu, lấy cặp đi ra khỏi lớp.

- Cậu ấy sao thụ động thế không biết. - Hạ Chi nhìn theo lắc đầu.

- Tính đã thế rồi! Giờ cậu có đi không? - Trung đứng ngoài cửa gọi.

Lưu Ly lững thững đi theo dọc hành lang cuối dãy khối 11, đây là dãy hành lang ít người qua lại, nơi này có nhiều cây cao che khuất, nhưng lại rất sạch sẽ. Đôi khi Lưu Ly tự hỏi sao lại ít người đi qua, có lẽ xa lắm người ta nghĩ đến là lười.

Đi được một chút, Lưu Ly dừng lại, tựa người vào hành lang... a, gió lên rồi! Xoay người lại để cảm nhận ít gió phả vào mặt, Lưu Ly lại trở về con người trước kia, chỉ thủ thỉ với gió. Mấy ngày rồi chỉ toàn mưa, có gió cũng là gió trong mưa, rất mạnh. Khoanh tay đặt trên lan can, nó để mặc cho gió thổi làm rối tóc, cứ đứng đó mà cảm nhận.

“Bây giờ, cậu có nhớ tôi không?”

13. Chap 13

Tìm cái earphone trong cặp, Lưu Ly chợt thấy dáng người quen quen ở bãi cỏ sau trường. Nơi nó đứng là nơi tốt nhất để nhìn ra đó.

Triết Huân tay bỏ vào túi, bước ra bãi cỏ thân quen, lúc này cậu đã nói với Lưu Ly chờ cậu một chút. Tựa lưng vào thân cây gần đó, trông cậu có vẻ rất lãng tử với phong cảnh nơi đây.

Lưu Ly đứng ở trên nhìn xuống, thoáng chốc ngây người, nhìn cái dáng cô đơn kia sao trong lòng nó đầy thổn thức.

“Lưu Ly, đừng rung động nữa, trái tim, đừng phản bội tôi... Gió, cậu đưa tôi đi...” - Lưu Ly đưa tay nắm chặt cổ áo. Định bỏ đi, nhưng Lưu Ly chợt thấy một thân ảnh nhỏ nhắn bước tới gần cậu - là Luyến. Tuy chưa bao giờ nói chuyện với Luyến, nhưng Lưu Ly biết, cô ấy là người tốt, người hoàn hảo, có như thế mới làm Triết Huân khổ sở như thế. Lặng người, Lưu Ly lại ngu ngốc đứng đó, nhìn hai người họ đến với nhau.

Cứ ngây ngốc nhìn hai người ở bãi cỏ, tim nó thất lại, rồi ở khóe mi một giọt nước ẩm rơi xuống khi Lưu Ly thấy hai người ôm nhau, rồi hôn nhau.

Yêu rồi...

Nên mới thấy đau như thế này, phải không?

Nuốt tiếng nấc vào trong, Lưu Ly giờ mới ngoan ngoãn rời đi. Gió thổi mạnh hơn, cuốn luôn cả nước mắt, gió thật hiểu lòng nó. Trái tim se lạnh, cuối cùng thì Triết Huân với nó vẫn là một khoảng cách khó xác định, cuối cùng thì Triết Huân với Luyến vẫn là một cặp, còn nó, mãi là người thể diện tạm thời của cậu. Nhưng... nó lại muốn thể diện như thế, làm sao đây khi nó chợt nhận ra mình đã quen với sự ân cần của Triết Huân? Là cậu tàn nhẫn với nó, hay là nó tàn nhẫn với bản thân?

Bước thật chậm ra cổng, nó thấy mệt mỏi, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh khi nãy của Triết Huân và Luyến. Lắc mạnh đầu, nó chạy thật nhanh về, nhưng là lối ngược lại. Bây giờ, nó hiểu thế nào là yêu rồi! Tình đầu của nó như gió với mưa...

Sau trận mưa lớn, nắng lại lên, hơi đất ẩm khiến người ta khó chịu. Mùa mưa thật chán ghét, cứ bất chợt đến, rồi bất chợt đi, không biết đường nào mà đoán. Chẳng hạn như khi sáng, lúc Triết Huân đang còn nói chuyện với Luyến thì gió thổi mạnh rồi chưa kịp nhận ra dấu hiệu gì thì mưa đã ập xuống.

Triết Huân mang tâm trạng nặng nề về nhà, cậu chờ Lưu Ly cả buổi, lên lớp thì lớp trống, có bạn học chung lớp tốt bụng ngắm nhan sắc cậu xong thì nói lúc nãy đã thấy Lưu Ly ra khỏi cổng. Triết Huân nhú mày khi nghe xong, rồi cũng lên xe về nhà.

“Chắc không ngốc tới nỗi trời mưa mà không bắt taxi về.” - Lên xe, cậu lẩm nhẩm. Nhưng trong lòng lại có dự cảm bất an.

Về tới cửa, cậu nghe có tiếng nói chuyện, bước nhanh vào để xem có phải Lưu Ly về không, nhưng không, chỉ có ba mẹ cậu, và một thanh niên.

Nghe tiếng bước chân, hai ông bà kia cùng cậu thanh niên đó quay mặt ra cửa, mẹ cậu cười dịu dàng:

- Con về rồi à, vào chào khách đặc biệt đi!

Khách đặc biệt?

- Chào anh. - Triết Huân cúi đầu chào cậu thanh niên đó.

- Chào! Em về.

Người Lưu Ly ướt đầm, sau trận mưa vừa rồi liền có nắng gắt khiến nó cảm thấy khó chịu, liên tục hắt hơi. Tuy mệt mỏi, nhưng tâm trạng lại có chút thoải mái, có lẽ mưa cuốn đi phần nào.

Mệt mỏi, Lưu Ly chợt nhớ ra mình đã đi khá xa trường với con đường ngược lại về nhà. Khẽ thở dài, rồi chợt nhếch môi cười, nó cũng có ngày hôm nay cơ đấy. Lững thững quay người để về nhà, nó thầm nghĩ tại sao mình phải hành hạ bản thân? Tại sao phải ngu ngốc hành hạ bản thân? Dù thế nào thì Triết Huân cũng không nhận ra trái tim nó đang đau vì cậu như thế nào.

Cùng nơi Lưu Ly đang đứng, phía xa kia, nơi công viên xinh đẹp đang có một tốp người đang láo nháo cả lên.

- Nam, điện thoại đâu, lôi ra tìm bản đồ đi! - Nhật khoanh tay ra lệnh cho bạn.

- Tại sao phải là tôi? - Nam cũng khoanh tay trước ngực, thông thả nói. - Người đòi đi tham quan làm sai lộ trình đi là cậu.

- ...

- Nam nói đúng, tất cả tại Nhật. - Nghe Nam nói, cả nhóm lại đổ hết tội lỗi cho Nhật..

- Mấy người... ăn hiếp tập thể! - Nhật tức giận

- Đứng đó đợi đi, lúc này tôi đã gọi cho thầy rồi, chúng ta chỉ cần ngồi đây, chờ xe tới sau đó về nơi nghỉ ngơi, sau đó là nghe thầy giảng, lúc này tôi còn lo là cả đám, nhưng bây giờ chỉ cần Nhật là đủ! – Một người thân nhiên nói, mặt có chút gian xảo.

- What? - Nhật hét lên. - Này, anh đừng quá đáng!

Nhật giận dữ quay sang chỗ khác, không chấp nhất với những người khó tính, keo kiệt này. Đông người như thế này cậu có đúng cũng trở thành sai. Nghĩ lại thật hối hận khi đã theo thầy phụ trách cả ngày để năn nỉ đi cùng nhóm này, để giờ mọi tội lỗi lại dồn hết lên đầu cậu, thật ức chế! Trong lúc bức bối, cậu lại thấy cái dáng quen quen...

“Hơ...giống Lưu Ly thế?” - Cậu nhú mày nhìn kĩ.

“Là Lưu Ly... mái tóc không thể nhầm, cái tướng đi đó nữa...”.

- LƯU LY! LƯU LY! - Cậu hét lớn, chạy nhanh về phía đó.

Khi nghe tiếng hét của Lưu Ly, Nam giật mình nhìn theo hướng cậu bạn chạy về đó. Là Lưu Ly thật sao? Thật sự là Lưu Ly? Cái người mấy tháng nay cậu lảng lẽ đi tìm? Trái tim bỗng rộn nhịp khi cậu xác nhận đó là Lưu Ly, ngay lập tức cũng nhanh chân bước tới.

Nhóm người còn lại thấy hai người kia chạy về trước, lại nghe nhắc tới Lưu Ly cũng ngẩn người ra.

- Có phải cô bé học chung lớp với 2 cậu kia không nhỉ? – Một người lên tiếng hỏi.

Lưu Ly học rất tốt ở trường cũ, nhưng lại không tham gia bất cứ hoạt động nào của trường nên không nổi trong trường cho lắm.

Lưu Ly nghe thấy có người lớn tiếng gọi mình thì giật mình quay lại, thấy cái đầu vàng vàng đang chạy về phía mình với tốc độ kinh hoàng. Ngay sau đó, trước mặt Lưu Ly, đứng thật một cậu tóc vàng, da trắng, mặt tựa như có thể bùng ra lửa, cười thật tươi với nó.

- Nhật? - Lưu Ly hỏi.

-Ok, cậu còn nhớ mình Lưu Ly! - Nhật cười tươi.

Tuy hồi còn học chung, cậu rất ít khi nói chuyện với Lưu Ly, thật ra là không nói chuyện luôn. Nhưng cậu luôn có ấn tượng với cô bạn tóc nâu hạt dẻ, đáng đi lúc nào cũng lững thững, luôn trầm mặc, ít nói nhưng thành tích học tập thật đáng nể.

- Cậu... đi đâu vậy? - Cả Lưu Ly cùng Nhật đều hỏi.

-....

- Mình đi giao lưu với trường khác ở đây. Cậu chuyển đi sao không nói tiếng nào vậy? - Nhật vội vàng giải thích rồi vội vàng bắt chuyện, không để ý rằng cô bạn mình đang ướt mẹp vì mưa.

- Mình...

- Lưu Ly?

Đang định trả lời, Lưu Ly lại bị cắt ngang bởi giọng nói trầm. Nam đang đứng đó.

- Aha! Cậu ấy đã đi tìm cậu suốt. - Nhật lớn tiếng nói.

- Cậu im đi. - Mặc dù vẫn đang hồi hộp lẫn ngỡ ngàng, nhưng Nam vẫn đưa cái giọng trầm đặc trưng mà cảnh cáo.

Lưu Ly hướng mắt về phía ấy, cái thân ảnh cao cao quen thuộc một thời cứ đạp xe đạp đi sau nó, không thì đi bộ.

- Lâu ngày không gặp, Lưu Ly. - Nam cười, là sự thật, Lưu Ly đang đứng trước mặt cậu.

- Lâu... ngày không gặp cậu,Nam. - Lưu Ly cũng đáp lại.

- Cậu... học trường A? - Nam tinh mắt nhìn đồng phục ướt nhẹp Lưu Ly đang mặc cùng cái huy hiệu mà hỏi.

- Phải..., mình chuyển về đây học. Hắt xì! - Tiêu rồi tiêu rồi, bệnh thật rồi.

Em rể? Ý là...

- Tôi là anh trai của Lưu Ly, Nguyên Duy. - Duy thấy cậu ngây người, giới thiệu tiếp.

- Chào anh! - Cậu lặp lại lần nữa.

- Lưu Ly đâu Triết Huân? Còn ở ngoài xe à? - Ba cậu ngó quanh hỏi.

- Lưu Ly chưa về à? - Cậu nhú mày hỏi lại.

Ngay sau đó, Duy cũng nhú mày lại, cái cậu này, trách nhiệm để đâu rồi hỏi ngược lại thế này? Cậu ta dám bỏ em gái anh ở đâu?

- Con nói cái gì vậy? Chẳng phải hằng ngày hai đứa luôn về chung? - Mẹ cậu sững sốt nói.

- Lúc này bạn Lưu Ly bảo em ấy đã về rồi, dọc đường con cũng không thấy nên tưởng Lưu Ly đã về. - Triết Huân thành thật trả lời, lòng dâng lên cảm xúc lo lắng. Cái cô ngốc này đi đâu rồi?

- Gọi điện cho con bé? - Ông Hàn lên tiếng, thật đáng xử tội Triết Huân, người nhà Lưu Ly đến tận đây thăm em gái để rồi phải ngồi chờ, còn để tình huống này xảy ra. Ông thật không biết nói sao.

Nghe ba mình nói, cậu mới sực nhớ, vội lấy điện thoại từ túi quần ra, bấm gọi. Ngay sau đó tiếng nhạc chuông của điện thoại ai đó vang lên ngay cửa chính, tất cả mọi người nhìn ra.

Lưu Ly sau khi nói vài câu với hai cậu bạn rồi lập tức trở về nhà, thật khó nói chuyện khi ngày trước không thân mấy nay đột nhiên cái cậu Nhật kia cứ làm như thân thật thân rồi phải xa cách. Người cảm giác khó chịu lan tỏa đến não, Lưu Ly vừa tới cửa đã nghe nhạc chuông điện thoại vang lên, cầm điện thoại ra coi, màn hình hiển thị tên cậu, lại nhìn vào trong, ánh mắt đập ngay vào thân ảnh quen thuộc đang ngồi chỗ ghế, sắc mặt thật sự đang rất khó coi.

- Anh... - Lưu Ly nhìn thấy anh trai, không khỏi ngỡ ngàng, bao nhiêu sự kiềm nén bấy lâu dường như sụp đổ, hốc mắt đỏ lên, mũi cay cay, Lưu Ly quên luôn phải chào hỏi “ba mẹ chồng” mà lao đến chỗ Duy.

Thấy em gái lao tới, anh thở dài đứng dậy ôm chầm lấy nó, ôm thật chặt. Ngay lập tức phát hiện ra...

- Lưu Ly, người em sao ướt thế này? - Anh nhăn mặt nói.

Đáp lại anh là sự im lặng nhưng cái ôm càng siết chặt hơn.

- Lưu Ly, em làm sao vậy? - Duy cảm nhận được cái con người nhỏ bé trong lòng mình toàn thân nóng hổi, ngay sau đó vòng tay cậu trở nên nặng hơn, cánh tay vòng sau lưng mình chợt buông lỏng.

- LƯU LY!

/

14. Chap 14

Mọi người đứng ngoài cửa phòng của Lưu Ly mà thấp thỏm, chỉ có Duy là đang ở trong với bác sĩ. Triết Huân hiện tại khoanh tay trước ngực, lưng tựa vào tường, mặt cúi xuống đất, lâu lâu còn phải nhận mấy cái lườm sắc bén của mẹ. Cậu chỉ thở dài mà chờ đợi xem Lưu Ly thế nào.

- Con bé sao rồi? - Duy hỏi bác sĩ, chính xác hơn là hỏi người bạn làm bác sĩ của mình, tình cờ anh biết bạn mình làm bác sĩ ở đây.

- Ổn! Sốt thôi, có dấu hiệu bị xuất huyết dạ dày, đừng để em cậu suy nghĩ nhiều quá, tâm trạng lúc nào cũng phải thoải mái, xuất huyết dạ dày không phải là đơn giản đâu. - Bác sĩ cất đồ nghề vào hộp, trả lời

câu hỏi của Duy. - Thuốc đây. - Sau khi xếp xong dụng cụ thì ném bọc thuốc vào người Duy. - Mình nhận ra một điều, anh em nhà cậu cứng đầu như nhau.

- Mình cũng nhận ra một điều, cậu thật nhiều chuyện. - Duy cười nửa miệng trả lời bạn.

- Được rồi. Mình về đây, chăm sóc em cậu tốt. - Biết Duy là người không biết đùa cậu bạn của anh cũng ngả mũ, không dài dòng gì thêm.

- Cảm ơn cậu. Có gì gặp sau. - Duy khẽ cười, vỗ vỗ vai bạn nói.

Khi bác sĩ đi ra liền bị 3 người kia chặn lại hỏi tình hình của Lưu Ly, bác sĩ cười hiền rồi nói lại mọi vấn đề như nói với Duy, sau đó thì được người giúp việc tiễn về, còn 3 người kia thì vào trong phòng.

- Thật xin lỗi cậu vì đã chăm sóc Lưu Ly không tốt. - Ông Hàn lên tiếng.

- Không sao đâu ạ. Lưu Ly vốn rất cứng đầu, lỗi tại con bé thôi. - Duy miệng cười tươi trách móc em gái nhưng trong lòng lại muốn đem nó về ngay lập tức, cái nhà này làm quỷ quái gì mà để nó xuất huyết dạ dày?

- Nhưng lỗi một phần cũng do gia đình. - Mẹ Triết Huân nói theo.

- Không sao đâu ạ! Lưu Ly cũng chỉ sốt thôi mà. - Duy tiếp tục cười, giữ vững hình tượng trầm ổn.

- Cậu cũng mới đi xa, xuống nhà nghỉ đi, ở đây cứ để Triết Huân lo được rồi. - Ông Hàn đề nghị, ít ra phải để con trai ông chuộc tội với chứ.

- Vâng! - Lại cười. - Phiền cậu rồi. - Anh nhìn sang Triết Huân nói.

Triết Huân chỉ cúi đầu, đợi 3 người kia ra khỏi phòng Lưu Ly, cậu liền ngồi xuống cạnh giường, đưa tay sờ trán của Lưu Ly. Cũng đã bớt nóng rồi.

Nhìn khuôn mặt có chút nhợt nhạt của Lưu Ly, lòng cậu chột nhói. Di chuyển bàn tay xuống khuôn mặt đó, cậu nhẹ nhàng vuốt làn da trắng mịn. Tựa người vào thành giường, cậu nhớ lại cuộc nói chuyện với Luyến...

Flashback...

- Anh thi tốt chứ? - Luyến đứng đằng sau hỏi.

- Bình thường, em thì chắc điểm cao nhỉ? - Cậu trả lời rồi hỏi lại một câu đầy ẩn ý.

- Em... cũng tốt... - Luyến tiến lên đứng song song với cậu. - Thi xong, em sẽ qua Mĩ du học.

Cậu khựng lại, tay run run.

- Ủ, vậy thì tốt. - Cậu nhỏ giọng lại.

- Anh đi với em được không? Chúng ta qua đó cùng học, cùng hạnh phúc. - Luyến đứng đối diện, nắm lấy bàn tay to lớn của cậu.

Triết Huân nhìn Luyến, hạnh phúc? Cùng học? Liệu có được không?

- Em thật sự rất nhớ anh, những ngày tháng vừa qua rất nhớ anh! - Luyến bỗng ôm chặt lấy cậu, giọng nghẹn ngào.

Nhớ... nhớ thật sao? Triết Huân bất chợt rung động, đưa tay lên ôm lấy Luyến. Và lúc đó, cậu đâu biết giọt nước mắt tràn khóe ai kia.

- Đi với em, được không? - Luyến vùi mặt vào lòng cậu, khẽ hỏi lần nữa.

Đi với em...

Không thấy cậu trả lời, Luyến ngược mặt lên nhìn cậu, khuôn mặt điển trai ấy cũng nhìn lấy Luyến, 4 mắt tràn đầy thâm tình, rồi Luyến nhón chân lên khẽ chạm môi mình vào môi cậu.

- Em đợi cậu trả lời của anh.

Vẫn với tư thế mờ ám đó, họ nhìn nhau cho tới khi cơn mưa bắt chợt ập tới. Lòng Triết Huân rối bời, cậu còn yêu Luyến, nhưng trái tim không còn đập mãnh liệt nữa, thậm chí lúc cô đề nghị đi cùng cô ra nước ngoài, cậu không đủ sức lực trả lời câu hỏi đó.

Khi cả hai chạy nhanh vào hành lang, cậu sức nhớ tới đã dặn Lưu Ly chờ ở cổng một chút, bây giờ lại mưa liền tạm biệt Luyến chạy đi ngay lập tức, để lại ánh mắt kinh ngạc của Luyến.

End flashback

Phòng khách, 2 vị phụ huynh cùng Duy ngồi uống trà. Nhưng không ai nói với ai câu nào.

- Nghe nói cậu du học ở Pháp? - Ông Hàn lên tiếng hỏi, phá tan cái không khí có chút ngưng ngưng lẫn ngọt ngọt đang có.

- Dạ vâng, cháu mới về. - Đặt tách trà xuống, cậu trả lời.

Hai vị phụ huynh nào biết, xuống sân bay chỉ thấy ba mẹ và tài xế, cậu chợt thấy trống vắng, hỏi ra mới biết em gái “theo chồng” thì quãng đồng hành lí đó, bắt xe chạy thẳng đến đây, chưa có một chút thời gian nghỉ ngơi, đến nơi lại mưa to, còn không gặp được em gái, sau khi ôm được em gái cứng vào lòng chưa thỏa nỗi nhớ thì phải bế nó trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, người lại nóng ran.

- Thật giỏi, cậu học cái gì bên ấy? - Mẹ Triết Huân hỏi.

- Quản trị kinh doanh ạ, cháu còn phải giúp đỡ ba mẹ nữa. - Anh cười.

- Ủ, tuổi ba cậu cũng đã cao, may mắn có đứa con như cậu thật tốt. - Ông Hàn gật gù.

- Triết Huân cũng rất tốt mà ạ! Cậu ấy sau này cũng sẽ gánh vác thay bác. - Duy ngó lên cầu thang nói.

Nhắc tới Triết Huân, hai vị phụ huynh bất chợt thấy xấu hổ.

- Thật xin lỗi cậu, Triết Huân lại không chăm sóc tốt cho Lưu Ly... - Mẹ Triết Huân nói.

- Không có gì, bác gái đừng xin lỗi mãi thế, Triết Huân có lỗi gì đâu, chỉ tại Lưu Ly thôi mà, cháu sẽ “dạy dỗ” con bé lại. - Duy cười cười, trong lòng chỉ muốn bay lên cầu thang mà đập cái tên kia ra khỏi phòng em mình.

Hai vị phụ huynh cũng chỉ biết thở dài lắc đầu.

Trời về chiều, gió thổi làm bay tấm rèm cửa phòng Lưu Ly, gió luồng qua không khí đến mặt Lưu Ly, như xoa vào làn da ấy an ủi. Bờ mi khẽ rung, Lưu Ly từ từ mở mắt, gió lại xoa vào đôi mắt ấy, mát lạnh....

- Em tỉnh rồi. - Triết Huân thấy Lưu Ly mở mắt, nở nụ cười thật tươi, tảng đá trong lòng cũng được dời đi.

Lưu Ly chưa thích nghi được mọi chuyện, chỉ thấy Triết Huân đang ngồi kế bên, tay nắm chặt lấy tay nó.

- Em có mệt không? - Triết Huân tiếp tục hỏi.

Lưu Ly vẫn nhìn cậu, loạt hình ảnh lúc sáng lại hiện lên, trong mắt nó hiện lên tia đau xót, vội rút tay mình ra tay cậu. Rồi chợt nhớ tới anh trai, nó ngồi dậy, nhìn quanh.

- Anh Duy đâu? - Nó nhỏ giọng hỏi.

Cậu nghe thấy, liền đẩy nó nằm xuống, ân cần nói:

- Nghỉ ngơi đi, anh sẽ gọi anh trai em lên. - Vuốt mái tóc nó, cậu rời đi.

Nhìn theo cái dáng cao cao ấy ra khỏi phòng, Lưu Ly thật muốn gọi cậu lại hỏi tại sao, nhưng... nó làm gì có tư cách?

Triết Huân xuống phòng khách, thấy 3 người kia đang uống trà nhìn về phía mình, vội lên tiếng:

- Lưu Ly tỉnh rồi.

2 ông bà thở phào nhẹ nhõm, cơ mặt Duy cũng dần ra, tâm tình cũng bớt lo lắng.

- Lưu Ly muốn gặp anh. - Triết Huân nhìn về phía Duy nói.
- Xin phép hai bác. - Duy cúi đầu rồi đứng lên đi thẳng lên lầu.
- Đợi Duy khuất đi, mẹ Triết Huân lườm cậu một cái thật sắc, giọng đanh lại.
- Con ngồi xuống đây cho mẹ, nói mẹ nghe sao con không đi cùng Lưu Ly, lại để con bé ướt mưa thế kia?
- Lần này thì tiêu cậu rồi.

15. Chap 15

Nghe tiếng mở cửa Lưu Ly liền ngồi dậy, khi thấy Duy vào thì mắt rưng rưng. Đối với ai nó cũng có thể kiềm nén, nhưng đối với anh, điều đó chưa hề xảy ra.

Không nói gì cả, Duy chỉ nhẹ bước tới, ôm lấy Lưu Ly vào lòng, tay xoa xoa đầu.

- Lớn rồi sao ngốc thế? Mưa mà em không biết đứng trú ở đâu à? Để ướt rồi sốt này. Anh đâu có thể đem ô tới cho em như ngày trước. - Duy nhẹ nhàng nói, lời nói ấm như nắng ban mai.

Nghe những lời quan tâm đội lốt trách móc đó, nước mắt Lưu Ly tràn khóe nhiều hơn, ướt đầm áo anh.

- Ở đây, ai bắt nạt Lưu Ly của anh? - Anh đẩy nó ra, lau nước mắt, khẽ hỏi.

Lưu Ly lắc đầu, có ai bắt nạt nó đâu, chỉ là bản thân tự bắt nạt mình đó thôi. Tự nó làm mù mắt mình rồi lao vào cái thứ tình cảm vốn không thuộc về mình.

- Sao em không phản đối? - Anh ngồi xuống giường hỏi nó.

Đáp lại câu hỏi của Duy là sự im lặng của nó.

- Đến lúc em phải lên tiếng cho bản thân rồi, đừng im lặng mà hy sinh như thế. - Duy thấy vậy cũng không gắng hỏi. Làm sao anh không biết tính em gái mình chứ. Trước đến giờ Lưu Ly không từ chối lời đề nghị nào cả, nhất là những gì có lợi cho người thân.

Một vài tiếng nấc.

- Có muốn về không? Anh đưa em về cùng.

Lúc này, nó mới nhìn anh, khuôn mặt có chút bàng hoàng. Về sao? Có nghĩa là không ở đây nữa, có nghĩa là mọi thứ trở về quy củ, có nghĩa là không thấy rồi không đau, có nghĩa là phải xa nơi này và phải Triết Huân, xa sự chăm sóc của cậu.

Nó... có muốn về không?

Thấy nó im lặng, lại thêm ánh mắt lúc này nhìn anh, Duy biết, biết nó đang rung động, và đối tượng là cái tên anh muốn đập cả mấy lần.

- Em ăn uống kiểu gì mà để xuất huyết dạ dày hả? Uống công mấy năm trời anh chăm em! - Duy thấy vậy liền chuyển đề tài khác, anh biết nó sẽ không đi.
- Em ăn uống bình thường mà. - Mới khóc xong, lại bị cảm, giọng Lưu Ly cứ là lạ nhưng nghe rất đáng yêu.
- Anh cần xem xét lại cái bình thường của em rồi. - Anh cười nhẹ rồi đưa tay bẹo má Lưu Ly.
- Anh về khi nào? - Lưu Ly nhớ ra điều gì đó liền hỏi ngay.
- Hồi sáng. - Duy đáp rất ngắn gọn.
- Gì cơ? - Lưu Ly tròn mắt kinh ngạc.
- Không thấy em ra đón, rồi nghe ba mẹ nói, anh đến đây ngay. - Duy giải thích.
- Nhưng không phải cuối năm anh mới kết thúc khóa học sao?

- Anh học xong rồi, Lưu Ly là động lực để anh bay cái vèo đấy. - Một lần nữa anh bẹo má Lưu Ly, dường như đây là sở thích mà anh không thể nào bỏ được.

Lưu Ly phồng má không tin, hiếm khi thấy cái dáng vẻ dễ thương này của nó. Chắc có mỗi trước mặt anh trai nó mới như trẻ con thế này.

- Hôm nay anh ở lại chứ? Anh đi cả ngày rồi, lại lo cho em nữa. - Lưu Ly kéo vạt áo anh, hỏi.

- Ủ, anh sẽ ở lại với Lưu Ly hôm nay. - Anh cười.

Vườn hoa.

Lưu Ly nói chuyện với Duy một hồi rồi ngủ tiếp, có vẻ chưa hết sốt. Sau khi Lưu Ly thiếp đi thì anh nói chuyện với ba mẹ Triết Huân vài câu xong lại ra đây ngồi, ở đây có một cái ghế gỗ dài. Nhìn màu sắc hoa tươi tắn, anh thầm nghĩ sao em gái mình không như hoa, sao không có nhiều màu sắc. Với con mắt của anh, cuộc sống của Lưu Ly đơn giản, buồn tẻ như tím, hay chỉ hai màu trắng đen.

- Anh uống cafe không? - Triết Huân ra ngoài theo anh, tay bưng hai tách cafe.

- Cảm ơn. - Nhận lấy một tách từ tay cậu, anh khẽ cười. - Cậu ngồi đi.

Triết Huân ngồi xuống kế bên, nhấp một ngụm cafe.

- Lưu Ly thế nào rồi ạ? - Cậu lễ phép hỏi.

- Ngủ lại rồi, trông nó có vẻ mệt. Cũng không cần lo lắng đâu, thân thể nó vốn thế, chỉ cần thấm nước, ra nắng cũng bệnh rồi.

- Xin lỗi anh! Em không lo cho Lưu Ly. - Triết Huân nói nhỏ.

Anh nghe thấy, quay mặt nhìn cậu rồi cười.

- Triết Huân.

- Vâng?

- Cậu có biết em gái tôi thích cậu?

Khụ... Triết Huân nuốt một ngụm cafe, suýt nữa thì bị sặc.

Triết Huân tròn mắt nhìn anh, thích... là thích ấy hả?

- Đừng ngạc nhiên như thế, tuổi con bé là tuổi rung động mà, ở chung nhà, cậu lại điển trai thế, nó rung động chẳng có gì lạ. - Anh giải thích.

- ...

- Tôi không biết cậu nghĩ thế nào, cậu có người yêu chưa, nhưng tôi cảnh cáo - đừng bao giờ làm tổn thương Lưu Ly. Con bé không có tội gì cả. Con bé đáng để được trân trọng và yêu thương.

Ngay sau lời cảnh cáo của Duy, chuông tin nhắn của Triết Huân vang lên, cậu mở hộp tin liền thấy số quen thuộc cùng dòng tin nhắn: “Anh suy nghĩ kỹ chưa?”

=

16. Chap 16

Nhẹ mở cửa phòng, Triết Huân đến bên giường Lưu Ly nhìn nó đang yên giấc, lúc này trông nó thật đáng yêu, khuôn mặt có chút hốc hác, da dẻ có chút tái nhợt khiến cậu có chút đau lòng.

Tất cả, có phải do cậu gây ra không? Là cậu gieo vào trái tim nó hạt mầm tình cảm rồi bỏ mặt không chăm sóc. Cậu chưa thể tin rằng nó thích cậu, nhưng cũng không phải là không tin. Lưu Ly hằng ngày ít biểu lộ

cảm xúc, cậu thật khó để biết nó đang nghĩ gì. Ngồi xuống cạnh nó, cậu lấy bàn tay nhỏ từ trong chăn ra, vuốt nhẹ lên ấy rồi nắm chặt.

“Nếu cậu nghĩ nó không biểu hiện, thì cậu đợi cả đời, nó là một con bé sợ người ta biết mình tổn thương....”

“Thật ra, Lưu Ly rất tình cảm, chỉ là nó không muốn mình thể hiện cho mọi người xem, nó chỉ muốn thể hiện cho một người nhất định, giống như nó rất trẻ con khi ở với tôi!”

- Anh tàn nhẫn quá rồi, đúng không? - Cậu siết chặt tay nó, khẽ thì thầm.

Một tay nắm chặt lấy bàn tay của Lưu Ly, một tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại mà màn hình còn hiển thị dòng tin nhắn của Luyến, lòng cậu chùng xuống.

“Em tôi cái gì cũng biết cả, chỉ là nó giả vờ thôi, nên tôi nghĩ, nó biết cậu đang làm gì, đang nghĩ gì, tôi nhắc lại, đừng làm em tôi đau, tôi không tha thứ cho cậu đâu!”

Là cái gì cũng biết? Có nghĩa là Lưu Ly biết cậu từng coi nó là tấm bìa cho sự yếu mềm của cậu?

Nâng tay Lưu Ly lên, cậu khẽ hôn lên mu bàn tay, mỉm cười dịu dàng nhìn cô nàng đang ngủ say như chết.

Cậu cứ ngồi đó, nắm tay Lưu Ly, suốt buổi chiều, cho tới khi tối, lưng cậu mỏi nhừ vì ngồi quá lâu, nhìn lên đồng hồ, tới giờ ăn rồi, bỏ chiếc điện thoại lên bàn Lưu Ly, cậu khẽ gọi nó:

- Lưu Ly! Dậy đi.

Không có động tĩnh, nhưng mí mắt có chút giật giật.

- Lưu Ly, em ngủ cả chiều rồi, dậy ăn cơm rồi ngủ tiếp. - Lần này cậu vừa nói to vừa lấy tay vỗ má.

Lần này thì có hiệu quả hơn, Lưu Ly đã mở mắt, hình ảnh đầu tiên lại là cậu, đưa tay dụi mắt, Lưu Ly ngồi dậy, nhìn đồng hồ.

- Tôi ngủ được bao lâu rồi? - Mới ngủ dậy, giọng Lưu Ly trở nên khàn khàn.

- 4 tiếng! - Triết Huân trả lời.

- Anh ở đây với tôi 4 tiếng? - Lưu Ly tròn mắt hỏi.

- Ủ, giờ thì xuống ăn cơm, chắc ba mẹ và anh Duy đợi ở dưới rồi. - Cậu mỉm cười, kéo cái chăn ra khỏi người Lưu Ly nói.

Lưu Ly ngơ ngác, 4 tiếng, có thật là cậu ngồi với nó 4 tiếng không? Trong lúc mê man, nó có cảm nhận được tiếng thủ thủ, chỉ là không có chút sức lực để cố gắng nghe rõ, rồi sau đó là có cảm giác ấm áp được truyền từ tay.

- Giờ thì xuống ăn cơm nào, em định nhịn đói sao? Buổi trưa cũng chưa ăn gì rồi. - Cậu khẽ nói.

Lúc này Lưu Ly mới để ý là mình đang đói nên ngoan ngoãn rời giường, xuống phòng cùng với Triết Huân. Mới ra khỏi phòng, chợt Triết Huân dừng lại làm Lưu Ly đi sau bất ngờ mà đụng trúng lưng cậu, khẽ kêu lên một tiếng. Triết Huân quay lại, cúi xuống nhìn Lưu Ly xoa xoa mũi.

- Đi phải nhìn đường chứ. - Cậu ân cần nói.

- Tại sao anh lại dừng đột ngột thế chứ? - Lưu Ly nhăn mặt trách móc.

- Được rồi, anh xin lỗi. Em mang dép vào, nền nhà không ấm áp như trong chăn mà cứ đi chân trần. - Cậu vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Lưu Ly rồi nhìn xuống đôi chân trần kia.

Lưu Ly cũng nhìn xuống. Ngược lên nhìn Triết Huân một lát rồi Lưu Ly trở lại phòng, mang đôi dép trong nhà màu trắng ra, dép tiếp xúc với nền nhà, tạo âm thanh khá lạ tai. Xong đâu rồi đẩy cả hai lại xuống dưới nhà. Quả nhiên hai vị phụ huynh và Duy đang ngồi chờ cả hai.

- Ta còn tưởng con cùng Lưu Ly ngủ luôn. - Ông Hàn bỏ tờ báo xuống nhìn cậu con trai mà nói xỏ.

- Lưu Ly, lần sau không được để người lớn chờ nữa nghe chưa? - Duy nhìn em gái nhắc nhở.

- Sao con không gọi Lưu Ly dậy sớm? Con bé từ trưa đã không ăn rồi. - Mẹ cậu nhìn con trai bằng ánh mắt trách móc.

Cả hai đứng hình, chưa vào bàn ăn đã bị tấn công như thế này rồi.

- Con xin lỗi. - Cả hai đồng thanh.

Duy ngược nhìn em gái, trong bộ đồ ngủ màu xanh với đôi dép màu trắng trong Lưu Ly thật ngây thơ, lại có vẻ yếu đuối, anh khẽ thở dài, mong Triết Huân có thể yêu thương che chở cho nó.

- Lưu Ly, ngồi đi. - Ông Hàn lên tiếng.

- Dạ. - Lưu Ly nhanh chóng ngồi xuống chiếc ghế kế anh mình.

- Con thấy thế nào rồi? - Mẹ cậu gấp một miếng thức ăn vào chén Lưu Ly, hỏi thăm.

- Con khỏe rồi ạ. - Lưu Ly nhận lấy, khẽ đáp. - Xin lỗi làm hai bác lo lắng, lần sau con sẽ chú ý.

- Còn có lần sau? - Duy và Triết Huân chợt đồng thanh khiến Lưu Ly bối rối. Đây là sao chứ?

Triết Huân nhìn Duy sau đó ngượng ngùng cúi xuống ăn.

- Có việc gì cũng phải báo cho Triết Huân, em thế này thật giống con nít. - Duy bắt đầu gia trưởng.

- Dạ... - Lưu Ly cúi đầu nghe, nhưng thật ra trong lòng cảm thấy kì lạ, anh trai sao lại bênh cho Triết Huân chứ? Có phải bị mua chuộc?

- Cái gì đã thuộc về mình phải biết giữ, mất đi rồi lại hối tiếc. - Anh không nhìn em gái, mà gấp thức ăn bỏ vào chén nó nói. Một câu hàm ý khiến cho Lưu Ly lẫn Triết Huân khựng lại trong giây lát.

Sau bữa ăn, Lưu Ly ở phòng khách với hai vị phụ huynh, anh trai và Triết Huân một lát rồi bị bắt về phòng nghỉ ngơi. Thật thảm khi nó muốn ở với anh trai, mấy năm rồi chưa gặp. Nhưng cũng ngoan ngoãn về phòng, vì lý do Duy bảo anh cũng muốn nghỉ ngơi.

Vừa bước vào phòng, nhạc chuông tin nhắn điện thoại vang lên, Lưu Ly ngỡ ngàng, từ khi về đây nó chưa hề liên lạc với ai, sao lại có tin nhắn. Trong tức tặc lại nhớ ra chuông tin nhắn của mình không phải cái này, ngó quanh phòng, lại phát hiện điện thoại Triết Huân để ngay bàn. Tò mò, Lưu Ly đi lại lấy chiếc điện thoại, bấm vào màn hình, không mật khẩu, chưa thoát, chỉ chạm là thấy nội dung tin nhắn.

“Anh đi cùng em đến Mỹ, nhé? Anh suy nghĩ chưa?” - Gửi từ Luyến.

Tay Lưu Ly run lên, người bỗng chốc mất hết sức sống. Đi Mỹ sao?

- Lưu Ly!

Lưu Ly giật mình quay ra phía cửa, nơi phát ra tiếng gọi. Triết Huân đứng đó. Nó run lên, tay còn đang cầm điện thoại của cậu. Như nhận ra điều gì đó, cậu bước vào, nhìn cái điện thoại trong tay Lưu Ly mà nhún mày.

- Cái này... là... là... - Lưu Ly trở nên mất bình tĩnh, không phải vì sợ cậu mắng, không phải vì tay đang cầm điện thoại Myngsoo, mà là nội dung tin nhắn khiến nó hoang mang.

- Trả điện thoại cho anh. - Giọng Triết Huân đều đều khiến Lưu Ly mất bình tĩnh hơn.

Trả điện thoại cho Triết Huân, khi nhận lấy, cậu không coi, chỉ quay lưng bước đi.

- Triết Huân... - Lưu Ly giọng run run lấy hết can đảm nắm lấy bàn tay Triết Huân.

Cậu quay lại, nhìn xuống cánh tay đang được bàn tay nhỏ giữ lấy, cậu cảm nhận được nó đang run lên.

- Chuyện gì sao? - Cậu hỏi.

- Anh... sẽ đi Mỹ? - Lưu Ly nhỏ giọng hỏi, sau đó nuốt nước miếng.

Cậu ngẩn người, sao lại hỏi như thế? Nhìn lại điện thoại.

- Em đọc tin nhắn của anh? - Cậu hỏi lại.

- A... - Lưu Ly giật mình, thái độ này của cậu khiến nó càng thêm hoang mang.

Cậu trở nên lạnh lùng, không lên tiếng nhưng ánh mắt đó nói lên tất cả, quay người, cậu lại ra ngoài. Nhưng bàn tay Lưu Ly lại níu cánh tay cậu chặt hơn.

- Anh sẽ đi, thật?

Cậu không trả lời, chỉ nhìn vào mắt Lưu Ly. Nhìn thật lâu.

- Em nghĩ tôi có nên đi? - Cậu hỏi ngược lại.

Lưu Ly trầm xuống, có nên đi? Luyến là người cậu yêu, nó chỉ là người gián đoạn, nhưng nó yêu cậu mà. Cậu đi, cậu sẽ hạnh phúc, nó sẽ được trở về với nhà, về với Duy, tính ra là hạnh phúc cả đôi đường.

Không! Thâm tâm nó gào thét, nó không muốn, nó quen với việc ân cần của cậu rồi, nó không thể để cậu đi.

- Trả lời xem, tôi có nên đi?

Cậu tiếp tục hỏi lại, lòng rối ren, Luyến mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, là tình đầu của cậu, cậu từng yêu say đắm. Lưu Ly trầm lặng, là vị hôn thê, cậu đã và đang che chở. Tình cảm lúc này thật không biết xử lý ra sao, lúc nghe bạn Lưu Ly nói nó về, lúc ấy trời mưa lớn, cậu thật sự lo, lúc về nhà không thấy nó, cậu thật sự lo, lúc nó ngất trong vòng tay Duy, cậu hoảng sợ. Tất cả những cảm xúc ấy đối với một Triết Huân nổi tiếng máu lạnh đều được khơi dậy từ Lưu Ly. Giờ đây cậu lại hỏi nó cậu có nên đi hay không... Trái tim cậu đang đập sai nhịp... vì nó.

Lưu Ly thả tay cậu ra, cậu bắt chợt như rơi xuống vực thẳm, cái cảm giác quái quỷ gì với cậu thế này?

Lưu Ly xoay người đi ra cửa sổ, có gió nhẹ. Cậu nhìn theo, lòng hụt hẫng, không phải Duy nói nó thích cậu sao? Nó buông tay? Cậu khó chịu, nó buông tay thật? Cậu không cam.

Nhìn nó chống tay lên thành cửa sổ, gió nhẹ thổi làm tóc nâu ấy rối lên, đôi mắt kia nhìn ra xa... Đôi mắt từng trống rỗng lần đầu tiên cậu gặp giờ lại chất chứa một đồng tâm sự.

“Tuổi trẻ nông nổi, nhưng tôi muốn cậu và em tôi chính chắn, tạo hóa sắp đặt, hai người là của nhau! Tôi nghĩ thế thôi! Haha... Cậu có bạn gái chưa?” - Triết Huân nhớ lại lời Duy nói lúc chiều, tạo hóa? Thật sự là tạo hóa?

“Hai đứa rất đẹp đôi, vào lúc này!” - Lại lời Phúc trong tiệc đầy tháng con trai anh ấy.

- Anh yêu chị Luyến? - Lưu Ly bắt chợt hỏi.

-....

- Em rất yêu gió... - Không nghe cậu trả lời, Lưu Ly nói tiếp. Lời nói nhỏ như tan theo gió.

“Anh yêu Luyến?”

Tại sao cậu không thể trả lời? Tại sao lòng cậu không cho cậu câu trả lời? Cậu có yêu Luyến? Giờ phút này, trái tim chỉ hiện hữu người con gái trước mặt. Lại là hy sinh phải không? Nghĩ cậu sẽ hạnh phúc khi đi với Luyến phải không? Cậu nhếch môi cười.

“Triết Huân, nói cậu nghe, nếu yêu cậu thật lòng Luyến sẽ không ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân, ok?” - Lời Hải vắng vắng.

“Tôi chưa từng thấy người con gái bỏ người mình yêu thật sự mà chọn sự nghiệp, nếu yêu nhau thì phải tin tưởng nhau, ít nhất Luyến phải tin tưởng rằng, yêu cậu việc học cô ấy không có gì trở ngại, ngược lại phải tin có cậu cô ấy tự tin hơn.” - Lời của Minh lại lần nữa xâm chiếm suy nghĩ của cậu.

“Tôi nghi ngờ tình cảm của Luyến đấy, cái *** gì mà yêu nhau lại không công khai?”

Triết Huân bóp trán đau nhức khi lần lượt lời của bạn bè cứ ủa về, trước đây cậu chưa bao giờ để ý tới cả.

- Em yêu gió... - Lưu Ly lại lên tiếng. - Ít nhất nó chưa từng rời khỏi em, khi em buồn nó đến rồi cuốn hết muộn phiền làm em tỉnh táo. Có thể là cô đơn với người khác nhưng với em gió là một người yêu tuyệt vời.

Trái tim Triết Huân đập mạnh, hình ảnh Lưu Ly bây giờ sao bé bỏng thế kia?
Bước nhanh tới, cậu vòng tay ôm eo Lưu Ly, khẽ nói, nói lời trái tim nhắc nhở...
- Hãy để anh là gió, anh sẽ là gió bên em.

17. Chap 17

Lưu Ly ngẩn người, tim như muốn nhảy ra ngoài. Cái câu này của cậu là có ý gì?

- Lưu Ly, em yêu gió, anh sẽ là gió. - Cậu siết chặt vòng tay hơn, mặt vùi vào mái tóc nâu của Lưu Ly.
- Anh... Xin anh đừng chà đạp trái tim em được không? - Lưu Ly nghẹn ngào nói. Có phải cậu lại cho nó một lần mơ tưởng nữa? Rồi cũng một lần nữa nhấn tâm giẫm đạp lên? Em đau lắm rồi, sức của em cạn hết rồi! - Lưu Ly bật khóc.
- Không! - Triết Huân xoay người Lưu Ly lại, lắc đầu, đưa tay lau đi những giọt nước mắt của Lưu Ly. - Anh không chà đạp tình cảm của em, đúng, ngày trước anh là vì trốn tránh hình ảnh Luyến mà chăm sóc em, nhưng giờ thì không, trong anh bây giờ là em, anh không chịu nổi khi em biến mất, không chịu nổi khi em ngắt, không chịu nổi khi thấy em đau, hiểu không hả?
- Anh nghĩ em là con nít? Một chút như thế là anh yêu em sao? Một chút như thế anh vứt bỏ tình cảm của anh và Luyến? - Lưu Ly đẩy cậu ra, nhưng cậu lại giữ chặt hơn.
- Là anh biết em yêu anh! - Triết Huân buông câu khẳng định. - Là anh biết em dành tình cảm cho anh, là anh biết em chịu đựng vì anh!
- Như thế thì sao? Anh đừng nói một phút anh có thể thay đổi? Ha... - Lưu Ly nước mắt đầm đìa nhưng vẫn nhếch môi cười. - Anh biến em thành người cướp giật tình cảm của người khác?
- Lưu Ly! - Cậu nặng giọng. - Phải, chỉ mới đây, chỉ mới đây anh mới nhận ra tình cảm của anh dành cho em. Vì em yêu anh, em yêu anh hơn Luyến! Em không phải người cướp giật tình cảm, là em nhẹ nhàng bước vào trái tim anh, là anh sai lầm si tình Luyến đến mức không nhận ra mình sai, đến mức tổn thương tình cảm của bản thân. Là anh ngu muội không biết trái tim anh nói gì... - Triết Huân đau khổ nắm chặt bả vai Lưu Ly giải thích.
- Đủ rồi! Anh như thế là có lỗi với Luyến, anh như thế khiến em bức rức, khiến em cảm thấy mình tàn nhẫn với Luyến! - Lưu Ly tiếp tục nói, tiếp tục rơi nước mắt.
- Anh như thế này là tàn nhẫn với em! Lưu Ly, tại sao vậy? Em rõ ràng là yêu anh, tại sao lại phản kháng? Em quá cao thượng? Em thật sự sợ làm tổn thương Luyến?
- Phải! Là em sợ tổn thương chị ấy! Chị ấy cần anh!
- Vậy em có sợ làm tổn thương anh?

- ...

- Lưu Ly! Em đừng như thế, được không? Em không sai, em không làm tổn thương ai cả, em xứng đáng, chúng ta là của nhau! Em đừng có dối lòng như thế. - Triết Huân nói như hét.

Ai có thể hiểu bây giờ cậu khó chịu như thế nào, cậu đau như thế nào. Làm sao mà Lưu Ly lại cự tuyệt chứ? Rõ ràng qua lời Duy nói, rõ ràng cậu nhớ lại ánh mắt, hành động của Lưu Ly đều thể hiện rằng nó thích cậu. Tại sao chứ? Một lần vì bản thân cũng không được sao? Hà tất lúc nào cũng vì người khác?

- Chị Luyến yêu anh! - Lưu Ly nói nhỏ, nước mắt lại rơi xuống. Nó mệt mỏi.

- Cô ấy không yêu anh. Triết Huân siết chặt Lưu Ly lại, đau đớn nói.

Phải, cậu đã nhận ra Luyến không yêu cậu, cái cậu và Luyến từng trải là cái cảm nhận hồ đồ của tuổi mới lớn.

- Không yêu? Nhưng anh yêu chị ấy. - Lưu Ly vẫn không tha, nó cứ lặp đi lặp lại một vấn đề
- Là anh yêu em. - Triết Huân trở nên mặt dày. Ôm Lưu Ly vào lòng, không cho nó có cơ hội trốn thoát lồng ngực cậu.
- Tại sao anh biết Luyến không yêu anh? Hai người rất yêu nhau, anh còn cảnh cáo...
- Cô ấy không như em, nếu yêu anh, cô ấy phải như em..
- Anh không yêu chị ấy nữa?
- Là anh chưa từng yêu.
- Tại sao?
- Vì anh yêu em!

-...

Phút chốc căn phòng im lặng, 4 mắt nhìn nhau đầy cảm xúc.

“Vì anh yêu em.”

- Tại sao? - Lưu Ly hỏi lại, mặt ngây ngô

Triết Huân bật cười, Lưu Ly... có cần lo sợ thế không chứ? Hạnh phúc tới cũng sợ sao? Nhìn khuôn mặt lem luốc nước mắt, mắt không chớp nhìn cậu, đôi môi bặm lại trông có vẻ căng thẳng, cậu không nhìn được mà cúi xuống đặt lên đôi môi đó một nụ hôn nhẹ, rồi thì thào.

- Anh không muốn thua gió! Thua một cái chỉ là thoáng qua của thiên nhiên.

Mới đây không phải bảo anh sẽ là gió sao? Giờ lại trắng trợn không muốn thua? Triết Huân, độ dày mặt anh thật có mức độ!

Lưu Ly bất động... Hôn? Phải không? Triết Huân hôn nó? Triết Huân cướp nụ hôn đầu của nó? Tròn mắt nhìn cậu, nó ngơ ngác. Chỉ lướt nhẹ qua, nhưng tim nó đánh trống điều hành rồi.

- Lưu Ly, anh đợi em từ từ chấp nhận sự thật. Anh yêu em! - Triết Huân thấy phản ứng của Lưu Ly thì phì cười, cúi xuống nói nhỏ rồi bá đạo nhân lúc Lưu Ly chưa tỉnh táo thực hiện hôn nó một lần nữa, bởi cậu nhận ra đôi môi của nó có thuốc phiện, cậu bị nghiện.

Cậu với nó giằng co, tiếng lớn tiếng tiếng nhỏ, ôm vào đẩy ra, thậm chí là Triết Huân còn hôn nó tới 2 lần mà không hề hay biết này giờ không đóng cửa phòng, để ông anh nào đó đứng ngoài chiêm ngưỡng một câu chuyện dài rồi khẽ cười ngây ngô. Tốt rồi! Lưu Ly của anh giờ không cần tới anh nhiều nữa. Nghĩ tới đây, anh chợt cau mày lại, thật sự sau này anh không còn cơ hội bảo vệ em gái nữa? Anh là người có tính sở hữu khá cao. Hay là... không cho 2 đứa nó quen nhau? Ha ha, anh thật biết đùa! Lắc đầu, anh đi về phòng dành cho khách nhà Triết Huân, không làm phiền bọn trẻ nữa, nhìn thấy cảnh đó anh lại thấy tủi thân, chừng tuổi này rồi anh còn chưa có mảnh tình vắt vai.

Nơi nghỉ của học sinh giao lưu...

Nam nằm trên giường, Nhật ngồi trên giường đưa mắt cười gian xảo nhìn cậu.

- Cậu thôi cái ánh mắt đó đi. - Nam ném cái gối về phía Nhật.
- Gì chứ? Cậu đối xử với mình như thế? Nên nhớ mình tìm ra Lưu Ly. - Nhật bắt màn kể công. Hóa ra chuyện đi lần này không phải cậu bắt tài vô dụng, thay vào đó lại cảm thấy mình làm được một việc rất lớn và cao cả.
- Không có cậu tôi cũng tìm được Lưu Ly, cậu ấy chẳng phải học ở Kyunghee sao? - Nam không công nhận công lao của Nhật.
- Ha, nói nghe dễ nhỉ? Cậu biết rõ Lưu Ly hơn cả tôi, chẳng lẽ cậu không biết trước tới giờ Lưu Ly không thích hoạt động tập thể? Nghe là vợ vẫn rồi! - Nhật tỏ vẻ am hiểu Lưu Ly.

Lúc này Nam mới nhận ra điều đó, Lưu Ly làm gì có hứng thú với giao lưu chứ.

- Cậu nên chấp nhận công lao của mình! - Nhật lên giọng cười man rợ.

- Nhắm nhí. - Nam ném một cái gối nữa vào người Nhật.

Ôm cái gối vào người, Nhật không nén cười gian xảo lần nữa.

- Rồi cậu tính sao? Người cũng đã gặp, chỗ cũng đã biết, nói chuyện cũng đã nói, có định giấu tình cảm của mình nữa không?

- Cậu lắm nhảm cái quái gì đấy? Tình cảm vớ vẩn gì? - Nam chột bối rồi trước bạn, mặt đỏ lên.

- Hớ, cậu nghĩ tôi là con nít chắc? Chơi với cậu lâu như thế chẳng lẽ tôi không biết? Có lẽ tôi mù hay điếc mới không biết, cậu về lớp mà hỏi, ai mà không biết chứ! Vớ vẩn cái đầu cậu! - Nhật ném trả cái gối, lên giọng với Nam.

Lần này thì cậu im lặng.

- Đây! - Nhật lại gần gọi Nam. - Cậu không làm gì hết à? Khó khăn lắm mới tìm thấy cậu ấy!

- Đừng lắm nhảm nữa! Mình biết mình cần làm gì! Lưu Ly, cậu ấy sẽ thuộc về mình! - Nam nhắm mắt tuyên bố chủ quyền.

Nhật ngẩn ngơ, hơ... cái này là bạn cậu nói ra? Cái thằng im im này cũng có ngày buông mấy lời này sao?

ttpK9J

18. Chap 18

Ngại chuyện tới qua, sáng nay Lưu Ly luôn tránh mặt Triết Huân. Thậm chí còn viện cớ muốn tiễn anh trai về nhà mà đi học trước. Triết Huân biết, nhưng cậu chỉ cười cười. Cậu tin Lưu Ly yêu cậu, và cậu tin cậu không sai. Ăn sáng xong, một mình cậu đến trường nhưng niềm vui vẫn lan tỏa.

- Anh về cẩn thận. - Lưu Ly nói, giọng có chút trầm với cả lưu luyện.

Hiện tại nó đang đứng ở gần trường học, Duy ngồi trong xe thò đầu ra mỉm cười với nó.

- Nhớ thì về nhà nhé, không phải ở luôn đâu, em sống tốt là được rồi. Anh về đây!

- Tạm biệt. - Lưu Ly vẫy tay chào.

Duy chỉ vẫy tay lại rồi đi.

Lưu Ly nhìn theo cho tới khi chiếc xe khuất mới thở dài, lặng lẽ bước đến trường. Có nhiều vấn đề cần phải suy nghĩ. Anh trai đi lâu như vậy mới gặp lại, mà không phải là ở nhà, chỉ được nói chuyện vài câu. Lại chuyện tới qua khiến nó bối rối. Làm sao 2 người ấy có thể không yêu nhau? Làm sao Triết Huân khẳng định đó là tình cảm nhất thời khi cậu thậm chí còn lấy nó ra làm người thế thân. Cậu có thật lòng? Nó sợ! Phải, là nó yêu cậu như thế, nhưng bây giờ nó có thể dứt ra, cậu lại nói yêu nó thì làm sao trái tim nó chịu loại bỏ cậu? Rồi tới khi, cậu lại bỏ rơi nó thì sao? Làm sao nó chịu nổi?

Bước thật chậm đến trường, tâm trạng nó chùng xuống.

Trường A hôm nay rộn ràng hơn thấy rõ, mặc dù thi nhưng tâm trạng ai cũng thoải mái thì phải. Trước cổng treo đầy bong bóng, còn có hoa, học sinh ăn mặc chỉnh tề ra trò, Lưu Ly cảm thấy thắc mắc, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

“Giao lưu?” - Nó nghĩ, vì hôm qua nó có gặp đoàn học sinh ưu tú của trường cũ.

- Lưu Ly! Hôm nay cậu có tham gia giao lưu với trường S không? - Hạ Chi từ xa chạy tới chỗ Lưu Ly đã hỏi ngay mặc dù cô không hy vọng vào câu trả lời của Lưu Ly.

- Mình bận rồi. - Lưu Ly cười nhẹ trả lời.

Hạ Chi mặc dù biết câu trả lời nhất định sẽ như thế nhưng cô vẫn bĩu môi.

- Cậu tham gia cho vui, a, trường cũ của cậu cơ mà, sao vậy?

- Mình không thích chỗ đông người. - Lưu Ly trả lời tiếp.

- Aish, trường cũ mà, chắc chắn sẽ có bạn cũ của cậu, đi đi. - Hạ Chi nắm tay Lưu Ly lắc qua lắc lại.

Lưu Ly cũng bắt lự với cô bạn này.

- Cậu với Trung đi đi! Mình bận thật. - Lưu Ly nhìn từ xa thấy Trung liền nói.

IU thở dài, đành bó tay.

Đợi Trung tới, cả 3 định lên lớp, lại nghe tiếng ồn từ ngoài cổng nên quay lại xem tình hình, a, là học sinh trường S.

- Họ đến sớm nhỉ? Chúng ta còn chưa thi mà? - Hạ Chi hỏi.

- Đợi chào hỏi dài dòng với hội trường mình sợ thi xong còn chưa bắt đầu giao lưu. - Trung lên tiếng.

- Có nhiều anh đẹp trai quá đi. - Hạ Chi ôm má khen, không để ý có người kế bên đang trừng mắt nhìn mình.

Lưu Ly nhìn Hạ Chi chỉ cười nhẹ, cô bạn đứng chất một nữ sinh hiện đại. Đang định lên lớp lần nữa thì đã nghe tiếng gọi từ xa:

- Lưu Ly! - Theo tiếng gọi đó là một cậu tóc vàng chạy tới như thỏ, sau đó là một cậu tóc đen điển trai cao ráo.

Hạ Chi và Trung nhìn thấy, hai người đều suy nghĩ chắc là bạn của Lưu Ly.

- Cậu đi học sao? - Nhật cười thật tươi hỏi.

- Không, đi thi. - Lưu Ly trả lời, bên này, Hạ Chi và Trung phải nín cười cho câu hỏi và câu trả lời.

Nhật biết mình bị hố nên chỉ lấy tay gãi gãi đầu. Rồi nhìn sang Hạ Chi và Trung hỏi Lưu Ly:

- Bạn cậu hả?

- Ừ.

- Lát cậu có tham gia giao lưu không? - Nhật cũng như Hạ Chi, biết câu trả lời của Lưu Ly nhưng vẫn hỏi.

- Xin lỗi, lát mình bận. - Đúng như dự đoán của Nhật.

- Lát cậu rảnh không? - Nam đã đến nơi và hỏi.

-....

- Giao lưu xong, cậu đợi mình ở căn tin được không? - Nam vẫn tiếp tục với cái giọng đều.

Và xung quanh họ, giờ đây có hàng trăm cái tai voi đang “vô tư” lắng nghe.

-Được. - Lưu Ly gật đầu.

Triết Huân bước xuống xe, thấy ngay cầu thang đông người, lại thấy cái thân ảnh quen thuộc thì khẽ cười, nhưng nụ cười ấy chợt dừng lại khi cậu thấy Lưu Ly đang nói chuyện với một thằng lạ hoặc có chút nhan sắc. Bỏ tay vào túi quần, cậu thanh thần bước lại chỗ ấy. Cậu vẫn có sức hút đối với nữ sinh mặc dù ở đây mới xuất hiện một đồng môn nam. Triết Huân đến nơi, ánh mắt mọi người càng thêm đông và càng thêm tò mò. Nam không để ý đến cậu, chỉ mỉm cười nhìn Lưu Ly sau đó bước đi, để ai kia trong mắt nảy lửa hừng hực. Lưu Ly đến giờ cũng mới để ý tới Triết Huân, nhưng ngay sau khi Nhật chạy theo Nam, Lưu Ly cũng bước lên lớp, mặc Triết Huân đứng đó.

- Triết Huân, thầy bảo thi xong vào hội trường. - Hải chạy tới vỗ vai Triết Huân.

- Thầy bảo hay cái tên Minh kia bảo? - Triết Huân khó chịu dứt tay vào túi quần đi thẳng lên lớp hỏi.

-...

2 môn thi cuối cùng của trường A nhanh chóng kết thúc, hầu hết học sinh ùa về hội trường to lớn của trường, một số khác thì về hoặc nán lại trường làm việc khác.

Hội trường..

Cái màn giới thiệu thành viên, trường lớp kéo dài gần một tiếng đồng hồ, rồi văn nghệ, giao lưu... Lúc này Triết Huân được ngồi vào hàng ghế danh dự của trường, mặt băng lãnh nhìn về phía đối diện là cậu học sinh 11 trường S. Đường như cảm nhận được một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, Nam ngược mặt nhìn về phía Triết Huân... Không trốn tránh, Triết Huân bình tĩnh một cách thần nhiên. Cứ như thế, 4 mắt nhìn nhau khiến cho hội trường đang vui vẻ bỗng chốc trở nên có mùi thuốc súng.

Căn tin trường...

Lưu Ly tựa lưng vào ghế ngồi ở góc phòng, tay bưng ly cappuccino nhàn nhã uống. Căn tin giờ đây vắng tanh, chỉ có mỗi nó. Người phục vụ bước lại gần, đặt xuống bàn một cái flan hương cafe.

- Ô... Tôi... không có gọi. - Lưu Ly đặt cappuccino xuống nhìn phục vụ nói, chắc có lẽ nhầm. Nhưng, trong căn tin, ngoài nó chẳng còn ai để nhầm.

- Không, cái này chị tặng em. - Người phục vụ mỉm cười thật tươi.

-...

- Chị có thể ngồi chứ?

- A, cảm ơn chị! Chị ngồi đi. 1 Lưu Ly cười gượng.

- Chị là Hằng. - Hằng cười tươi giới thiệu.

- Chào chị! Em là...

- Em là Lưu Ly. - Chưa để Lưu Ly nói, Hằng đã cướp lời giới thiệu.

Lưu Ly dường như á khẩu.

- Em là bạn gái của Triết Huân. - Hằng tiếp tục.

Lưu Ly hoảng hốt nhìn Hằng, cái bà chị này, là điệp viên 007? Không đúng, Lưu Ly và Triết Huân chưa công khai, cơ mà... Lưu Ly và Triết Huân trong cái trường này, là gì của nhau cơ chứ?

- Chị nhầm rồi. - Lưu Ly lên tiếng.

- Đối với Triết Huân, chị có con mắt tinh lắm. - Hằng nhìn ra ngoài phía sân chậm rãi nói.

Lưu Ly nhú mày, bộ não hoàn toàn không thể hiểu được ý của câu nói ấy. Cùng lúc đó, tiếng ồn phát ra từ ngoài sân, giao lưu xong rồi, Lưu Ly ngồi đây đã 3 tiếng đồng hồ.

- Lần sau chị sẽ nói chuyện nhiều hơn. - Hằng vội đứng dậy khi thấy học sinh ra ngoài và đang tiến vào trong căn tin.

Thoáng chốc, căn tin ngập người, sự yên lặng lúc nãy tan biến, thay vào đó là tiếng ồn muôn thưở vốn có trong căn tin. Tất cả học sinh ở đây hầu hết đều bàn tán về cuộc giao lưu vừa rồi, trông họ có vẻ rất hứng thú. Lưu Ly vẫn nhìn về phía người phục vụ trẻ tuổi tên Hằng đang vui vẻ làm việc nơi xa xa, thật khó để hiểu nãy giờ chị ta đang nói đến vấn đề gì cho Lưu Ly hiểu. Đưa tay bóp nhẹ trán, Lưu Ly đưa ly cappuccino uống cạn. Ngồi suốt 3 tiếng đồng hồ thưởng thức một cappuccino thật sự đáng ngưỡng mộ. Căn tin đã ồn, nay còn náo loạn hơn khi đoàn học sinh giao lưu bước vào. Nhặt nhanh mắt thấy Lưu Ly ngồi trong góc, liền chọt chọt ngón tay mình vào lưng Nam. Làm mặt khó chịu với cậu bạn đằng sau, nhưng sau khi thấy Nhật cười nham hiểm chỉ chỉ về phía góc, cậu nhìn theo thì lơ đi cậu bạn, nhanh chân về phía ấy.

- Cậu chờ mình lâu không? - Vừa đến Nam đã lên tiếng khiến những người xung quanh không khỏi tò mò khi thấy nam sinh điển trai ngồi chung bàn với Lưu Ly.

- Không lâu lắm. - Lưu Ly nhìn Nam trả lời không thành thật.

- Cậu vẫn khỏe chứ hả? - Không để ý đến không khí xung quanh, nhưng dường như không khí riêng của hai người họ có phần gượng gạo nên Nam đành mở lời trước.

- Cảm ơn! Mình rất khỏe. - Lưu Ly trả lời, nhớ lại buổi trưa kinh hoàng ngày hôm qua mà khẽ rùng mình.

- Vậy là tốt rồi. - Nam gật đầu. - Cậu có uống thêm không? - Nam nhìn vào ly nước đã cạn của Lưu Ly hỏi.

Không trả lời, Lưu Ly chỉ lắc đầu. Với thái độ này, người khác chắc hẳn có phần bực mình, nhưng Nam vốn biết Lưu Ly rất kiệm lời nên cũng không để ý.

- Tại sao cậu lại chuyển đi vậy?

-...

- Mình đã đi tìm cậu rất lâu. - Giọng Nam trầm xuống, nhỏ dần.

Lưu Ly vẫn giữ tư thế im lặng.

Sân bay.

Sau khi thi xong, Luyến vốn định tham gia cuộc giao lưu, nhưng lại vướng phải chuyến bay sang Mỹ nên đành bỏ dở. Hiện tại cô đang đứng với mẹ, nhưng đôi mắt cứ đảo quanh, cô tìm Triết Huân, khi sáng cô đã nhắn tin nói với cậu hôm nay cô sẽ đi, cô chờ cậu đến, nhưng nửa tiếng trôi qua vẫn không thấy cái dáng ấy đâu cả, có chút hụt hẫng.

- Luyến! Vào đi con. - Mẹ cô gọi.

Luyến giật mình, quay lại mỉm cười với mẹ, mắt lần nữa đảo quanh, tay nắm chặt điện thoại.

“Anh thật sự không đến?”

- Vào nhanh đi con. - Nghe tiếng thông báo từ sân bay, mẹ cô càng giục.

Đến lúc này, Luyến đành ôm lấy mẹ nhún nhủ vài câu rồi kéo vali đi, không luyến tiếc.

“Anh mãi thuộc về em!”

Lưu Ly biết tình cảm của Nam dành cho mình, nhưng đối với nó, cậu thậm chí còn chưa vượt tiêu chuẩn một người bạn thật sự. Đừng trách Lưu Ly vô tình không nghĩ đến cậu bạn ngày nào cứ đi sau lưng mình như một vệ sĩ, chỉ là đối với Lưu Ly, từ bé đã không có khái niệm bạn tốt. Chỉ có khi gặp được Hạ Chi, nhìn thấy cách cư xử và nụ cười hồn nhiên của Hạ Chi, lòng Lưu Ly mới có chuyển biến âm thầm.

Không ngại nơi đông người, Nam đột nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của Lưu Ly, khiến nó trơn tròn mất kinh ngạc, cậu bạn Nhật và nhóm người cùng cậu ta chống cằm mà há to miệng, xung quanh mọi người nhìn chằm chằm đầy tò mò.

Nam biết hành động của mình táo bạo, nhưng đây là cơ hội cuối cùng của cậu, đã thích Lưu Ly từ đầu năm lớp 10, cậu âm thầm theo nó, rồi đột nhiên biến mất khiến cậu cảm thấy bản thân bơ vơ. Cho dù không hi vọng, nhưng cậu tin ít nhất Lưu Ly cũng có hình ảnh cậu trong đầu, dù chỉ một chút nhỏ.

- Cậu học ở đây, nhưng chúng ra sẽ liên lạc, được chứ? - Nam nói.

Ý cậu là yêu xa ấy hả?

Hằng từ phía quầy bán ngô sang, mỉm cười lắc đầu, sắp có kịch để xem rồi.

Lưu Ly chưa hết ngạc nhiên từ hành động, lại phút chốc cứng người từ lời nói. Nó không là người lãng mạn. Nhưng không ngờ để không nhận ra ý tứ của câu nói ấy. Chưa kịp xử lý ra sao thì bàn tay của nó đã được thoát khỏi tay Nam một cách thối bạo, sau là đó là tiếng trả lời thay vô cùng lạnh lẽo:

- Không được!

Cái dáng cao cao, khuôn mặt lạnh tanh đứng trước bàn của Lưu Ly đang ngồi, một lần nữa căn tin có phen chấn động, Triết Huân... anh làm gì ở đây thế?

Nam bị người khác trực tiếp cướp tay, nhúu đôi lông mày rậm lại, ngược nhìn cái người cậu cho là nông cuồng. Nhanh chóng nhận lại cái nhìn lạnh lẽo quen thuộc mà suốt 3 tiếng giao lưu luôn được quan tâm.

- Anh có quyền gì chứ? - Nam cất giọng đều đều hỏi, phải, anh ta có quyền gì?

- Tất nhiên là có! - Triết Huân lãnh đạm trả lời, tể nhị mà nói, anh hoàn toàn có quyền mà thậm chí là quyền lớn.

Lưu Ly đứng hình, ngày hôm nay có vẻ không ổn. Hoàn toàn là không ổn chút nào.

- Lưu Ly! Về thôi! - Triết Huân một phát xem Nam như không khí, quay sang mỉm cười ngọt ngào mang chút dịu dàng kèm với sự cứng chiều với Lưu Ly khiến hầu hết những ai có mặt phải rút ra kết luận: Họ đang quen nhau.

Kể cả khi cậu với Luyến như hình với cậu cũng chưa có hành động này.

Lưu Ly không chớp mắt nhìn cậu, cũng không để ý đến những người xung quang, trong mắt nó giờ chỉ có cậu mà thôi.

Chưa để Lưu Ly phản ứng, cậu đã vươn tay lấy cặp cửa nó rồi kéo ra khỏi ghế, thản nhiên bước đi.

Này này, còn có người đấy.

- Lưu Ly đang nói chuyện với tôi. - Nam cuối cùng cũng lên tiếng, nhanh chóng đứng dậy nắm lấy tay còn lại của Lưu Ly. Tình hình lúc này là Lưu Ly đang kẹt giữa hai anh đẹp trai cao ráo.

- Thả tay ra! - Triết Huân ném cái nhìn chết chóc vào bàn tay của Nam, giọng trầm xuống. - Tôi nói lịch sự thì cậu nghe đi.

- Hừm....xem ra học sinh ưu tú của Kyunghee thật sự không biết lịch sự là gì. - Nam cười cười nói khích, tay vẫn không buông. - Rõ ràng là tôi đang nói chuyện với cậu ấy, anh có quyền gì mà cảnh cáo tôi? - Mùi thuốc súng tràn ngập căn tin, Nam không cân nhắc mình đang ở đâu mà thẳng thắn lên tiếng.

Phía bên kia, nhóm người giao lưu Nhật lắc đầu, cái tính gia trưởng đang xuất hiện, cái cậu này thật sự có vấn đề rồi. Phía khác, hai chàng trai đang cầm ly cafe cũng thú vị nhìn về phía ấy.

- Triết Huân thật sự đấy. - Hải gõ gõ bàn nói.

- Ủ. - Minh khẽ gật.

Bao nhiêu người đang chứng kiến cảnh “giành một đứa con gái” vô cùng hoành tráng. Họ rất tò mò về mối quan hệ tay ba tay bốn này nên càng có nhiều học sinh “bu” đến căn tin.

- Tôi đã nói tất nhiên là có quyền rồi. - Triết Huân vẫn giữ cái giọng đều đều đó trả lời. Đồng thời tiến lại, hất tay Nam ra khỏi tay Lưu Ly, chạm vào người của cậu? Không có cửa đâu.

Lưu Ly đang rất bình tĩnh, nhưng hiện tại thật sự không biết như thế nào, lòng cảm thấy hạnh phúc, cuối cùng Triết Huân thật sự quan tâm nó, nhưng nó vẫn sợ, cái sợ ngự trị ấy không thể với đi. Còn với Nam, từ chối cậu, được, tất nhiên là từ chối cậu, nhưng lí do? Hiện tại nó với Triết Huân chẳng là gì cả.

- Tôi thật sự không nể tình với bất cứ ai chạm vào bạn gái tôi! Kể cả học sinh giao lưu như cậu.

19. Chap 19

“Bạn gái?”

Phải không?

Phút chốc căn tin im bật, Nam sững sờ, phục vụ Hằng mỉm cười nhăm nháp li cafe sữa trên tay ngồi xem kịch hay nhưng vẻ mặt lại có vẻ như đã biết trước hết mọi chuyện.

- Thời gian cậu giao lưu với trường tôi tới cuối tuần, đừng để mặt cậu trở nên biến dạng, Triết Huân tôi chưa từng làm sai những gì mình nói. Đụng vào Lưu Ly, tôi không tha đâu! - Triết Huân lạnh tanh nói, đường lời nói không chỉ dành riêng cho Nam mà như cảnh cáo với học sinh toàn trường này về chủ quyền cậu đang có. Vừa nói xong, cậu liền kéo Lưu Ly đang ngỡ ngàng ở nơi nào đó ra khỏi căn tin. Để mặc cho mọi người dường như hóa đá với sự kiện này.

Coi thế mà ghê, họ đang hẹn hò đấy! Dường như Triết Huân cặp kè với Luyến chỉ là đánh lạc hướng mọi người. Hay là vì sự xuất hiện của Lưu Ly mới khiến cho Triết Huân và Luyến trở mặt nhau? Có chuyện để bàn tán rồi.

Nam nhìn theo bóng hai con người đang dần khuất nơi sân trường, môi nhếch lên tạo thành nụ cười như không. Nhật vội chạy lại, kéo Nam ra khỏi đó cùng với nhóm giao lưu. Nghĩ đi, mai thì họ thành cái gì trong cái trường này.

- Trung... - Hạ Chi đứng trên cầu thang níu cánh tay cậu lớp trưởng gọi nhỏ. - Cậu nói đi, có phải chúng ta mới bị tra tấn suốt 3 tiếng nên hoa mắt phải không?

- Mong là thế. - Trung trả lời.

- OMG! - Hạ Chi hét lên. - Thật sự hai người họ mới là một đôi? Lưu Ly là bạn gái Triết Huân? Không thể tin được! Lưu Ly sao có thể cùng với cái tẩn bưng di động ấy?

- Chi, mình thấy Lưu Ly cũng là tẩn bưng di động. - Trung quay sang nhìn cô bạn đang biểu lộ cảm xúc cực kì phong phú mà lên tiếng.

- Ý cậu là...

- Họ vốn là của nhau! Cậu thấy đó, không nên ngạc nhiên như vậy, rất nhiều lần chúng ta thấy Triết Huân quan tâm đến Lưu Ly, chỉ là chẳng ai nghĩ đến mối quan hệ cả, bình tĩnh đi! Vả lại, họ rất hợp nhau mà!

Hạ Chi chau mày suy nghĩ, phải, rất nhiều lần Triết Huân quan tâm đến Lưu Ly, nhưng mỗi lần hỏi Lưu Ly đều lảng tránh, mà chuyện của Triết Huân với Luyến như vậy, ít ai nghĩ đến việc họ là một cặp, một phần Lưu Ly thuộc dạng bí hiểm trong trường, chẳng mấy ai biết nhiều về cô nàng này cả.

- Đừng suy nghĩ lung tung nữa, không phải việc của chúng ta đâu!. Về thôi. Đi ăn kem mừng kết thúc kì thi.
- Trung thấy Hạ Chi cứ chau mày liền kéo cô nhóc đi, để Hạ Chi tiếp tục suy nghĩ có lẽ không rời trường được.

- Nhưng Lưu Ly là bạn chúng ta mà. - Hạ Chi vừa đi vừa nói, ý là đã là bạn thì phải quan tâm.

Yoseb quay lại nhìn Hạ Chi mỉm cười, cũng biết bạn à?

- Ủ, nhưng không cần quan tâm quá mức như thế! Lưu Ly không gốc như cậu đâu.

- Hả?

Lưu Ly im lặng rồi ngẩn ngơ mặc cho Triết Huân kéo đi, lực tay của cậu tăng dần và không có dấu hiệu giảm. Lấy điện thoại nói lái xe chờ cậu và Lưu Ly ở gốc cây quen thuộc, rồi lại kéo Lưu Ly về hướng ngược lại đường về nhà. Đến lúc cảm nhận được cái đau truyền đến từ tay, Lưu Ly dường như mới thoát ra khỏi sự mơ màng mà nhúu mày.

- Đau. - Lưu Ly khẽ nói.

Lúc này Triết Huân mới dừng bước, quay người đối diện với Lưu Ly, cẩn thận nâng tay nó lên nhìn. Do siết chặt quá giờ tay Lưu Ly đỏ ửng lên.

- Anh xin lỗi. - Cậu vừa nói vừa xoa xoa cánh tay.

Lúc này Lưu Ly mới nhận thức được toàn bộ tình hình, vội rút tay lại, hét lớn:

- Anh làm cái gì vậy?

- Anh làm cái gì? - Triết Huân nhắc lại. - Anh đang bảo vệ tình yêu của anh.

- Tình yêu? Tôi chưa chấp nhận làm bạn gái của anh, anh có quyền gì mà lớn tiếng chứ? - Bây giờ, Lưu Ly lại trở thành người ngược tâm.

- Lưu Ly, anh chưa nói em là vị hôn thê của anh là may cho em lắm rồi. - Triết Huân gọi cả họ tên Lưu Ly, trầm giọng lên tiếng.

-Anh... - Lưu Ly cứng miệng.

- Chúng ta đừng có dối lòng nhau nữa. - Triết Huân cũng không kiềm chế mà hét lên khiến Lưu Ly giật mình. - Anh không muốn có thêm một sai lầm, em biết chưa? - Cậu nắm chặt bả vai Lưu Ly nói lớn.

Thấy Triết Huân giận dữ trở nên đáng sợ, Lưu Ly không kiềm được, nước mắt ứa ra từ khóe mi, từng giọt lăn xuống má. Thấy thế, Triết Huân hoảng hốt, buông bả vai Lưu Ly ra, vòng tay sau eo Lưu Ly kéo nó vào lòng, nhỏ giọng:

- Đừng khóc, anh xin lỗi, anh không kiềm chế được. - Vừa nói cậu vừa đưa cánh tay còn lại lau nước mắt trên mặt Lưu Ly. - Lưu Ly... - Cậu nhẹ giọng. - Anh không ép buộc em, nhưng từ giờ, anh theo đuổi em, anh không đánh mất hạnh phúc của mình nữa, anh sẽ trả lại những khoảng thời gian mệt mỏi của em....

Mang tiếng an ủi, nhưng lời Triết Huân nói ra càng làm nước mắt Lưu Ly rơi nhiều hơn, những tiếng nấc nhiều hơn. Triết Huân đưa tay ôm Lưu Ly vào lòng, để đầu nó vùi vào lòng cậu, nước mắt ướt đầm áo cậu một cách nhanh chóng.

- Anh hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho em, và chỉ có anh mới đem lại hạnh phúc cho em! -Triết Huân vuốt tóc Lưu Ly cam đoan.

Lưu Ly chỉ im lặng, nấc khê trong lòng Triết Huân, cậu có thể biết hoặc không biết rằng trong lòng Lưu Ly giờ đây thật sự rất muốn, rất muốn nói yêu cậu, nhưng lại không đủ can đảm, Lưu Ly hiện tại vô cùng yếu đuối rồi, Lưu Ly hiện tại không thể chấp nhận một sự thật nào để rồi đau như tim bị sát muối.

- Về thôi! Em đừng khóc nữa. - Triết Huân đẩy Lưu Ly ra, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt như mèo của Lưu Ly.

Thấy Lưu Ly nín khóc, cậu khê thở dài, mấy tháng nay cậu làm Lưu Ly thành ra thế nào rồi đây? Từ một người trầm tính, ít biểu lộ giờ lại khóc ngon lành mà còn khóc rất lâu nữa. Nắm chặt tay Lưu Ly, cậu kéo nó đi, có lẽ đây là lần đầu cậu đứng.

Vừa đi, cậu chợt nhớ lúc gọi cho lái xe, thấy có tin nhắn nhưng chưa kịp đọc, vội lấy điện thoại ra xem lại.

!!!

Luyến... đi rồi à?

Cậu dừng bước, Lưu Ly thấy thế cũng ngược mặt nhìn cậu, thấy cậu đang chăm chú vào điện thoại. Chuyện gì sao?

Triết Huân siết nhẹ tay Lưu Ly, mỉm cười. Một lần là đủ rồi, thử thách như thế đủ rồi. Thôi thì tất cả cứ cho qua, phải lật sang trang mới để trải nghiệm cái mới. Cậu đâu thể cứ chìm đắm trong một trang sách ngọt ngào mà quên đi rằng những trang khác có thể ngọt ngào và thú vị hơn. Cất điện thoại vào túi quần, Triết Huân quay sang nhìn Lưu Ly cười nhẹ.

- Không có gì, Hải nhắn tin bảo đi ăn mừng hoàn thành kì thi thôi.

- Anh đi đi. - Lưu Ly nói.

- Anh không có hứng thú, anh đưa em về. - Triết Huân trả lời rồi thuận tay kéo Lưu Ly đi.

“Mình chỉ cần một câu trả lời của cậu, cậu yêu anh ta?” - Tin nhắn từ Nam, Lưu Ly đã mở điện thoại lại, nhưng không ngờ Nam lại nhắn tin tới. Lưu Ly không lưu số của Nam nhưng nội dung tin nhắn này chỉ có thể là của cậu.

Không trả lời.

“Mình biết cậu đọc được, trả lời đi, mình mong cậu hạnh phúc, mình tôn trọng quyết định của cậu!”

“Tôi không thích cậu!” - Cuối cùng Lưu Ly cũng trả lời, nhưng lại là một câu trả lời khác.

“Mình không quan tâm, mình có thể làm cậu thích mình, chỉ muốn hỏi cậu, cậu yêu anh ta?”

“Phải!”

“... Chúc phúc cho cậu, nhưng cậu nhớ rằng, mình vẫn nhớ đến cậu, nếu một ngày anh ta làm cậu tổn thương, mình nhất định sẽ đến bên cậu, mình sẽ giành cậu lại, mình không như hôm nay!”

Không trả lời và cũng không còn tin nhắn đến.

Lưu Ly nằm trên giường, nhắm mắt. Tương lai ai biết được, nhưng từ hôm nay Lưu Ly sẽ tốt hơn. Từ hôm nay, Lưu Ly sẽ lại mở một trang mới cho cuộc sống, trang sách ấy sẽ nhiều màu sắc hơn để Lưu Ly trải nghiệm. Nhưng Lưu Ly à, trang sách mới thì hành trình mới, mà những cuộc hành trình chưa bao giờ thiếu sự thử thách! Cố lên!

2 năm sau.....

20. Chap 20

Tháng 12 gió thổi lạnh buốt, trời vào đông khiến khung cảnh trầm lắng, mặc dù thế, dòng người vẫn hối hả ngoài đường vẫn không ngừng.

Cổng trường đại học...

- Lưu Ly! Anh đẹp trai lại tới đón cậu. Hạnh phúc quá. Ghen tỵ quá! - Bạn học của Lưu Ly huých vai nó khi từ cầu thang đã nhìn thấy chiếc Lexus đen đậu ngay cổng trường, đây là một hình ảnh hết sức quen thuộc với tất cả học sinh của trường đại học này, tuy vậy, mỗi ngày họ đều không giảm đi ánh nhìn, lời trầm trồ hay ghen tỵ.

Lưu Ly nhìn ra cổng, không biểu lộ cảm xúc nhưng lòng chợt ấm lên trong mùa đông này.

2 năm trôi qua thật nhanh, Lưu Ly tới giờ chưa mở miệng nói yêu Triết Huân, thậm chí chưa nói với ai nó là bạn gái cậu, chỉ một mình Triết Huân tự biên tự diễn, nhưng đôi trẻ vẫn hạnh phúc. Lưu Ly tốt nghiệp cấp 3 nhanh chóng, thi tốt nghiệp rồi lại trở thành thủ khoa một trường đại học, cuộc sống vẫn im lặng như thuở mới đến đây, ít tiếp xúc với người ngoài. Triết Huân sau khi tốt nghiệp cấp 3 vào 2 năm trước cũng vào đại học, nhưng do ông Hàn lầy lý do già yếu mà mới học đại học 1 năm, cậu đã phải trèo lên vị trí CEO gánh vác việc chính của gia đình. Cho dù thế cũng không làm khó được cậu, người bẩm sinh đã thiên tài thì vừa học vừa làm chẳng đáng gì.

Mặc cho rộn rã mấy, cậu cũng dành rất nhiều thời gian cho Lưu Ly. Một thời Lưu Ly chịu không biết bao nhiêu gian khổ khi cậu tuyên bố Lưu Ly là bạn gái, nào là có thư uy hiếp, chặn đường cảnh cáo, bỏ chuột học bàn, đẩy từ cầu thang xuống... Tất cả những chuyện ấy Lưu Ly chưa bao giờ phản kháng lại, nó cũng không phủ nhận việc trở thành bạn gái của Triết Huân, mà cũng không lên tiếng thừa nhận. Nhờ có Trung và Hạ Chi, nó mỉm cười không chấp, thậm chí không nói với Triết Huân, mỗi lần có vết thương đều nói bắt cần. Âm thầm chịu đựng cho đến gần tốt nghiệp, Triết Huân biết được chuyện này khi một lần về trường cũ. Lúc đó, những người từng gây họa cho Lưu Ly coi như tiêu đời, và cũng từ đó, ngày nào cậu cũng ghé trường đón nó cho đến lên đại học.

2 năm không dài nhưng cũng không ngắn, nhưng con người ai cũng thay đổi. Hạ Chi và Trung chính thức hẹn hò, cặp đôi đáng yêu không thể tả. Họ còn kết thân được với Triết Huân rồi trở nên quan trọng với Lưu Ly. Hằng phục vụ căn tin nghỉ việc, mở quán kem ngoài mặc cho Triết Huân lôi kéo bà chị họ về công ti làm việc. Triết Huân cũng thế, trở nên chững chạc hơn, trầm tính hơn và yêu Lưu Ly hơn, chuyện quá khứ, cậu dường như chôn sâu ở đâu đó không ngoi lên được. Giờ đây, nhắc tới Triết Huân, không ai không nể, tuy tuổi nhỏ, nhưng rất có tài, làm việc quyết đoán.

Lưu Ly có lẽ nó là người không thay đổi gì nhiều. Vẫn là mái tóc nâu hạt dẻ mượt mà thả xuống thắt lưng, vẫn im lặng, vẫn hy sinh cho người khác và vẫn yêu Triết Huân trong lòng. Nhớ lại 2 năm trước, Triết Huân theo tiêu chuẩn theo đuổi bạn gái làm nó nhức đầu, tuy cậu khá lạnh lùng, nhưng mỗi lần cậu bày trò hấn không bình thường như những chàng trai khác, mà đạo diễn cho các trò ấy đều do Hải và Minh dựng nên. Hai người bạn của cậu rất mến Lưu Ly, lại thấy Triết Huân lên tiếng “theo đuổi” thì gật đầu giúp đỡ một cách nhiệt tình. Đến bây giờ không còn những trò ấy nữa, nhưng Triết Huân chưa bao giờ lên tiếng ngừng theo đuổi Lưu Ly. Vậy nên, nam sinh trường đại học mà Lưu Ly đang theo học cho dù có nghĩ đến Lưu Ly cũng không dám. Sự bá đạo của Triết Huân, đừng coi thường! Mà suy cho cùng, nhờ thế mà Lưu Ly thật sự yên ổn khi đi học, không ai quấy rầy.

- Lại không choàng khăn? - Triết Huân nhú mày khi thấy Lưu Ly hai má ửng hồng do lạnh đang đứng trước mặt cậu, cổ trống không.

- Em quên. - Lưu Ly nói nhỏ.

Không nói gì, Triết Huân kéo Lưu Ly vào lòng, lấy áo khoác mình đang mặc choàng luôn cho nó. Cảnh tượng không thể lãng mạn và đẹp hơn. Lưu Ly có chút sững sốt, rồi lại cúi đầu, mấy hành động tùy ý này Lưu Ly quá quen rồi, nói đến ngại cũng thừa.

- Anh sẽ phạt nếu ngày mai thấy tình trạng này, giờ thì về thôi, trời lạnh lắm rồi. - Triết Huân vừa nói vừa bước về phía xe.

Lưu Ly không nói, nhưng khẽ cười thật nhẹ. Cứ như thế này, mãi mãi là được!

Triết Huân sau khi kéo Lưu Ly vào xe thì bật điều hòa, cởi áo khoác ném qua cho Lưu Ly.

- Mặc vào, ngủ đi.

- Em ấm rồi, anh mặc đi. - Lưu Ly từ chối. Dù trong xe có điều hòa, nhưng vẫn chỉ giảm đi nhiệt độ chút xíu, trên người Triết Huân giờ chỉ còn lại chiếc áo sơ mi mỏng, nói không lạnh quả thật bốc phét.

- Mặc vào đi! Hồi tối em thức rất khuya, giờ thì ngủ đi. Lát về nhà mẹ mà thấy em mệt, lại cần nhằn đấy.

- Triết Huân lơ lửng lời nói của Lưu Ly, khởi động xe rồi chạy về phía trước.

Lưu Ly nhìn cậu, biết giờ có nói cũng vô ích nên ngoan ngoãn choàng áo của cậu lên người, dựa ra ghế, nhắm mắt. Không lâu sau, trên xe có tiếng thở đều. Triết Huân cười, giảm tốc độ. Và chiếc xe đưa Lưu Ly về nhà với tốc độ chậm rì và con đường dài gấp đôi bình thường do Triết Huân đi đường vòng. Mùa đông lạnh lắm, nhưng tình cảm của hai người làm mùa đông có rét cũng trở nên ấm áp!

6#B

21. Chap 21

Trời chuyển sang xuân còn lạnh hơn những ngày trong đông, thời tiết này thành phố S phủ một mảng sương dày đặc, đường phố vắng vẻ, chỉ có những cành cây khẳng khiu trụi lá thỉnh thoảng rung rinh vì gió. Không khí vô cùng ẩm đảm.

Đứng trong phòng nhìn ra ngoài sân phủ đầy lá khô, long Lưu Ly trầm lặng xuống. Chuyển mùa xuân lạnh lắm, giờ ba mẹ nó ra sao? Anh trai nó ra sao? 2 năm qua nó chỉ về nhà có vài lần do vướng bận việc học. Duy cũng bận việc nên không thường xuyên ghé thăm lắm. Cứ đến những mùa như thế này là nỗi buồn đầu đó cũng kéo đến...

- Em đang nghĩ gì vậy? - Tiếng nói ấm áp vang lên sau lưng nó, kèm theo đó là một chiếc áo ấm dày và nặng.

- Đông có lạnh không? Triết Huân? - Lưu Ly cất tiếng, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như xưa.

Triết Huân nhìn sang, ánh mắt khó hiểu. Hai năm không nhiều để cậu có thể gọi là rất hiểu nó.

- Em sẽ lạnh nếu em nghĩ sẽ lạnh. - Triết Huân khẽ nói.

Cậu thật sự không có câu trả lời thỏa đáng, cậu chỉ trả lời theo những gì cậu cảm nhận được. Có ai biết, mùa đông từ 2 năm trước đối với cậu đã không còn lạnh bởi có Lưu Ly đi cùng.

- Anh có lạnh không? - Lưu Ly mắt nhìn ra ngoài hỏi.

- Không! - Triết Huân không suy nghĩ mà trả lời ngay.

- Tại sao? - Lưu Ly quay sang hỏi.

-Anh có em rồi. - Cậu véo mũi nó mỉm cười trả lời.

- Triết Huân, ba mẹ em không có em bên cạnh, ba mẹ có lạnh không?

- Em hạnh phúc, ba mẹ sẽ thấy ấm áp thôi! -Triết Huân nhẹ giọng nói, cậu biết cô gái nhỏ của cậu đang nhớ nhà.

- Triết Huân, anh đi ăn kem với em đi. - Lưu Ly quay sang cười tươi với Triết Huân

Hơi thở mang đầy khối, trong quán kem nhỏ, có một cô gái tóc nâu, áo đông trắng, khăn choàng đỏ, gương mặt vì lạnh mà đỏ ửng lên ngồi cạnh một chàng trai cao, dáng người khá mảnh khảnh, điển trai nhưng khá lạnh lùng, tuy vậy, ánh mắt vẫn mang nét cười nhìn người con gái trước mặt.

- Em ăn ít thôi, lạnh lắm. - Triết Huân nhìn nó nhắc nhở.

- Anh ăn với em?

- Hả?

Chưa kịp để Triết Huân phản kháng, Lưu Ly đã đưa chiếc muỗng đầy kem trước mặt cậu. Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Lưu Ly, Triết Huân bật cười rồi cũng há miệng ăn.

- Rất ngon đúng không? - Lưu Ly cười cười.

-Ăn ít thôi, viêm họng đấy!

Ấm áp, rất ấm áp, lạnh đến đâu đi nữa, nhưng trái tim ấy nào có như thời tiết kia mà vô tình lạnh cóng. Hình ảnh đáng yêu đó cũng khiến người đi đường hoặc những người trong quán nhìn thấy ấm áp theo.

Tập đoàn Infinite...

- Tổng giám đốc, thư kí mới đã đến. - Trợ lí của Triết Huân đẩy cửa vào nói.

- Ủ, cho vào đi. - Triết Huân không rời tập hồ sơ nói.

Vài giây sau chỉ nghe tiếng mở cửa và tiếng giày cao gót chạm nền nhà, Triết Huân khẽ nhíu mày, cậu có một chút dị ứng với tiếng giày cao gót, và bởi vì Lưu Ly cũng không thích mang giày cao gót.

- Chào tổng giám đốc, tôi là thư kí mới.

Rời khỏi tập hồ sơ, Triết Huân ngước mặt lên nhìn rồi sững sờ...

- Luyến?

- Triết Huân, em về rồi!

Lang thang trên phố, Lưu Ly tay cầm ly ca cao nóng chỉ nhìn xuống đất, không để ý đến mọi vật xung quanh, dường như nó quá quen với cảnh vật đó. Hôm nay tuyết chỉ rơi nhẹ...

Lưu Ly được nghỉ 2 tiết học cuối nên về trước, nó không thích nhàn rỗi ngồi trước cổng trường chờ Triết Huân đến nên đã nhắn tin nói với cậu không cần đón nó nữa, nó sẽ tự đón xe về, và kết quả là giờ nó đang đi bộ trên đường lạnh cóng. Vòng vèo ra làm sao đó, hiện tại nó đang đứng trước tập đoàn Infinite, ngăn người ngược nhìn cái tòa nhà cao chọc trời kia, nó không hiểu sao lại đến đây. Định bước đi, nhưng nó lại thấy nhân viên công ti mang một tấm bảng to dùng ra dựng trước cổng.

“Tuyển nhân viên phòng tài chính, nhận hồ sơ từ ngày 15.”

Lưu Ly nhìn tấm bảng một hồi lâu, rồi lại đi, nhưng không về nhà, mà lại ghé vào nhà sách, mua bộ hồ sơ xin việc làm. Ngay tại nhà sách, Lưu Ly nhanh chóng hoàn tất hồ sơ đó và trở lại tập đoàn Infinite, hôm nay là ngày 15.

.

.

- Chúng tôi sẽ liên lạc cho em sau! - Nhân viên phòng nhân sự mỉm cười nhìn cô gái trước mặt nói, những nhân viên ở đây không ngờ lại có người xin việc sớm đến thế, họ chỉ mới đăng tin tuyển nhân viên cách đây 30 phút.

- Cảm ơn ạ. - Lưu Ly lịch sự cúi đầu cảm ơn rồi mỉm cười ra khỏi phòng.

Nụ cười hiếm thấy đó không tắt cho đến khi Lưu Ly về nhà, dường như nó tìm thấy một màu mới cho cuộc sống này.

Phòng làm việc im lặng, có chút ngưng đọng và không thoải mái. 4 mắt ấy cứ nhìn nhau. Nhận ra tình hình đã kéo dài gần 5 phút, Triết Huân hắng giọng. Ngay sau đó Luyến bước tới.

- Triết Huân, em trở lại rồi. - Kèm theo đó là nụ cười trưởng thành.

Phải, Luyến bây giờ không là Luyến của hai năm trước nữa, bây giờ mạnh mẽ hơn, trưởng thành hơn, sắc xảo hơn và có lẽ là giỏi hơn rất nhiều.

- Không phải anh không nhận ra em đấy chứ? - Luyến tiếp tục hỏi khi thấy Triết Huân không nói gì. - Tổng giám đốc, tôi làm việc ở đâu đây? - Luyến cười lên tiếng.

Đến lúc này Triết Huân mới hoàn toàn tỉnh táo.

- Bên ngoài có bàn làm việc. - Cậu chỉ bàn làm việc bên góc phòng. - Công việc chắc trợ lí nói với cô rồi chứ? - Triết Huân hỏi. Cậu đang cố công tư trong công việc với Luyến.

- Em biết rồi. - Luyến gật đầu. - Giờ bắt đầu luôn nhé?

Triết Huân chỉ gật đầu rồi lại tập trung vào tập hồ sơ vừa rồi. Mắt chăm chú vào giấy tờ nhưng tâm trí cậu hoàn toàn không thể tiếp nhận con số nào. Tại sao Luyến lại về? Tại sao lại vào công ti cậu làm? Tại sao lại trở thành thư kí, trong khi cô ấy là từ nước ngoài về, bằng cấp không tệ để làm thư kí. Gấp tập hồ sơ lại, cậu ngả người ra ghế, mắt nhìn lên trần nhà. Một khoảng thời gian lâu sau đó, cậu mới tập trung lại, nhìn đồng hồ trên tay... tan ca! Triết Huân nhếch môi cười, cậu phí thời gian quá. Xếp lại giấy tờ cho gọn, cậu lấy áo khoác sau ghế rồi ra khỏi phòng. Mở cửa, đã thấy Luyến nghiêm chỉnh đứng đó, cười tươi.

- Hết giờ làm việc rồi, anh đi ăn với em được không? Mừng em trở về.

Triết Huân nhú mày chút xíu, nhìn đồng hồ lại lần nữa, trường Lưu Ly giờ đã tan rồi.

- Được không? Anh bận sao? - Luyến hỏi, cô cảm thấy khó chịu khi Triết Huân “bỗng dưng” có khoảng cách với cô.

- Được! - Triết Huân gật đầu, dù sao ngày đó, cậu cũng nhận ra tình cảm dành cho Luyến chỉ là sự nhất thời và chính Luyến đã rời bỏ cậu đi trước, bây giờ coi như là bạn, là cấp dưới của cậu.

Luyến cười tươi rời khỏi bàn làm việc đi đến bên cạnh cậu, mở lời:

- Em đi kè xe anh được chứ? Em mới về chưa kịp mua xe.

Triết Huân không trả lời, cậu chỉ gật đầu.

- Em xuống dưới trước đi, tôi đi lấy xe.

Cuộc đối thoại khá ngọt ngào, không có chút gì là tự nhiên. Luyến lại tiếp tục cười tươi rồi đi trước, Triết Huân đứng đó nhìn theo, thầm nghĩ cô không có chút gì gọi là cảm thấy có lỗi với cậu? Nhớ ra điều gì đó,

cậu lấy điện thoại từ túi áo ra, mở khóa lại thấy có tin nhắn từ Lưu Ly, cậu nghĩ cô nhỏ của cậu hỏi tại sao chưa tới ai ngờ là nhắn tin bảo tự về từ vài tiếng trước rồi. Không chần chừ, cậu nhấn nút gọi.

Bản nhạc không lời của Yurima quen thuộc vang lên trong loa, cậu khẽ cười, đây là bản nhạc cậu thích nhất.

- Alo? - Không lâu giọng nói quen thuộc đã vang lên.

- Em đang ở đâu? - Cậu hỏi.

- Em đã về nhà rồi! - Đầu dây bên kia trả lời nhanh chóng.

- Có thật là em đón xe về không? - Triết Huân hỏi, với tính cách của Lưu Ly chịu để cậu đón là quá lắm rồi, cậu không tin cô nhỏ tự đón xe về.

- Nhưng em đã về đến nhà an toàn rồi. - Lưu Ly biết Triết Huân sẽ không bỏ qua nên trả lời khác với câu hỏi của cậu.

- Được rồi, em với ba mẹ ăn cơm trước đi nhé! Anh...

- Anh đi đâu sao? - Chưa kịp để Triết Huân cho lí do Lưu Ly đã hỏi.

Triết Huân nở nụ cười ngọt ngào, cậu lên tiếng:

- Anh đi ăn với bạn, lâu ngày không gặp! Em với ba mẹ đừng chờ.

- Anh đi cẩn thận, giữ ấm nữa. - Lưu Ly nói nhỏ.

- Anh biết rồi, em cũng vậy!

Cuộc gọi chấm dứt nhưng trong lòng cả hai chẳng ai muốn cúp máy. Triết Huân cười cười bước vào thang máy chuyên dụng xuống nhà xe. Hình ảnh hiện tại của cậu trái ngược hoàn toàn với hình ảnh CEO ở công ti. Nếu để nhân viên thấy, chắc họ ngạc nhiên lắm, một vị tổng giám đốc suốt ngày trưng bộ mặt lạnh lẽo khi đi làm mà cũng có thể cười tươi như thế chắc hẳn là chuyện khó tin.

Luyến đã đứng chờ Triết Huân ở phía bên kia đường, khi xe đến thì nhanh chân bước vào. Thấy tóc cô ướt, Triết Huân mở lời:

- Xin lỗi em, anh bận nói chuyện điện thoại nên hơi lâu.

- A, không sao. - Luyến lắc đầu.

Chiếc xe chạy trên đường cao tốc, xuyên qua màn tuyết mỏng đến nhà hàng mà Luyến đặt trước. Trên xe cả hai cũng không nói chuyện nhiều, như sợ vào bàn ăn sẽ không có chuyện để nói.

Quá trình từ xe vào bàn ăn cũng chẳng có gì xảy ra, chỉ khi món ăn được dọn ra bàn, lúc đó Luyến mới mở lời.

- Công việc của anh rất tốt đúng không?

- Ừ, tạm là tốt! Còn em? Ở bên đó, em học hành tốt đúng không? - Triết Huân cũng cười mở hơn một chút.

- Vâng... - Luyến gật đầu. - Hai năm qua... anh sống tốt không?

1L

22. Chap 22

- Cảm ơn, anh khoẻ và anh vẫn tốt. - Triết Huân cười, cậu rất tự nhiên gắp thức ăn vào chén của mình.

- Ừm... Triết Huân, chúng ta... - Luyến ngừng ăn rồi ngập ngừng, đôi môi mím lại có vẻ bối rối.

- Chúng ta làm sao? - Triết Huân ngược mặt nhìn Luyến hỏi.

- Chuyện của chúng ta... - Luyến cúi gằm mặt, nói vừa khẽ vừa tiếp tục ngập ngừng.

- Được rồi, ăn đi, nguội hết rồi. - Triết Huân cắt ngang.

Cậu biết Luyến muốn nói gì, nhưng cậu không muốn đề cập tới, tại sao phải đề cập tới khi cả hai đều không thể đến với nhau nữa, không, Luyến thì có thể, nhưng cậu thì không, không bao giờ. Lưu Ly của cậu bây giờ không thể thiếu cậu được. Mà chính bản thân cậu cũng không thể thiếu Lưu Ly.

- Ừm. - Luyến thấy cậu có ý né tránh cũng không nói đến nữa, cô chỉ gạt đầu rồi tiếp tục ăn

Không khí lại trở nên kì lạ, hai con người xinh đẹp ấy lại cứ im lặng mà dùng bữa, thật sự có chút gì đó... phí phạm.

- Ăn xong rồi chúng ta đi dạo được không? - Khi bữa ăn gần kết thúc thì Luyến mới lên tiếng.

- Xin lỗi, anh phải về rồi. - Triết Huân trả lời không chút do dự, cậu biết Lưu Ly sẽ lo lắng cho cậu, với thời tiết này thì lúc nào nó cũng lo cả, bất kể ai ra ngoài nó đều lo.

- A, không sao... - Thấy Triết Huân từ chối thẳng thừng khiến Luyến có chút hụt hẫng. Cô không nghĩ rằng cậu lại nói thẳng ra như thế.

- Được rồi, mừng em trở về và vào làm Infinite. - Triết Huân nâng ly rượu lên, đôi môi khẽ cười chúc mừng Luyến.

- Cảm ơn anh, nhờ anh rồi. Em sẽ cố gắng trong tất cả mọi chuyện. - Luyến thấy Triết Huân trở nên vui hơn thì tâm trạng cũng tốt hơn hẳn, cô cười tươi rồi cũng nâng ly rượu lên.

Cô đang đứng giữa ranh giới của sự tự tin và lo sợ, cô tự tin rằng mình một lần nữa sẽ có Triết Huân, lại hạnh phúc như hai năm về trước. Cô lo sợ, vì thái độ của Triết Huân, cô sợ người con gái khác đã cướp lấy Triết Huân của cô, đã dành lấy thứ tình cảm của cô. Nhưng... hiện tại cô đang ở rất gần cậu, ngày ngày làm việc với cậu, sẽ thấy cậu cả ngày thì cô còn sợ gì nữa? Cho dù có người con gái khác làm lay động cậu, cô vẫn có thể kéo cậu về phía mình. Nghĩ như vậy, Luyến lại thấy thoải mái.

- Chúng ta về được chưa? - Sau khi thanh toán tiền xong, Triết Huân liền hỏi. Cậu thật sự muốn về nhà ngay lập tức.

- Được, về thôi. Cảm ơn anh về buổi hẹn này. - Luyến cầm giỏ đựng dây, môi nở nụ cười tươi, suy nghĩ vừa rồi khiến cô không còn lo lắng gì nữa.

- Chỉ là bữa cơm chào mừng em trở về thôi mà, đừng ngại. - Nhận ra ý đồ trong lời nói của Luyến, Triết Huân thoải mái đáp lại.

Mặt Luyến bỗng đông cứng khi nghe Triết Huân nói, nhưng bản thân cô lại tự an ủi rằng lời anh nói chỉ đơn giản là bảo cô đừng khách sáo.

Lấy lại nụ cười tươi trên môi, Luyến cùng Triết Huân rời khỏi nhà hàng.

Tối đến, gió lại thổi, vậy mà Lưu Ly lại ngồi co ro trước cửa nhà với chiếc áo lông ấm áp, tuy vậy nhưng chưa chắc đã ấm.

Đèn xe vào sân, Lưu Ly ngẩng đầu lên nhìn rồi mỉm cười khi thấy thân ảnh cao cao kia bước từ xe ra.

- Lưu Ly, em làm gì ngồi ngoài này? - Triết Huân thấy Lưu Ly ngồi ngoài cửa thì hoảng hốt, nó không biết trời đang lạnh sao? Không biết người khác sẽ lo lắng sao?

- Em chờ anh về. - Lưu Ly đứng dậy đi về phía Triết Huân. - Trời đang có gió mạnh em cứ thấy sao sao...

Triết Huân nhìn người con gái nhỏ trước mặt mà đau lòng, đáng lẽ không nên về trễ thế này. Đưa cặp đi làm cho Lưu Ly cầm, cậu cởi chiếc áo khoác dài của mình ra rồi khoác vào cho Lưu Ly, sau đó kéo lại gần rồi đặt một nụ hôn trên trán lạnh ngắt.

- Xin lỗi để em chờ, nhưng lần sau không như thế này nữa có biết không? Người em lạnh cóng rồi.

- Em biết rồi. - Lưu Ly cúi đầu ngại ngùng trả lời.

Trông hai người lúc này chẳng khác nào hai vợ chồng mới cưới, và Lưu Ly là điển hình cho người vợ chờ chồng đi làm về.

- Anh ăn ở ngoài có ngon không? Anh ăn với bạn à? - Vừa đi lên phòng Lưu Ly vừa hỏi.

- Em đừng lo, anh ăn được mà. - Triết Huân mỉm cười.

Chẳng qua là từ khi tiếp nhận công việc cậu phải đi xã giao khá nhiều, công việc bắt buộc phải ăn uống đồ dầu mỡ, giờ giấc đảo lộn nên dạ dày cậu không được tốt, thường rất ít ăn ngoài.

Nghe lời đảm bảo của Triết Huân như vậy Lưu Ly cũng không hỏi gì nhiều nữa, chỉ khẽ cười theo.

- Em vào ngủ đi, anh tắm rửa xong rồi sẽ ngủ, khuya rồi. Mai còn đi học nữa. - Về trước cửa phòng Lưu Ly, Triết Huân lấy lại cặp rồi lên giọng nhắc nhở.

Không trả lời, nhưng Lưu Ly gật đầu rất mạnh. Khẽ xoa đầu Lưu Ly, Triết Huân trở về phòng mình phía đối diện. Nhưng mà cậu chiều Lưu Ly thế này có khi nào lại sinh hư không nhỉ?

Tập đoàn S-T

Văn phòng im lặng đến mức lạ kì, đến tiếng thở còn có thể nghe thấy, nhưng có vẻ... nguy hiểm.

Duy tay vân vê cằm, tay gõ gõ vào đùi, mắt nhìn vào máy tính phía trước. Mấy ngày rồi anh chưa về nhà, thậm chí còn không ra khỏi phòng làm việc, chỉ có thư kí và lao công mới vào phòng của anh.

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa, đối với Duy, tiếng gõ cửa này khá quen thuộc, nó có chút gấp gáp, lại có chút gì đó sợ phiền.

- Mời vào. - Anh không rời khỏi màn hình lên tiếng.

Bước vào cửa, dáng người cao cao, mỏng manh, mặt cúi gầm lại tay xách tay mang tiến lại phía góc phòng, bắt đầu dọn dẹp, tuy căn phòng này rất rất sạch sẽ, nhưng theo ca thì phải làm.

- Tổng giám đốc, anh có thể nhắc chân để tôi lau được không? - Cô gái lao công nhỏ giọng hỏi như sợ bị mắng.

Anh không tỏ thái độ gì, chỉ nhắc chân lên theo yêu cầu.

Sau khoảng 10' dọn dẹp, cuối cùng cô gái đó cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời phòng.

- Lan, nếu không phiền pha giùm tôi một li cafe chứ? - Anh mắt không rời màn hình nói.

Cô gái tên Lan bất động giây lát rồi cũng quay người lại nhìn anh, cái người đang ung dung như không mà lên tiếng sai khiến. Nhưng mà dù sao cô cũng là người làm công.

- Không phiền đâu ạ. - Lan bỏ đồ đạc xuống rồi ra ngoài.

Đang pha cafe, bỗng Lan ngẩn người, sao tổng giám đốc lại biết tên một nhân viên nhỏ bé như cô chứ hả? Điều tra? Cô có gì phải điều tra chứ. Theo dõi? Theo dõi người như cô để làm gì? Để ý? Có thời gian sao? Vả lại tự nhiên để ý thì vớ vẩn rồi, cô quá mơ tưởng rồi.

- Cửa tổng giám đốc đây ạ. - Lan đặt li cafe trước mặt anh, ánh mắt có chút dò hỏi.

- Cảm ơn cô. - Anh gật đầu. - Trên người cô có bảng tên đó. - Anh nói.

Lan giật mình nhìn xuống cổ áo, trời ạ, cái bảng tên to đùng. Mà giám đốc đại nhân nhà cô có thể đọc luôn cả suy nghĩ của người khác khi không cần nhìn vào mặt họ sao? Cô rõ ràng là chắc chắn anh chưa hề nhìn cô từ lúc cô bước vào phòng.

- À vâng. - Cô có chút chột dạ. - Vậy tôi xin phép.

- Sau này, khi nào tôi gọi hãy vào dọn dẹp, nói với quản lí như thế. - Anh nói khi cô gần ra khỏi cửa.

- Vâng ạ.

Sau đó phòng anh lại im ắng, chỉ có khói và hương cafe ngào ngạt.

- Sao có thể quên nhanh như thế chứ? - Anh thì thầm.

- Alo? - Lưu Ly nhẹ giọng bắt máy.

- Là Lưu Ly phải không? - Bên đầu dây bên kia vang lên tiếng đàn ông trẻ tuổi.

- Vâng, tôi là Lưu Ly đây. - Lưu Ly trả lời.

- Xin chào, tôi làm bên phòng nhân sự của tập đoàn In finite, tôi gọi điện thông báo cô được nhận làm vào phòng tài chính, nhưng chỉ là thử việc.

- Thật sao? - Lưu Ly mừng rỡ, mặt tươi hẳn lên. - À, tôi có thể thương lượng với anh một vài chuyện được không? - Lưu Ly bỗng ngập ngừng.

- Được rồi, cô nói đi. - Người bên đầu dây kia có vẻ thoải mái.

- Anh cũng biết tôi đang còn đi học...

- À, vấn đề này không sao, chúng tôi có xét qua năng lực của cô, chỉ cần đi làm vào buổi chiều, thay ca cho người làm buổi sáng, tuy nhiên chỉ nhận lương của nhân viên không thường trực.

- Vậy tốt quá, cảm ơn anh, khi nào tôi có thể đi làm? - Lưu Ly trở nên rất hào hứng.

- Tuần sau, thứ 2 cô đến phòng nhân sự của công ti, tôi sẽ hướng dẫn.

- Cảm ơn anh!

- Không có gì, tôi là Trọng Nhân.

- Cảm ơn anh, Trọng Nhân. Tạm biệt!

Cúp máy, mặt Lưu Ly vẫn rạng rỡ, nụ cười sưởi ấm đông giá lạnh. Bỏ điện thoại xuống bàn, Lưu Ly đi ra ngoài ban công ngắm tuyết rơi.

- Em có vẻ vui nhỉ? Không biết lạnh thật sao? - Sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc, sau đó là vòng tay rắn chắc siết chặt eo Lưu Ly. Cảm giác ấm áp lan truyền.

Lưu Ly mỉm cười, sau lưng cô đang là tổng giám đốc khó gần có tiếng mà cô sắp làm cấp dưới của anh.

23. Chap 23

Vẫn như ngày thường, sáng sớm Lưu Ly và Triết Huân ăn sáng rồi Triết Huân chở Lưu Ly đến trường, hôm nay không có tuyết.

- Triết Huân... - Sau khi xe chạy một đoạn, Lưu Ly liền mở miệng.

- Sao? - Cậu quan sang hỏi, miệng nở nụ cười nhẹ yêu chiều.

- Ukm... Bắt đầu từ hôm nay, em phải học thêm chuyên ngành nâng cao ở trường, nên học cả buổi chiều, nên chiều anh hãy đến đón em nhé? Nếu anh bận thì em tự bắt xe về cũng được. - Lưu Ly quay sang nhìn cậu nói.

- Em đừng học nhiều quá, bệnh ra đó. - Dường như cậu không quan tâm đến ý kiến của Lưu Ly.

- Ukm... Anh có nghe em nói không? - Lưu Ly thấy Triết Huân đánh trống lảng liền trở nên bực mình nói.

- Nghe rồi, mấy giờ em tan? - Triết Huân khẽ cười trước thái độ của Lưu Ly, cậu đưa tay vỗ vai nó hỏi lại.

- 6h. Nếu trễ thì anh không cần chờ em đâu.

- Sao trễ vậy? Em học tới chết sao? - Triết Huân nhún mày.

- Đâu có trễ, thường ngày anh còn về trễ hơn. - Lưu Ly nói lại, hôm nay nó bắt đầu đi làm tại công ti của Triết Huân, làm ca chiều từ 1h30 đến 5h chiều. Nó biết với tính cách của Triết Huân thì sẽ không xuống mấy bộ phận nhân viên nên không sợ bị phát hiện. Còn vấn đề học chuyên ngành nâng cao, thật ra là nhà trường có tổ chức, nhưng nó không đăng kí, chỉ lấy cớ đó để biện hộ cho sự vắng mặt của mình ở nhà nhằm

qua mắt Triết Huân. Nó tính về trừ công ty về trường mất 30' đi bộ, rồi vào trường sắp xếp mọi thứ cho thật giống mới học xong để ra cổng trình diện Triết Huân, nó chắc chắn cậu không thể không đón nó, nếu bạn, cậu sẽ cho thư kí hoặc dẫn lái xe đón thay. Nghĩ tới kế hoạch của mình, nó khẽ cười.

- Được rồi, trưa anh đón em ăn trưa, rồi trở về trường học.
- Không cần rắc rối thế đâu, em ăn ở căn tin được rồi, có chút thời gian nghỉ ngơi...
- Vậy chiều anh đón em.

Lưu Ly cười thật tươi với cậu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, thành công rồi!

Kinh tế đất nước tăng mạnh, điều đó khiến các công ty cạnh tranh nhiều hơn, cũng đồng nghĩa với việc công ty nào đủ lớn mạnh, mới có thể tồn tại trong chốn thương trường khốc liệt không hề đơn giản. Infinite là một tập đoàn mà hầu như cả nước phải công nhận sự lớn mạnh của nó, vì thế đội ngũ nhân viên cũng không hề đơn giản, họ giỏi mọi thứ, và cả vấn đề buôn chuyện cũng không thua kém ai. Chẳng hạn phòng thiết kế bây giờ.

- Thư kí mới của Tổng giám đốc chúng ta thật sự nghiêng nước nghiêng thành đó nha! Còn giỏi giang nữa...
- Người thứ nhất nói.
- Nghe đâu là mới từ nước ngoài về.
- Hôm trước tôi còn nghe bảo vệ nói cô ấy lên xe của Tổng giám đốc.
- Nói mới nhớ, từ ngày thư kí mới vào, không hề thấy Tổng giám đốc ra ngoài giờ trưa như thường lệ, phải chăng là.
- ('l\$&::,?'... - Chuyện công sở có khi nào là không nóng chứ.

Bên ngoài, một nữ nhân viên tay cầm hồ sơ, trên người là chiếc váy công sở màu đen bó sát, guốc cao, tóc búi, mặt thanh tú đang mỉm cười mãn nguyện, sau đó cô rời bước vào thang máy, tay nhấn nút đến tầng 35, văn phòng của CEO.

Thời tiết se lạnh, thời tiết dành cho những cặp đôi tay trong tay nồng ấm, những quán ven đường luôn là đại điểm thu hút họ nhất.

Quán kem “Hand in Hand”...

- Chị à, cho chúng em hai Cappuccino. - Bàn số 10 gọi lớn về phía quầy bán.
- Có ngay! - Bên trong chủ quán nói vọng ra, lục đục làm đồ uống cho khách. Mùa đông hình như còn đông khách hơn.
- Hai đứa ấm áp nhé. - Đặt hai li Cappuccino xuống, chủ quán mỉm cười với cặp đôi mà cô cho là đang rất ấm áp và hạnh phúc.
- Chị Hằng, tay nghề chị càng ngày càng lên tay đó. - Cô gái trẻ mắt một mí cười híp mắt khen người khi uống một ngụm.
- Haha, là do em hạnh phúc quá nên mới thấy ngon hơn thôi, chị vẫn như ngày nào mà. - Hằng cười thật tươi, niềm hạnh phúc của cô là thấy người khác hạnh phúc.

Giống như ngày mà Triết Huân nở nụ cười vu vơ khi ngồi trong căn tin trường cũ, cô thấy cậu em họ có tai hạnh phúc trong đôi mắt lạnh đó, lòng cô cũng có một cảm xúc thật tuyệt vời. Mấy khi lại thấy Triết Huân vui như thế. Rồi khi Triết Huân ra trường, cô vẫn nhớ cái ngày cậu mang mặt bị xỉ bước vào căn tin, giọng lạnh băng nói phải để ý Lưu Ly, lúc đó nhìn cậu rất đáng yêu, mang đến cho cô niềm vui khó tả. Những ngày tiếp đó lại nghe Lưu Ly buôn chuyện rất chân thật, nào là kể bạn trai em thất này, bạn trai em thế kia, hầu hết là nói xấu nhưng lúc nào cũng có ý yêu thương trong ấy. Rõ ràng là rất yêu. Những lúc như thế, cô chỉ mỉm cười lắng nghe, Lưu Ly làm sao biết cô nắm rõ bạn trai nó như thế nào chứ? Rồi mùa

đồng năm nhất đại học của Triết Huân, cô không làm ở căn tin nữa, mà mở quán nhỏ dọc con phố, ngày khai trương vui lại càng vui khi thấy Triết Huân tay trong tay với Lưu Ly bước vào quán, buồn cười nhất là một người vốn ít bộc lộ cảm xúc như Lưu Ly lại trợn tổng mắt ra nhìn rồi tỏ vẻ giận dữ khi biết sự thật về cô. Ngay lúc thấy Triết Huân cười tươi ôm lấy Lưu Ly thì thầm từ xin lỗi thì cô nhận ra hạnh phúc của cô là thấy người ta hạnh phúc. Cuộc sống không nhất thiết phải có người yêu thương che chở mới hạnh phúc, những thứ nhỏ nhoi quanh ta đều là hạnh phúc mà hiếm người nhận thấy.

Vào trong quầy bán, Eunjung bật bản nhạc không lời nhẹ nhàng của Yiruma lên. Tâm hồn cũng thanh thản theo bản nhạc.

Leng keng....

Tiếng chuông gió vang lên, cánh cửa kiếng với những hình dáng ngọt ngào được mở ra, bước vào là chàng thanh niên cao to, trên người là bộ âu phục phẳng phiu.

- Vẫn như cũ chứ? - Eunjung mỉm cười với chàng trai rồi lên tiếng hỏi, một câu hỏi dành cho người khách quen.

- Như cũ, cảm ơn.

Sau vài phút, li trà thơm phức đặt trước mặt chàng trai.

- Sự lãng mạn của lớp trẻ bây giờ là nguồn thu nhập của quán nhỉ? - Chàng trai nhìn quanh rồi đưa ra câu nhận xét.

- Thật ra những người nhàn rỗi cũng đem lại nguồn thu nhập cho tôi mà. - Eunjung mỉm cười trả lời.

Chàng trai kia chỉ cười.

- Thật ra bọn trẻ bây giờ rất tài giỏi, chỉ có mùa như thế này họ mới có thể thành thạo đánh thời gian cho người họ yêu. - Hằng nhìn quanh quán theo chàng trai rồi nội, trong đầu là hình ảnh của Triết Huân.

- Cô nói cũng đúng, cách đây mấy hôm công ti có nhận một hồ sơ của một sinh viên năm nhất. Chưa thử việc nhưng tôi thấy rất có thực lực, dường như mấy người kinh nghiệm như tôi bị lép vế về sau cả. - Chàng trai cũng tâm sự.

- Trọng Nhân này, tôi thấy anh càng ngày càng tự ti rồi đấy, sao vậy? Không tin tưởng vào bản thân sao?

- Tôi vốn dĩ rất tự tin ấy chứ, chỉ là bị cái tài giỏi của người khác đá văng mất rồi. - Trọng Nhân bật cười nói. Quanh quầy bán, có một chút âm áp.

- Lưu Ly... cậu không học thật sao? - Hạ Chi mặt yếu xù nhìn cô bạn, tay đang nắm chặt lấy Lưu Ly.

- Thật, mình không có thời gian. - Lưu Ly cười với Hạ Chi ử nói, cô bạn này thật sự rắc rối nhưng rất đáng yêu.

- Tại sao cậu lại không học chứ? Tại sao cậu lại để mình một mình với cái tên kia chứ? - Hạ Chi bắt đầu bắt măn, gần đây cô nhóc phát hiện Trung thân với một sinh viên nữ khoa bên cạnh.

- Tên kia? Trung ấy hả? - Lưu Ly hỏi lại.

- Cậu nghĩ là ai chứ? - Hạ Chi thụng mặt nhìn quanh, rõ ràng là đang tìm ai đó.

Lưu Ly mỉm cười trước hành động của bạn, hai người họ, là cặp đôi đáng yêu nhất nó từng thấy, nhưng cũng là quái dị nhất.

- Chi, em chạy đi đâu thế hả? Không phải nói là đợi ở căn tin sao? - Trung mồ hôi ướt trán chạy lại chỗ hai nghi ới, miệng không ngừng nói.

- Hứ, anh sao không tìm cái nàng hotgirl kia mà đi chung chứ. - Hạ Chi đâm ra dỗi vô cớ rồi bỏ mặt cả Lưu Ly và Trung bước đi trước.

- Ôi... - Trung nhăn nhó với Lưu Ly.

- Theo cậu ấy đi chứ, cậu không muốn Chi bơ luôn đấy chứ? - Lưu Ly lên tiếng nhắc nhở.
- Triết Huân thật sự sướng đấy, cậu có khi nào như thế đâu, tại sao cũng là con gái mà Chi lại khác cậu chứ.
- Trung lắm lắm.
- Nếu cậu ấy giống mình, liệu cậu có theo cậu ấy suốt 4 năm không chứ? - Lưu Ly nói lại.
- Thôi, tạm biệt cậu nhé Lưu Ly. - Trung nhanh chóng bước đi khi thấy bóng Hạ Chi khuất dần sau cầu thang.

Lưu Ly nhìn theo, khẽ cười, mỗi tình yêu dường như là mỗi vị cho cuộc sống này. Giống như nó với Triết Huân và Hạ Chi với Trung, bọn họ tạo nên những mùi vị hoàn toàn khác nhau.

Rời khỏi trường, Lưu Ly đến Infinite đúng giờ hẹn, ngày đầu tiên phải thật đúng giờ, Triết Huân cũng rất ghét những người lề mề trong công việc. Nhanh chóng đến phòng nhân sự như lời nói trong điện thoại hôm ấy, Lưu Ly có lướt qua vài nữ nhân viên và cô tình nghe câu chuyện của họ.

- Thư kí mới của Tổng giám đốc quả thực vừa tài năng vừa xinh đẹp.
- Cậu thấy rồi sao?
- Thấy rồi, lúc này còn thấy tươi cười với Tổng Giám đốc.
- Tổng giám đốc cở thể vui cười sao?
- Bởi vậy mới nói, dạo này nghe đồn cô ta với CEO chúng ta...
- Lưu Ly khẽ nhún mày, CEO mà họ nói không phải là Triết Huân sao?

24. Chap 24

Bước vào phòng nhân sự, Lưu Ly ngó quanh, ở đây có chút vắng vẻ.

- Xin chào... - Lưu Ly gọi khi thấy phòng không có ai.

Bước sâu vào trong, Lưu Ly lại ngó quanh, thăm nghĩ sự quản lí của Triết Huân chưa đủ chặt hay sao mà nhân viên có thể đi ra ngoài trong giờ làm việc thế này. Đi lại bàn làm việc gần cửa sổ, đây là cái bàn duy nhất trong căn phòng rộng rãi này.

” Phòng nhân sự sao chỉ có một bàn thế này?” - Lưu Ly thắc mắc. Nhìn xuống bàn, Lưu Ly thấy một tấm hình của một cô gái đang quay lưng đi, cái dáng này khá quen thuộc. Định cầm lên xem thì cửa phòng mở.

- Xin chào. - Lưu Ly gượng cười, vừa rồi còn có ý định đụng vào vật riêng tư của người ta nên giờ nó không được tự nhiên như thế.
- Chào em, Lưu Ly!

Lưu Ly chỉ cúi đầu lại, nó nhận ra, đây là Trọng Nhân, người đã gọi điện cho nó trước đó.

- Xin lỗi để em đợi, tôi có chút việc phải ra ngoài. - Ngồi xuống bàn làm việc, Trọng Nhân giải thích.
- A, không sao, em cũng mới vào thôi. - Lưu Ly xua tay.

- Như đã thông báo cho em trước đó, vì em còn đi học nên chỉ làm buổi chiều, còn công việc tạm thời cứ liên lạc với nhân viên ở đó qua mail. Ở đây chúng tôi trọng nhân tài và thái độ làm việc nên không khó khăn về nhiều mặt, chỉ cần vì công ty mà làm việc là được rồi. - Trọng Nhân nhìn Lưu Ly nói.

Lưu Ly không nói gì, chỉ gật đầu.

- Giờ thì theo tôi, dẫn em đến phong làm việc. - Rồi bàn, Trọng Nhân đi hướng phía cửa ra vào.
- Nhanh chóng Lưu Ly cũng đi theo, trên môi có nụ cười hiếm hoi.

Trong thang máy, Lưu Ly nhìn Trọng Nhân như có điều muốn hỏi. Cảm giác được điều đó, Trọng Nhân quay sang nhìn lại Lưu Ly, nhíu mày.

- Em thắc mắc gì à?

- Hả? - Lưu Ly giật mình. - Không có gì ạ. - Lưu Ly nói nhỏ rồi quay lại nhìn thẳng.

Trọng Nhân mỉm cười rồi cũng im lặng cho đến khi thang máy dừng tại tầng 7. Bước ra khỏi thang máy, Trọng Nhân đi trước, theo sau là Lưu Ly vừa đi vừa nhìn tứ phía, nó sợ lơ như chạm mặt với CEO ở đây thì coi như tiêu.

Đến phòng tài chính, Trọng Nhân đẩy cửa bước vào rồi đi thẳng vào trong, để Lưu Ly đứng trước cửa với bao ánh nhìn.

- Hey, tôi đến giao nhân viên. - Trọng Nhân gõ gõ xuống bàn khi thấy ai đó chăm chú làm việc, trên bàn có bảng tên: Trưởng phòng Tài chính - Đức.

Lúc này Đức mới ngẩng đầu lên, ánh nhìn rất vui vẻ.

- Nhanh vậy sao, không hổ danh mắt nhìn người. - Đức đứng dậy vỗ vai Trọng Nhân.

- Cậu bỏ ngay cái tính xét nét đó đi, nếu không có ngày cậu ôm cả cái phòng này. - Trọng Nhân nhăn nhó, anh chàng này... thật không dễ làm việc chung, nếu không chú ý hoặc không chăm chỉ, sẽ bị sa thải mà không cần cấp trên duyệt, chỉ cần anh ta nói bị đuổi, là bị đuổi, đừng cố gắng giải thích hay phản kháng, với anh ta, chỉ có "vô ích thôi".

Nhưng năng lực của anh thật sự đáng ngưỡng mộ, chưa có vấn đề nào anh chưa giải quyết được. Về bề ngoài nhìn điển trai, khuôn mặt lúc nào cũng có vẻ thoải mái và dễ gần nhưng thực sự anh ta là một người khó hiểu và "nguy hiểm" vô cùng.

- Cậu lo gì mà thôi đó hả? Cậu nên cảm ơn tôi đã tạo việc làm cho cậu chứ, nhờ thế mà một mình một cõi còn gì? - Đức rót một ly trà đưa cho Trọng Nhân.

- Đây anh bạn, công ty cho tôi việc làm chứ không phải cậu, đừng làm như cậu là người tạo ra nguồn thu nhập cho tôi. Khó nghe lắm biết không? - Nhận lấy ly trà một ngụm, Trọng Nhân nói lại, giọng khó chịu hẳn.

- Haha, được rồi. Không đùa với cậu nữa, nhân viên mới đâu? Đưa bào đây để còn giao việc nữa, nhiều việc quá. - Bỏ tách trà của mình xuống, Đức lấy lại vẻ nghiêm túc khi làm việc ngồi vào bàn.

Trọng Nhân chỉ liếc sơ cái người mà anh cho là đáng ghét rồi ra ngoài.

Chỉ lát sau, Trọng Nhân lại trở vào, theo sau vẫn là Lưu Ly.

- Lưu Ly, sinh viên năm nhất, đại học T. - Nói ngắn gọn, Trọng Nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc Đức.

Lưu Ly quan sát người trưởng phòng tên Đức đó, anh ta còn quá trẻ để ngồi ở chiếc ghế này, nhìn anh ta chắc chỉ lớn hơn Triết Huân vài tuổi. Nhưng... trẻ như Triết Huân còn ngồi ở cái ghế chủ tịch được thì tại sao anh ta không thể ngồi ở cái ghế trưởng phòng chứ. Bản thân Lưu Ly cũng thế thôi, sinh viên năm nhất chưa có kinh nghiệm bằng cấp lại ngồi trong cái phòng này của tập đoàn.

- Chào Lưu Ly, tạm thời chưa có bảng tên, mai vào đây nhận nhé, giờ thì cầm hồ sơ này, kiểm tra lại lợi nhuận ở tháng vừa rồi, cuối giờ nộp lại cho tôi. - Đức nhìn sơ qua Lưu Ly rồi ngay lập tức đưa một tập hồ sơ khá dày cho nó, anh ta không quan tâm trẻ hay già, kinh nghiệm hay không kinh nghiệm, năm nhất hay năm cuối, chỉ cần làm được việc.

Lưu Ly giật mình nhìn anh chàng trưởng phòng, có nhầm không chứ, nó là mới vào cách đây chưa đủ 30', thậm chí còn chưa biết chỗ làm việc của mình. Nhưng vốn dĩ Lưu Ly là người khó ai có thể thấy được cảm xúc thật nên nó bình thản nhận hồ sơ của Đức đưa.

- Ở ngoài có hai chỗ trống, tùy chọn. - Đức cười cười nói.

Cúi đầu rồi liếc nhìn Trọng Nhân, Lưu Ly ôm tập hồ sơ ra ngoài mà không hề nói một câu với trưởng phòng Đức.

Đợi Lưu Ly ra khỏi phòng, Trọng Nhân mới đưa ánh mắt muốn hiết người nhìn Đức, gằng giọng:

- Cậu đừng hại người hại mình như thế, dù sao vẫn là một sinh viên.

- Là một sinh viên, tôi biết, là sinh viên năm nhất, điều này cậu biết rõ hơn tôi, vậy tại sao còn tuyển? Cái này không là lỗi của tôi, là lỗi của cậu chứ. - Bình thản như không có chuyện gì xảy ra, Đức thông thả đáp lại Trọng Nhân.

- Được rồi, tôi không nói với cái miệng già của cậu nữa, nói chung là cậu tính sao đó thì tính, nhưng đừng bắt nạt nhân viên quá đáng, vả lại, tôi tin cô bé kia là một nhâm tài, đối xử tốt một chút, người ta là con gái mới lớn đó. - Nói xong, Trọng Nhân ra ngoài, để lại anh trưởng phòng đó mắt đang hướng về Lưu Ly đang chào hỏi đồng nghiệp qua tấm kính trong suốt.

Ôm tập hồ sơ ra ngoài phòng làm việc, Lưu Ly ngó quanh, thấy có hai chỗ trống như lời trưởng phòng nói, một là gần máy photo, hai là gần cửa sổ. Đối với một người yêu gió như Lưu Ly, đương nhiên nó sẽ chọn chỗ ngồi gần cửa sổ. Nhanh chân bước tới chỗ ngồi, đặt tập hồ sơ xuống, Lưu Ly mới bắt đầu màn ra mắt đồng nghiệp này giờ đang chăm chú làm việc nhưng mắt vẫn hướng về phía cô gái nhỏ.

Họ đã nhìn nó từ lúc cùng Trọng Nhân bước vào, đã đoán được lại tuyển nhân viên nhưng dường như học vẫn đang chờ điều gì đó.

- Xin chào mọi người, em là Lưu Ly, là nhân viên mới! Mong mọi người giúp đỡ. - Dứt lời, Lưu Ly cúi đầu chào tất cả.

Phòng tài chính có tất cả 30 nhân viên, được chia ra làm 3 nhóm, ở 3 tầng khác nhau, nhưng chỉ có một người là trưởng nhóm là Đức, anh kiêm luôn chức trưởng phòng tầng 7, là phòng Lưu Ly đang có mặt.

8 người cười nhẹ với Lưu Ly, họ có vẻ thích cô gái này.

- Chào Lưu Ly, chị là Ngọc. - Ngọc với mái tóc ngang màu đen thả xuống, đứng dậy mở lời trước.

Lưu Ly mỉm cười cúi đầu chào cô.

- Chị là Bình. -Tiếp theo đó là một cô gái nhỏ, người hơi thấp lên tiếng, kèm theo đó là nụ cười rạng rỡ.

Sau đó lần lượt những người còn lại cũng giới thiệu sơ sơ.

Đầu vào đó, Lưu Ly ngồi vào chỗ bắt đầu công việc, trong lòng không khỏi suy nghĩ liệu trưởng phòng đó có vấn đề hay không. Mặc dù có công việc làm ngay thì rất tốt, nhưng ngay lập tức thế này có phải là nên nghi ngờ không? Vả lại đây là một tập đoàn lớn. Vừa chúi đầu vào xấp giấy, Lưu Ly vừa nghĩ nhân viên của Triết Huân sao ai cũng kì lạ, từ anh chàng phòng nhân sự cho đến trưởng phòng tài chính.

Máy tính mở, nhưng người nào đó không hề làm việc, lại ngồi quay lưng về phía chiếc laptop đó, tay vòng lại trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra cửa kính, nơi thành phố tấp nập ồn ào dường như cách biệt. Triết Huân thở dài, hôm nay cậu không đón Lưu Ly, có chút thoải mái nhưng lại hơi khó chịu, cái gì đã quen rồi thì có chút khó nhọc cũng cảm thấy thiếu thiếu khi không làm. Liếc về phần cơm hộp nhờ trợ lý mua giùm lúc anh ta ăn cơm trưa ở căn tin, cậu tự hỏi Lưu Ly ở trường ăn gì, có vừa miệng không, có no hay không, vốn dĩ Lưu Ly rất kén ăn, nhà cậu nuôi đã 2 năm nhưng vẫn không có chút tiến triển gì.

Không nhận được, cậu lấy điện thoại ra, nhấn số 1, “đang gọi đến Lưu Ly”, màn hình hiển thị một cô gái đang ngủ, ngủ rất ngon trên vai một chàng trai, mà chàng trai đó, không yên mà đặt một nụ hôn lên trán, trông không thể hạnh phúc hơn. Nhưng đáp lại nụ cười đang chờ đợi của cậu là những tiếng tút dài khó chịu. Khẽ nhú mày, cậu nhìn lại điện thoại rồi nhìn vào đồng hồ, chắc lúc này nó đang học nên tắt điện thoại. Nghĩ như thế nên cậu cũng không suy đoán gì nhiều, cất điện thoại lại lấy ra cái ví, trong ấy lại có hình của Lưu Ly, nó đang cười, rất tươi, nụ cười ấy cậu đã hứa không bao giờ cho nó biến mất, Lưu Ly phải như thế.

Có tiếng gõ cửa, sau đó là dáng người mảnh khảnh bước vào cậu ngược nhìn, là Luyến, trên tay là tài liệu cậu cần.

- Chủ tịch, tài liệu đã sắp xếp xong rồi. - Đặt tài liệu trên bàn, Luyến nói rất nhỏ nhẹ.

Triết Huân chỉ gật đầu, cậu gấp ví, bỏ lại túi quần, nhưng lại không thể nhanh bằng ánh mắt của Luyến, cô thấy một cô gái trong chiếc ví, nhìn rất quen. Chợt trong lòng dâng lên cảm giác lo sợ. Cô gái đó, sao lại có mặt trong ví của Triết Huân? Nhìn như nó rất quý đối với cậu. Cô muốn biết đó là ai, khi đã nhìn quen thì chắc chắn cô sẽ nhớ ra.

- Chủ tịch, anh có 2 tờ 10 ngàn không? -Luyến hỏi.

Rời mắt khỏi tài liệu, Triết Huân ngược nhìn Luyến bằng ánh mắt khó hiểu:

- Có chuyện gì sao?

- Là... em có chút việc cần, nhưng em lại không có, mà trong công ti em lại chưa quen thân ai, hỏi mượn có chút ngưng. - Luyến một mạch giải thích.

Triết Huân nhìn Luyến một chút rồi cũng rút ví ra, lấy 2 tờ 10 ngàn đưa cho Luyến. Nhanh như cắt cô nhìn vào chiếc ví, nhìn rõ người con gái trong tấm ảnh.

- Em không cần à? - Triết Huân lên tiếng khi cậu đã chìa tiền cô cần ra nhưng cô lại không phản ứng gì.

- A... cảm ơn anh. Khi nào đổi được tiền em sẽ trả.

- Không cần đâu, chỉ có 20 ngàn. - Cậu cất ví vào rồi nói.

- Vậy... em ra làm việc đây. - Nhận lấy tiền, Luyến cười rồi ra khỏi phòng.

Cánh cửa vừa khép, lông mày Triết Huân nhíu lại, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía cửa.

Tiếng chuông điện thoại cậu reo, dẹp bỏ ánh mắt đó, cậu bắt máy:

- Alo? Anh Duy?

[- Này, sao anh gọi cho Lưu Ly không được?] - Đầu dây bên kia bỏ qua lời chào hỏi mà vào thẳng vấn đề.

- Chắc Lưu Ly đang học nên tắt điện thoại. - Triết Huân nói ra suy nghĩ của mình.

[- Con bé hôm nay có học buổi chiều à?]

- Vâng!

[Triết Huân, anh nhờ cậu chuyện này được không?. Nhưng hứa với anh không nói Lưu Ly nhé?]

L

25. Chap 25

Như lời dặn, cuối giờ Lưu Ly cầm tập hồ sơ đã kiểm tra đến phòng Đức gõ cửa, sau khi được gọi vào thì Lưu Ly mở cửa, cảnh đầu tiên là anh chàng trưởng phòng mặt rất hình sự, tay trái sờ sờ cằm, tay phải không ngừng gõ vào phím cách của bàn phím máy tính, tạo ra một nhịp điệu vô cùng đều đặn. Đặt tập hồ sơ lên bàn, Lưu Ly vẫn chưa nói gì, chỉ đứng đó chờ.

Liếc nhìn tập hồ sơ được xếp gọn gàng đặt trên bàn, Đức ngừng động tác kì quặc vươn tay lấy lên lật lật, đọc vài dòng đầu, anh ngẩng đầu hỏi Lưu Ly:

- Lưu Ly, lần đầu tiên sử dụng máy tính lúc đó em bao nhiêu tuổi?

Lưu Ly khẽ nhíu mày, câu hỏi này có liên quan đến tập hồ sơ đó sao?

- 4 tuổi. - Mặt dù rất rất thắc mắc với câu hỏi của Đức nhưng Lưu Ly vẫn trả lời.

- Sao em lại có thể nhớ kĩ như thế?

- Lúc đó tôi đã phá hư cái máy tính của anh tôi, nên khó để quên. - Vãn bình tĩnh, Lưu Ly trả lời.

Không nói gì, Đức tiếp tục nhìn vào tập hồ sơ.

- Được rồi, tan ca đi, à cầm cái này về làm, chiều mai nộp lại. - Đức gấp hồ sơ lại nói, tiện tay đưa tập hồ sơ mới cho Lưu Ly.

Cầm lấy hồ sơ mới, Lưu Ly cuối đầu rồi ra ngoài. Không thèm ngó ngang tới anh trưởng phòng đang cầm hồ sơ lên nhìn lại, đầu vẫn còn gật gù. Giờ Lưu Ly chỉ muốn nhanh chóng về trường nếu không sẽ không kịp giờ Triết Huân đón.

Trong văn phòng, Đức vui vẻ cầm điện thoại, lướt sơ qua danh bạ rồi chạm vào cái tên “Trọng Nhân”

- Này anh bạn, tối ra ngoài uống với tôi vài ly. - Ngay khi có tiếng trả lời ở đầu dây bên kia, Đức đã mở lời mời.

- Yên tâm, tôi mời, coi như trả công cậu tìm cho tôi nhân viên tốt. - Vẫn khuôn mặt tươi cười, Đức tựa lưng ra ghế nhàn nhã nói.

- Ok, tối gặp! - Đầu dây bên kia có vẻ Trọng Nhân đã đồng ý nên Đức vui vẻ gật đầu nói lại.

Cúp máy, Đức dọn dẹp lại bàn, cười thoả mãn khi tối nay không cần thức khuya làm việc.

Lưu Ly nhanh chóng rời công ty, đón xe bus trở lại trường cho kịp thời gian, tuy có chút mệt nhưng trong lòng lại rất thoải mái, đầu đó có một niềm vui không sao tả được.

Về đến trường cũng vừa lúc lớp chuyên ngành nâng cao tan, Lưu Ly ngó tới ngó lui như ăn trộm đi vào trong, tránh Trung và Hạ Chi bắt gặp. Đứng từ phía hành lang phía đông, nó thấy Trung và Hạ Chi ra từ phòng học, dường như đã làm lành rồi thì phải, mặt ai cũng đều tươi cười, còn tay trong tay bước đi. Chắc chắn không còn ai trong lớp, Lưu Ly mới đi ra cổng, tay xoa xoa vào nhau để lấy một chút ấm áp.

Đợi khoảng 15', chiếc xe màu đen quen thuộc dừng ngay trước mặt Lưu Ly, bước ra khỏi xe vẫn là cái dáng quen thuộc đó, nhưng lại có vẻ vội vã.

- Em đợi anh lâu chưa? - Triết Huân đi lại hỏi, đưa đôi tay rắn chắc xoa lấy bàn tay đang đỏ ửng của Lưu Ly.

- Em mới tan thôi. - Lưu Ly mỉm cười trả lời.

- Xin lỗi làm em phải đợi, anh bận một chút việc. - Vẫn xoa đôi tay của Lưu Ly, Triết Huân giải thích.

- Không sao thật mà, chúng ta về thôi, em lạnh rồi.

Gật đầu, Triết Huân mở cửa xe cho Lưu Ly rồi vòng sang tự mình mở cửa vào, khởi động xe, điều chỉnh nhiệt độ rồi cho xe chạy.

- Công ti bận lắm sao? - Lưu Ly quay sang hỏi khi thấy cả hai đều im lặng.

- Có một chút. - Cậu gật đầu trả lời.

Lưu Ly chỉ gật gật khi nghe câu trả lời, nhân viên mới như nó đã cảm thấy ngày đầu rất bận rồi, người ngồi cao như cậu chắc hẳn là công việc ngập đầu.

- Hôm nay em có gì vui à? - Lúc dừng xe cho phần đường người đi bộ, cậu quay sang hỏi Lưu Ly, từ lúc xuống xe đón nó đã thấy sắc mặt rất tốt, chắc chắn là có chuyện vui.

- Sao? À, không có gì, chỉ là nhớ đến một vài câu nói đùa của giảng viên ngày hôm nay thôi! - Lưu Ly cười cười nói.

- Oh, hôm nay em học tốt chứ?

- Rất tốt.

- Anh cũng biết thế, anh gọi cho em không được, anh Duy gọi cũng không được.

- A, các anh có gọi cho em sao? - Lưu Ly quay sang hỏi, rồi lục điện thoại trong cặp. - Tắt nguồn rồi... - Lưu Ly lẩm bẩm. - Nhưng, anh Duy gọi cho em không được rồi gọi cho anh à?

- Ủ.

- Anh ấy có việc gì sao?

- Anh Duy nhờ anh nói với em giỗ nội em năm nay em không cần về, ba mẹ đã đi du lịch cả rồi. - Chăm chú lái xe, Triết Huân không nhìn Lưu Ly nói đều đều.

- A, giỗ nội, đúng rồi, tuần nữa là đến, sao em có thể quên chứ? - Tròn mắt cảm thán, Lưu Ly vỗ tay vào trán nói. - Nhưng ba mẹ đi du lịch sao? Không thể nào, sao lại không nói với em chứ?

- Xem ra hôm nay em rất vui, nói rất nhiều.

- Triết Huân, cho em mượn điện thoại, em muốn gọi cho mẹ.

- Điện thoại anh cũng vừa mới hết pin. - Triết Huân vội nói.

Không nói gì nữa, Lưu Ly nhún vai rồi im lặng nhìn ra ngoài. Nó đang cố nghĩ tại sao ba mẹ lại đi du lịch mà không báo với nó một tiếng.

- Đi du lịch cũng tốt, lâu lắm rồi ba mẹ không thư giãn, nhưng sao lại không nói với em? - Lưu Ly nói nhỏ.

- Chắc hai bác sợ em lo lắng, tính em luôn như thế mà, với lại em đang học. - Triết Huân cười nói.

Lần này thì cả hai đều im lặng cho đến khi về nhà.

Tập đoàn S-T.

Không khí trong tập đoàn bây giờ chỉ có thể nói là hỗn loạn, nhìn từ phía ngoài có thể thấy một sự nguy hiểm cùng vững chắc, nhưng đâu ai ngờ bên trong lại rạn nứt đến từng bộ phận. Giờ đây hầu như tất cả các nhân viên đều chạy đôn chạy đáo trong các văn phòng, hành lang. Trái ngược với cái ồn ào và căng thẳng ấy, phòng tổng giám đốc lại im ắng và thoải mái vô cùng, Duy hiện tại ngồi gác chân lên bàn làm việc, tay cầm cốc cafe nhấp từng ngụm trong rất thư thái.

Ba anh hợp tác với một người bạn đã lâu không gặp, nhưng cả tin ngày xưa người bạn này rất thật thà lại hay giúp đỡ nên giờ bị lừa, hợp đồng hai bên có vấn đề, nhưng bên mắc lỗi lại là phía tập đoàn S-T. Vụ việc xảy ra quá bất ngờ, đối phương không cho giải thích, không gặp mặt, bất chấp đòi kiện tụng, hoặc không thì bồi thường với số tiền khổng lồ. Biết mình bị lừa, lại bị chính người bạn mình tin tưởng lừa, ba Lưu Ly sốc lên cơn đột quỵ, cũng may là đưa đến bệnh viện kịp thời, nhưng hiện tại ông lại trong tình trạng hôn mê, nửa thân dưới không cử động được, bác sĩ còn chuẩn đoán có thể ông không thể nói chuyện vào thời điểm này. Mẹ Lưu Ly vì quá lo lắng cho chồng lẫn công ty cũng ngã bệnh, và bây giờ chỉ còn mỗi Duy gánh vác tất cả.

Giới truyền thông chưa phát tán vụ việc này vì Duy có bạn làm lớn trong ấy, có thể ngăn chặn được các thông tin liên quan, nhưng không ai chắc chắn là sẽ giữ bí mật cho đến lúc ổn thỏa.

Duy đặt li cafe lên bàn, xoay ghế nhìn ra ngoài, điều anh lo lúc này thật sự không phân biệt được. Công ti, ba mẹ, hay là Lưu Ly? Lúc này anh đã nói chuyện này với Triết Huân, yêu cầu cậu giữ bí mật và giữ chân Lưu Ly không cho về nhà, lại còn nói dối rằng ba mẹ đi du lịch. Anh không nghĩ đến chuyện giấu giếm Lưu Ly, nhưng trước khi ngã xuống ba anh đã căn dặn không nói với Lưu Ly. Anh cũng biết thời gian gần đây nó rất vui vẻ và hạnh phúc, không nở phá đi.

- Tổng giám đốc. - Giọng nói nhỏ đủ để anh giật mình quay lại.

- Tôi có gõ cửa nhưng không thấy ai nói gì nên... - Lan vội vàng giải thích khi Duy nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc.

- Tôi biết rồi. - Anh gật nhẹ đầu. - Cô có việc gì? Nếu không nhầm sáng nay đã dọn vệ sinh rồi. - Anh nheo mắt hỏi, trong lòng có chút khó chịu, không phải cô gái này đi xin nghỉ việc chứ, mà nghỉ việc cũng phải lên tận tổng giám đốc xin sao...

- A... tôi... tôi... đưa trà cho anh. - Ấp a ấp ứng, Lan đưa li trà giấu sau lưng ra trước mặt Duy.

Nhìn thấy li trà, anh bật cười, hoá ra là đưa trà. Anh còn tưởng...

- Coi bộ cô rất rảnh rỗi nhỉ? - Nhận li trà, anh nói rồi nhấp thử một ngụm. - Cảm ơn, trà ngon lắm.

- Tôi hết ca làm rồi. - Lan nói nhỏ.

- Oh? Sao cô còn chưa về? Có chuyện gì sao? - Nghi vấn cô nghỉ việc mới được gỡ bỏ giờ lại nổi dậy mạnh mẽ hơn trong Duy.

- Tôi... tôi... - Lan lại ấp ứng.

- Cô cứ nói thẳng ra, làm gì cứ ngập ngừng thế? - Duy nhú mồm nói, anh có cảm giác khó chịu rồi.

- Tôi chỉ là muốn an ủi anh. Tôi biết tôi chỉ là một nhân viên quen, không có giá trị nào trong cái công ti lớn này, tôi biết đã có rất nhiều người an ủi anh, nhưng tôi nghĩ có thêm một người nữa chắc anh sẽ cảm thấy tốt hơn, tôi... - Cúi đầu, Lan nói một hơi những gì cô suy nghĩ, lúc ngẩng đầu lên thấy anh nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt lại có ý cười nên ngừng lại, không phải anh nghĩ cô quá bao đồng, quá nhiều chuyện đấy chứ?

- Lan, ngồi đi. - Anh chuyển sang gọi tên, âm thanh dịu dàng.

Mắt Lan mở to, đứng im một hồi rồi ngồi xuống.

- Cảm ơn cô! Cô là người đầu tiên an ủi tôi đấy! - Nói dối, hoàn toàn nói dối, rõ ràng là người thứ 4, khi anh gọi điện cho người bạn làm ở giới truyền thông nói chuyện, bạn anh đã nói lời an ủi, khi anh gọi điện cho người bạn làm bác sĩ từng khám cho Lưu Ly nhờ anh ta nói một tiếng với viện trưởng nơi ba Lưu Ly nằm cũng nhận được lời an ủi, và khi nãy cũng nhận được lời an ủi và động viên từ Triết Huân. Nhưng có lẽ, người đầu tiên trong ý anh là người chủ động tìm anh.

Lan ngạc nhiên nhìn anh, cô cứ tưởng cô là người thứ n rồi, cô cứ tưởng anh sẽ nhàm chán chứ. Nhận lấy li nước lọc từ phía Duy, cô cầm chặt nhìn về phía anh.

- Sao cô lại muốn an ủi tôi? - Anh hỏi.

- Tôi... tôi thấy anh là người cô đơn... - Lan cúi gầm mặt nói, tay vịn vào cái li. - Nhiều lần tôi thấy anh làm việc rất khuya mới tan ca, mỗi lần thấy anh từ cầu thang bộ đi xuống mà không đi thang máy tôi cảm nhận được sự cô đơn từ anh, tôi lại thấy anh rất tình cảm so với bộ dạng nghiêm túc khi anh làm việc, tôi từng thấy anh ngồi nói chuyện với một cụ già bên đường phố, nơi đó chắc chưa một người giàu có sang trọng nào ghé qua, thấy anh cùng cười và cùng ăn những chiếc bánh bao với những đứa trẻ đường phố, tôi nghĩ anh cũng như những người chúng tôi... ý tôi không phải là nói anh thấp kém... - Lan vội sửa lại lời khi nhận ra mình hơi quá...

- Em theo dõi tôi sao? - Anh ngắt lời, hỏi lại, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng lẫn một niềm vui nho nhỏ mà ít người nhận thấy.

- Không có! - Lan vội xua tay phủ nhận.

- Vậy sao em biết nhiều như thế?

- Chỉ là... tình cờ thôi mà, tôi làm sao biết mỗi lần chán nản đi lang thang lại gặp anh chứ...

- Lan, tôi nghĩ em nên nói lí do thật cho tôi biết, tại sao em lại muốn an ủi tôi?

- ...

Im lặng, tất cả im lặng, không gian lại có chút ngưng đọng, Lan nhìn anh, ánh mắt bối rối, làm sao anh biết những điều cô nói lúc nãy chỉ là một lí do không đáng?

- Cách đây mấy năm, gia đình tôi cũng thế, cũng từng bị lừa, cũng từng bế tắc, chị gái tôi cũng như anh, phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm, ba tôi cũng như ông chủ tịch, nhưng ông không may mắn như chủ tịch mà đã qua đời ngày sau đó, chị tôi cũng bị tai nạn qua đời cách đó 2 tháng, gia đình tôi sụp đổ, họ hàng

không ai giúp đỡ gì cả, chỉ duy nhất một mình tôi trên đời này, vì vậy tôi hiểu hoàn cảnh này của anh... - Nhìn ra những toà nhà chọc trời ngoài kia, Lan nhớ lại gia cảnh nhà mình cách đây mấy năm.

Đôi mắt Duy chăm chú vào người con gái trước mặt, không nghĩ rằng cô phải chịu đựng nhiều sự đau khổ như thế, không nghĩ rằng cô đã đau đớn như thế nào... Anh nuốt nước miếng rồi quay mặt nhìn theo hướng cô.

- Lúc đó em làm gì?

- Tôi đang còn học đại học, xảy ra chuyện như thế tôi phải nghĩ, tôi có nộp đơn xin việc làm nhưng đều bị từ chối. Tôi đành làm những công việc khác nhưng không có lâu dài, cuối cùng thì vào làm lao công ở đây, cuộc sống ổn định.

- Lúc đó em vẫn chưa có người yêu sao? - Anh tiếp tục hỏi.

- Có, nhưng ngay sau đó, đã chia tay, anh ta nói tôi và anh ta không hợp nhau.

Không hợp nhau... lí do muôn thuở của các cặp đôi.

- Hoá ra em cũng từng là một tiểu thư nhỉ? - Anh nói nhỏ, trong đầu nghĩ tới Lưu Ly, nếu không may cũng như gia đình Lan, em gái anh như thế nào? Rõ ràng sẽ không mạnh mẽ như Lan. Nhưng có Triết Huân, anh tin tưởng Triết Huân, cậu sẽ che chở nó.

- Công ti nhà em... sao tôi không nghe nhắc tới?

- Sau lần đó cái tên F-Summer cũng biến mất khỏi giới kinh doanh.

F-Summer? Hoá ra đây là cái tên khi anh còn học bên Paris được thầy dạy nói đến, hoá ra cô gặp chuyện khi anh chỉ mới sang Pháp có 2 tuần. Phiền não. Anh chấp hai tay ra sau, nhớ lại ngày tháng bên Pháp, chợt trong đầu lại hiện lên một bảng kế hoạch nào đó khá quen thuộc.

- Lan, tôi cần em giúp một việc đấy!

Về tới nhà, Lưu Ly vừa vui khi kết thúc một buổi làm việc, vừa cảm thấy bồn chồn trong lòng, dường như có một điều gì đó kì lạ. Thấy Lưu Ly ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Triết Huân bất giác mím môi, quả nhiên Lưu Ly quá nhạy cảm, cậu không chắc mình sẽ nhìn thấy một Lưu Ly vui vẻ như những ngày gần đây.

Đến bậc tam cấp trước nhà, bỗng đầu Lưu Ly khê nhói, như có một luồng điện với điện áp cực mạnh xẹt qua khiến nó ngã nhào xuống thềm, đầu đập vào bậc tam cấp. Sự việc quá đột ngột khiến Triết Huân không kịp đỡ, chỉ hoảng hốt đỡ Lưu Ly dậy, lo lắng hỏi:

- Lưu Ly, em làm sao vậy? Có đau không?

Lưu Ly lắc đầu, cảm nhận được một chất lỏng từ trán chảy xuống, tanh nồng.

Triết Huân vội vàng bế bổng Lưu Ly lên, chạy nhanh lên phòng, vừa vào nhà vừa nói người làm đem hộp cứu thương lên đến. Cậu đang sợ, không vì vết thương, mà là những chuyện sắp xảy ra.

- Còn đau không? - Triết Huân hỏi khi đã băng vết thương cho Lưu Ly xong.

- Em không có đau, nhưng không hiểu sao lúc đó lại ngã nữa, em có cảm giác như...

- Em bị trượt do không cẩn thận thôi, sương đọng ở bậc tam cấp rất trơn mà. - Ngay lập tức Triết Huân đã ngắt lời. Có cảm giác ư? Cậu sẽ xoá cái cảm giác ấy, nhất định.

Ngay lúc Lưu Ly ngã xuống, tại phòng bệnh đặc biệt, bác sĩ đang căng thẳng với một bệnh nhân, tim bỗng dừng ngừng đập....

Bên ngoài, Duy mệt mỏi tựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền, cạnh anh là Lan, lúc này anh nghe điện thoại, mặt phút chốc tái nhợt vội vã chạy ra ngoài, cô tò mò cũng chạy theo vì biết chắc có chuyện không hay, cũng chính cô đã chở anh đến đây, lúc đó anh hoàn toàn không bình tĩnh nên không thể lái xe.

- Tổng giám đốc... không sao đâu, chủ tịch sẽ khỏe mà. - Lan hiểu tâm trạng của Duy, vì chính cô ngày đó cũng như thế.

Trả lời lại cô là những hơi thở đều, anh ngủ sao? Không, anh đang suy nghĩ thôi.

Điện thoại anh đổ chuông, nhanh chóng anh bắt máy, hiện tại mọi cuộc gọi đến đều quan trọng.

- Alo?

- [Anh Duy, có chuyện gì xảy ra sao?] - Đầu giây bên kia vội lên tiếng.

- Bệnh viện vừa gọi cho anh, ba đang rất nguy kịch. - Anh bình thần trả lời. - Sao cậu biết?

- [Vậy bác có làm sao không? Em không chắc có thể giấu Lưu Ly được bao lâu nữa, mới khi này Lưu Ly bỗng dưng ngã xuống bậc tam cấp, nói là có cảm giác làm mất hết sức sống trong người!]

Nghe Triết Huân nói, anh ngồi thẳng dậy, mặt tỏ vẻ rất lo lắng, vội hỏi lại ngay:

- Nó có sao không?

-[Không sao, chỉ vết thương nhẹ. Nhưng vấn đề ở đây là Lưu Ly đang suy nghĩ điều gì đó, em ấy không tập trung vào chuyện gì được cả.]

- Nhờ cậu cả thôi... - Bắt lực thật rồi, anh gần như mất hết sức sống cho hiện tại.

Cúp máy, anh lại nhắm mắt tựa ra ghế.

- Em tự về được chứ? - Anh hỏi Lan, giờ cũng đã khuya rồi, không thể để cô ấy ngồi cùng anh như thế này được.

- Tôi ở lại với anh, dù sao tôi cũng hiểu cảm giác này, anh có đuổi tôi cũng không đi đâu. - Lan nói nhỏ.

- Tôi không đuổi em đi. - Anh cũng nói nhỏ, rồi cả hai im lặng.

Không biết bao nhiêu lâu, khi Lan đã tựa vào vai anh ngủ thiếp đi, bác sĩ đi ra với khuôn mặt tươi rói kèm theo một chút mệt mỏi mỉm cười với anh rồi đi, sau đó ba anh được y tá đẩy ra khỏi phòng cấp cứu đến phòng chăm sóc đặc biệt, anh biết bây giờ anh chưa thể thăm ba anh được. Nhìn sang con người đang ngủ say trên vai mình, anh khẽ cười rồi cúi xuống hôn lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

- Anh biết anh không nhầm mà.

- OMG! Lưu Ly, trán cậu? Triết Huân bắt nạt cậu sao? - Hạ Chi hét lớn khi thấy bộ dạng của Lưu Ly vào sáng sớm.

- Làm gì có, hôm qua mình bị trượt chân, ngã xuống thềm nên thế này. - Lưu Ly cười cười trả lời.

- Vậy lúc đó anh ta ở đâu?

- Hạ Chi, anh ấy làm sao biết được mình sẽ ngã chứ, với lại anh ấy đã băng vết thương của mình lại kĩ càng rồi, cậu đừng ầm ĩ nữa.

Hạ Chi liếc Lưu Ly một cái rồi cười hì hì. Tình bạn của họ ngày càng gắn kết với nhau, trải qua bao nhiêu chuyện mới được như ngày hôm nay.

Ngồi trên ghế đá nói chuyện phiếm chờ chuông reo, Hạ Chi hùng hổ kể Lưu Ly nghe quá trình hành hạ Trung mà đâu biết hôm qua Lưu Ly cũng chứng kiến tất cả nhưng sự việc lại hoàn toàn trái ngược, nào là bắt Trung lạnh lùng với cô bạn kia, bắt Trung xách cặp, đủ thứ kiểu hành hạ. Mà Lưu Ly giờ chỉ cười cười, nó không nỡ phá sự tự sướng của IU.

Nhanh chóng kết thúc giờ học, Lưu Ly bắt xe bus đến công ti của Triết Huân làm việc, trên đường đi Lưu Ly có gọi cho Duy.

- Anh Duy?

- [Sao vậy?] - Đầu dây bên kia phát ra âm thanh rất nhẹ nhàng, nếu tinh ý sẽ thấy đây là giọng điệu của sự mệt mỏi.

- Có chuyện gì sao?

-[Chuyện gì là chuyện gì? Ba mẹ sao?]

Lưu Ly không trả lời, nó chỉ cúi đầu chờ anh nói tiếp.

-[Đi du lịch thôi mà, hâm nóng tình cảm!]

- Nhưng hôm qua em gọi cho hai người ấy không được.

-[Chắc không muốn làm phiền nên tắt máy.]

- Công ti vẫn ổn chứ ạ?

-[Bình thường cả, không phải em đang học sao?]

- Em... - Lưu Ly quên mất việc đi làm, phút chốc bối rối. - Giáo viên chưa vào...

-[Vậy em học đi, anh bận rồi, có gì anh sẽ gọi cho em sau.]

- Dạ.

Cúp máy, Lưu Ly vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, nó nhận được sự khác biệt từ anh trai, Duy có khi nào chủ động đề nghị tắt máy khi nó gọi đâu, nếu anh bận, anh sẽ không bắt điện thoại hoặc sẽ tắt máy. Có lẽ có người tìm anh gấp, có thể như thế, nghĩ vậy Lưu Ly cất điện thoại, chờ đến khi xuống trạm mà không suy nghĩ gì sâu xa nữa.

Nộp báo cáo đêm qua làm cho Đức, Lưu Ly lo lắng, hôm qua nó không tập trung mấy.

- Mới làm một buổi đầu đã băng lại rồi, tôi có cảm giác như công ti ngược đãi em? - Rồi mắt khỏi bản báo cáo, Đức nhìn Lưu Ly nói.

- Là tôi bất cẩn bị ngã, vả lại trưởng phòng thừa biết công ti không làm gì tôi cả.

Đức gật gù, người con gái trước mặt anh thẳng thắn quá.

- Được rồi, làm tốt lắm, ra ngoài làm việc đi. - Đức gấp bản báo cáo để qua một bên rồi cho Lưu Ly ra ngoài.

Cúi đầu chào anh, Lưu Ly rời đi. Vừa mới ra khỏi phòng đã nghe mấy chị bên kia bàn tán xôn xao.

- Thư kí CEO chúng ta ngày càng lộ rõ ánh mắt thâm tình dành cho anh ấy, sáng nay tôi thấy hai người họ cùng nhau ra ngoài, rõ ràng thấy cô ấy có ý với chủ tịch.

- Nhưng thế nào thì người ta cũng từ nước ngoài về, học vấn cao, kinh nghiệm cao, có nham sắc thì người ta có quyền.

- Nhưng có cần phô trương thế không?

- CEO không nói gì thì cô ta có quyền làm như thế. Vả lại nhìn đi nhìn lại hai người ấy cũng rất đẹp đôi, chuyện tình công sở tôi không nghĩ trọn vẹn nhưng thật sự nếu hai người ấy là một cặp thì cũng tốt.

- Thế chúng ta có cần lấy lòng Luyến để có ngày thăng tiến không? - Một người khác đi từ ngoài vào nói, vẻ mặt tươi cười.

Các đồng nghiệp trong phòng nghe vậy cũng cười theo, không để ý Lưu Ly bất động bên này, hai tay nắm chặt, miệng không ngừng lẩm bẩm tên người thư kí của CEO...

- Luyến sao?

26. Chap 26

Ngắn ra một hồi, Lưu Ly mới định thần được mình suy nghĩ cái gì, chậm chậm về bàn làm việc với mớ hỗn độn trong đầu, Lưu Ly gượng cười hỏi Bình:

- Chị à, các chị nói ai thế? - Lưu Ly dò hỏi.

- Em mới vào không biết đâu, CEO đại nhân của chúng ta rất xuất chúng, trẻ, đẹp trai, tài giỏi lại rất biết cách lãnh đạo, nay bên cạnh anh ta lại hiện một nữ nhân xuất chúng không kém, nghe nói cô ấy du học bên Mỹ về, bằng cấp rất cao, lại xinh đẹp nữa, lại phong phanh hai người đang có tình ý với nhau. Haizzz, mặc dù chị rất ngưỡng mộ CEO, cũng rất đau lòng khi nghe tin này nhưng dù sao họ cũng xứng với nhau, chỉ là thân phận chúng ta không đáng gì thôi. - Boram nhiệt tình kể lại cho Lưu Ly nghe, cũng không để ý tới sắc mặt của Lưu Ly như thế nào.

- Bình à, dù sao đã ai công khai đâu? - Ngọc chen vào nói.

- Trời ạ, em không thấy Luyến ấy đã dán lên người CEO chúng ta một dòng chữ to đùng là hoa đã có chủ sao? - Bình nói.

- Nhưng vấn đề là Tổng giám đốc chúng ta không có ý gì cả.

- Làm sao biết là không có ý chứ? Luyến vừa xinh đẹp vừa quyến rũ như thế, lại rất biết cách chăm sóc nữa.

- Dù sao cũng không phải chuyện của chúng ta! - Cuối cùng cũng có nhân viên nam chen vào cắt đứt cuộc bàn tán.

Nhưng điều đó không có nghĩa là lỗi Lưu Ly ra khỏi mớ suy nghĩ phức tạp.

"Chị ấy đã về rồi..."

Liệu Triết Huân có... không phải đâu, mình phải tin tưởng anh ấy, Triết Huân sẽ không làm chuyện có lỗi với mình..."

Tay vẫn lướt trên bàn phím nhưng tâm tư Lưu Ly lại treo ngược trên trời. Có lẽ lại sợ.

Sợ một lần nữa lại bị đem ra làm trò cười, một lần nữa chứng kiến cảnh ngọt ngào của hai người mà tim nó như sát muối. Và nó sợ lại không cam lòng buông tay. Nhưng nghĩ thế nào, Lưu Ly vẫn tin Triết Huân không lừa dối nó. Chuyện công sở biết nên tin vào chuyện nào chứ?

Lắc nhẹ đầu, Lưu Ly lấy lại tinh thần.

- Lưu Ly. - Từ trên đỉnh đầu, nó nghe thấy tiếng gọi, giật mình ngẩng đầu, nó sững sờ khi thấy trưởng phòng tay rút túi quần đứng đó, tại sao nó không nghe thấy tiếng bước chân của anh ta chứ?

- Vâng? - Nó vội đứng dậy.

- Cầm tập hồ sơ này, lên phòng thiết kế giúp tôi, sau đó bảo họ đưa hồ sơ tháng trước luôn. - Đức vừa nói vừa đưa tập hồ sơ trước mặt Lưu Ly.

- A, vâng ạ! Trưởng phòng còn dặn gì nữa không?

- Hết rồi.

Nói xong anh quay lưng đi trở lại phòng, còn Lưu Ly thì nhanh chóng làm việc được giao.

Lưu Ly vào thang máy, thở dài, có lẽ Đức thấy nó ngẩng người nên muốn lấy lại tinh thần, hay vì thấy nó không tập trung nên gọi đi giao tài liệu là một hình phạt?

Chưa dứt được suy nghĩ thì thang máy đến nơi, Lưu Ly bước ra thì cũng có người đi vào, chỉ lướt qua nhau nhưng người mới vào khiến nó giật mình.

Người ấy... cô gái cúi đầu xem hồ sơ, hoàn toàn không chú ý đến ai kia không phải là Luyến sao? Phải, là Luyến, là thư ký CEO. Dù Luyến có cúi đầu, Lưu Ly vẫn nhận ra. Thang máy đóng, Lưu Ly vẫn đứng đó. Thật là Luyến đã về rồi.

- Con không nói cho Lưu Ly biết đấy chứ? - Giọng người phụ nữ yếu ớt hỏi.

- Mẹ yên tâm đi, con bé chưa biết, vẫn bình thường, Triết Huân lo được cho nó mà. - Duy mắt đỏ, dáng người mệt mỏi trả lời mẹ mình đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt bà cũng rất tệ.

- Haizzz, con về nghỉ ngơi đi, mẹ khoẻ rồi, mẹ sẽ lo cho ba.

- Vâng, có gì mẹ gọi cho con.

Nói xong, anh chỉnh lại chăn rồi đi ra ngoài, để mẹ anh nhìn theo rồi rơi nước mắt, quá nhiều gánh nặng trên đôi vai anh.

Tựa lưng vào cửa, Duy cúi đầu nhìn sàn nhà, lòng nặng trĩu. Sáng nay khi Lan dậy, anh đã đưa cô về, dặn cô nghỉ ngơi thật tốt vì anh cần cô giúp sau này. Sau đó anh lại chạy ngược đến bệnh viện. Ba anh vẫn được cách li chưa thể vào thăm nên chỉ có thể đứng từ bên ngoài nhìn vào, sau đó là đến thăm mẹ. Chạy đi chạy lại cũng khiến anh mệt lả cả người, còn chuyện công ty nữa. Duy thật sự mất hết sức lực.

Dọn lại đồng tài liệu nhưng Lưu Ly vẫn thần thờ. Nó đã thấy Luyến... Nhưng, tại sao? Tại sao Triết Huân không nói với nó? Không nói Luyến trở về? Không nói Luyến làm thư kí cho anh?

- Lưu Ly, hết giờ làm việc rồi, em không tính về à? - Bình lên tiếng khi cô nàng đã đầu vào đó.

- A? - Lưu Ly giật mình, ngược mặt nhìn Bình. - Em xong rồi đây, chị cứ về trước đi.

- Vậy chị về nhé? Bye em, hẹn gặp lại chiều mai.

- Tạm biệt! - Lưu Ly vẫy tay.

Cánh cửa khép lại, khuôn mặt tươi cười lại trở thành khuôn mặt lạnh tanh. Nó ngồi thừ ra một hồi, khẽ mỉm cười, Triết Huân không nói, chắc không có gì quan trọng. Phải, không có gì quan trọng nên không nói với nó thôi. Nhanh chóng thu xếp gọn gàng, nó rời công ti.

- Chi, em thật sự không biết chuyện gì sao? - Trung đi theo Hạ Chi, miệng không ngừng hỏi.

- Cái gì cơ? - Hạ Chi nhăn mặt, không hiểu sao từ lúc học đến giờ, anh chàng này cứ hỏi mỗi câu đó.

- Lưu Ly thật sự không nói với em?

- Không, cậu ấy vẫn bình thường mà, có chuyện gì đâu chứ?

- Vẫn bình thường, thật sự vẫn bình sao? - Trung nheo mắt hỏi lại.

- Anh sao thế? Không phải sáng nay vẫn thấy cậu ấy như thường sao?

- Nhưng... không phải công ti nhà cậu ấy gặp chuyện sao? Vả lại ba cậu ấy cũng đang trong tình trạng nguy kịch mà. - Trung lẩm bẩm nói, như không tin vào điều gì đó.

- Cái gì? - Hạ Chi nói lớn, tròn mắt nhìn bạn trai.

- Hôm trước, anh nghe anh họ nói chuyện với ai đó, có nghe việc này.

- Vậy Lưu Ly.... - Hạ Chi nói nhỏ dần, tay không ngừng lục tìm điện thoại trong túi xách.

Đi xuống từng bậc cầu thang, Lưu Ly cố tránh những suy nghĩ phức tạp. Hôm nay nó không cần lật đật nữa, lúc này Triết Huân nhắn tin, bảo rằng cậu bạn họp, tài xế sẽ đón nó sau, nhưng nó từ chối, nói dối đã về chung với Hạ Chi và Trung, lúc đó Triết Huân chỉ nhắn lại là cẩn thận.

Đi đến tầng 3, nó nghe có tiếng nói chuyện, sẽ không quan tâm nếu như nó không nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, là Triết Huân, sao cậu lại ở đây? Cậu nói chuyện với ai? Không phải là họp sao? Lưu Ly đi nhẹ

về phía phát ra tiếng nói, sau cánh cửa thoát hiểm, nó thấy hai thân ảnh dính sát vào nhau, bất giác tim nó đập mạnh, nó không can đảm bước tiếp, nhưng đôi chân cứ bước về phía ấy.

Lưu Ly nuốt nước miếng, mắt mở to, bàn tay nắm chặt khi thấy hình ảnh trước mắt. Hình ảnh khá thân thuộc, nó đã thấy cách đây 2 năm, vẫn là hai nhân vật chính ấy, vẫn là cảnh tượng khiến nó đau lòng ấy.

Triết Huân, người mà hai năm nay không biết nói yêu nó bao nhiêu lần, không biết đã quan tâm chăm sóc nó như thế nào giờ đây lại cùng người con gái khác nói dối nó để hôn nhau đắm đuối nơi này. Vẫn là nó dư thừa đúng không? Vẫn là nó ngu ngốc như hai năm trước đúng không? Ngay lúc này, nó muốn thấy Triết Huân đẩy Luyến ra, muốn nghe cậu nói rằng cậu không có cảm giác gì với cô ấy nữa, nó muốn như trong các bộ phim ấy, nhưng không phải khi nữ chính chạy đi nam chính mới làm như thế. Giờ đây nó đang đứng đây chờ cảnh tiếp theo ấy.

Nhưng không, là Luyến buông ra. Không phải cậu, cậu im lặng. Qua cánh cửa, nó nghe lời nói mang chút hơi thở dồn dập của Luyến vang lên:

- Nói cho em nghe đi, anh chỉ xem con bé kia là người thể thân của em suốt 2 năm nay.

Lưu Ly lặng im, nó không khóc, nó chờ câu trả lời, nhưng... nó không nghe thấy gì cả, ló đầu ra, nó thấy Luyến ôm cậu. Cậu gạt đầu thay câu trả lời? Buông lỏng đôi tay, nó mỉm cười rời đi.

"Tuyết rơi,

Mùa đông lạnh.

Gió,

Lay từng cơn...

Viết nên thành câu hát,

Mãi là cho ai đó..."

Cho ai đó không thuộc về nó.

Gió lạnh như thế liệu có lạnh bằng lòng nó bây giờ? Đường phố xe tập nập nhưng sao nó chỉ thấy có mỗi mình nó đi thế này?

Chuông điện thoại reo, nó thở dài móc điện thoại từ giỏ ra. Là Hạ Chi.

- Alo?

- Lưu Ly, sao cậu giấu tớ? Sao cậu lại tỏ ra mạnh mẽ như thế? Công ti nhà cậu xảy ra chuyện lớn như vậy, ba cậu đang nguy kịch như vậy sao cậu lại cố tỏ ra bình thản tới mức độ đó với tớ? Cậu có coi tớ là bạn không?

Cộp...

- Alo? Lưu Ly? Lưu Ly!

"Sao cậu lại tỏ ra mạnh mẽ như thế? Công ti nhà cậu xảy ra chuyện lớn như vậy, ba cậu đang nguy kịch như vậy sao cậu lại cố tỏ ra bình thản tới mức độ đó với tớ? Cậu có coi tớ là bạn không?"

Lưu Ly khóc, tới giờ phút này, nó có thể im lặng sao? Người lái xe khó hiểu nhìn nó, trời đã tối rồi sao vẫn có người bắt taxi đi xa như thế, lại là một cô bé đang khóc ròng, phải chăng là thất tình?

Phòng chủ tịch...

- Ấy ấy ấy, cô là ai mà xông vào tự tiện như thế? Chủ tịch đang bận, bảo vệ, bảo vệ! - Người thư kí hốt hoảng la lớn, chạy theo Lưu Ly vào phòng. Cô đã sắp về rồi nhưng lại thấy một cô gái mặt tái nhợt, tóc rối tung không ngần ngại đi thẳng vào phòng chủ tịch.

Mặc kệ tiếng gào thét của cô thư kí, Lưu Ly vẫn đi nhanh vào phòng anh trai. Nó cần lời giải thích ngay bây giờ.

- Chủ tịch, tôi sẽ gọi bảo vệ ngay, cô gái này...

Duy nghe náo loạn, ngược mắt nhìn ra cửa đã thấy Lưu Ly không-chút-bình-thường đứng đó, phía sau là thư kí đang đang bối rối. Một cảm giác không lành đến với anh.

- Cô về đi! - Anh nói.

- Dạ? À vâng!

Tuy có chút kinh ngạc nhưng cô thư kí vẫn ra về, chuyện của sếp lớn tuyệt đối không nên tò mò nhiều vì miếng cơm manh áo.

Không gian im lặng đến mức khó thở, Duy rời bàn, đi từng bước ung dung về phía Lưu Ly.

- Tại sao anh nói dối em? - Giọng khàn khàn, Lưu Ly hỏi, nước mắt không kiềm được rơi xuống khuôn mặt nhợt nhạt.

-....

-Tại sao vậy? Hay chỉ là tin đồn phải không? Nên anh không nói với em, đúng không? Sự thật vẫn là ba mẹ đang đi du lịch đúng không? - Lưu Ly chạy lại lay tay Duy, nước mắt không ngừng rơi.

Nói cho nó biết đi, mọi thứ chỉ là trò đùa của IU, IU chỉ muốn chọc nó một chút.

- Lưu Ly, anh xin lỗi! Ba dặn không cho em biết. - Duy nói nhỏ, nhìn vào mắt nó, ánh mắt anh chứa sự đau khổ đang nhìn nó.

Anh biết giờ này không thể giấu nó được nữa, thôi thì cho nó đối diện.

Ánh mắt nó có tia đau xót, tuyệt vọng, tay nó buông tay anh ra. Nó bước lùi vài bước. Duy nhú mào, bước lên phía trước.

- Lưu Ly?

Mặt Lưu Ly trắng bệch, nó khẽ nhăn mặt, tay ôm bụng. Sau đó nó thấy trước mắt là màn đen tối, cảm nhận được một vòng tay ấm áp ôm nó vào lòng, nhưng không là vòng tay quen thuộc đó nữa.

Bên ngoài phòng cấp cứu...

Không biết bao nhiêu lần rồi Duy phải ngồi đợi ở băng ghế lạnh lẽo này. Tóc anh rối, áo xộc xệch, caravat lỏng lẻo trước cổ, tay áo cũng được kéo lên khủy tay một cách lo qua. Còn đâu một chủ tịch phong độ chứ?

- Cô ấy không sao đâu... - Lan đưa li cafe cho Duy, nói nhỏ. Lúc vào phòng anh, cô thấy anh đang ôm một cô gái, sắc mặt không tốt, không ngừng gọi tên, thấy cô, anh liền bảo gọi cấp cứu, nhưng chưa gì đã bế bổng cô gái chạy ra ngoài. Lan cũng vội vàng chạy theo.

- Là em gái tôi! - Anh nhận li cafe chậm rãi nói.

Lan ngăn người, anh có em gái à? Nhưng có cần nói với cô không? Phút chốc Lan thấy ấm áp khó tả.

- Tôi giấu nó chuyện nhà, nhưng hôm nay lại chạy đến hỏi tôi. Con bé khá ốm yếu... - Anh nói qua loa.

- Em ấy sẽ ổn mà... - Lan ngồi xuống cạnh anh, nắm chặt bàn tay lạnh kia. Cảm thấy giờ phút này anh thật đáng thương.

Đèn phòng cấp cứu tắt, cửa mở, anh và Lan vội đứng dậy đi về phái bác sĩ.

- Con bé sao rồi? - Anh hỏi.

- Xuất huyết dạ dày, 2 năm trước đã bảo là không suy nghĩ nhiều rồi cơ mà? Anh em nhà cậu coi lời bác sĩ học gần cả chục năm trời là lời gió thoảng sao? - Anh chàng bác sĩ trẻ cầu nhàu, anh ta là bạn của Duy, hai năm trước từng tới nhà Triết Huân khám cho Lưu Ly, hôm nay anh ta về đây họp lại gặp ca này.

- Có nguy hiểm không? - Bỏ qua lời trách móc, Duy hỏi.

-Tạm thời thì ổn, nhưng tôi không chắc!

Duy rơi vào trầm mặc.

- Tôi nghĩ phải sắp xếp để phẫu thuật, nhưng di chứng sau khi phẫu thuật là rất cao. - Anh ta nhìn vào phòng cấp cứu nói. - Còn nữa, cậu cũng nên nghỉ ngơi, tôi sẽ lo cho con bé, tôi không muốn tiếp cậu trên giường bệnh của tôi. Hiện giờ cậu đang lo cho cả 3 người trong gia đình và hàng trăm người ngoài kia đây.

- Anh ta nói xong, vỗ vai Duy vài cái rồi đi vào trong.

- Chừng nào mình có thể thăm nó?

- Đợi chuyển vào phòng hồi sức.

27. Chap 27

Cậu lặng lẽ đứng bên cửa sổ, nhấp ngụm cafe đen, ánh mắt nhìn ra phía thành phố tấp nập, thưởng thức vị cafe đắng ngọt, môi cậu khẽ nhếch lên, tạo nên nụ cười hiếm hoi.

Flashback

Triết Huân cùng trợ lý bàn lại lịch cho chuyến công tác, cậu định giúp Duy một phần nhỏ, cậu hiểu rõ Duy sẽ không muốn cậu liên quan đến chuyện này, nhưng cậu vẫn muốn giúp. Dù sao cũng là người một nhà.

- Tổng giám đốc. - Đang nghiên cứu tài liệu, trợ lý bỗng lên tiếng, giọng có phần sợ làm phiền.

- Cậu nói đi. - Triết Huân ngược nhìn người trợ lý nói.

- Tôi không phải nhiều chuyện đâu, nhưng tin đồn giữa Tổng giám đốc và thư kí Luyến đang tràn lan công ti, thậm chí các đối tác còn hỏi tôi nữa. - Trợ lý đầy gọng kính nói nhỏ.

Triết Huân dừng bút, nhìn trợ lý của mình, rồi cười như không.

- Chẳng phải cậu nói là tin đồn sao?

Người trợ lý ngẩn người.

- Vậy... tổng giám đốc với thư kí Luyến thật sự không có gì sao?

- Không có, tôi là cấp trên của cô ấy.

Nghe cậu nói chắc chắn như thế, trợ lý cũng không nói thêm, im lặng làm việc.

Ở bên ngoài, Luyến nắm chặt đôi tay, môi mím lại, vẻ mặt như không cam, mà thật sự là cô không cam chuyện Triết Huân phủ nhận như thế.

“Nếu em không có được trái tim anh, thì em không cho ai nắm giữ trái tim anh cả, anh phải thuộc về em...”.

Buông lỏng đôi tay, Luyến trở về bàn làm việc, lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách ra để sửa lại tóc và bôi ít son môi, sau đó cô viết một cái sticker, bỏ vào chồng tài liệu, mỉm cười bước theo hướng phòng Triết Huân.

Cốc cốc cốc...

Luyến từ tốn gõ cửa, hai tay ôm chặt chồng tài liệu, chỉ lát sau cánh cửa được mở ra.

- Thư kí Luyến, cô tìm Tổng giám đốc có việc gì à? - Trợ lý của Triết Huân cười hỏi.

- Chào anh, tôi cần chữ kí của Tổng giám đốc gấp. - Luyến nhẹ nhàng trả lời.

- Vậy cô vào đi.

Luyến vào, cô đi thẳng đến chỗ Triết Huân, đặt tập tài liệu xuống trước mặt cậu, lúc đó tay cô còn cố ý chạm mạnh vào bàn tay kia.

Triết Huân ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Luyến, cậu khẽ nheo mày rồi trở lại bình thường.

- Có chuyện gì sao? - Cậu lạnh lùng hỏi, khiến Luyến khó chịu nhưng cô vẫn giữ tác phong của một thư kí chuẩn mực trước mặt người khác.

- Tài liệu này Tổng giám đốc xem qua rồi kí giúp tôi, tôi cần bây giờ.

Vừa nghe xong, ngón tay Triết Huân đã nhanh nhẹn lật từng trang giấy xem, ánh mắt cậu ngừng lại trong vài giây rồi tiếp tục lật.

Lấy cây bút từ túi áo, cậu kí nhanh vào giấy, sau đó đưa lại cho Luyến.

- Được rồi.

Luyến cầm lấy tài liệu, mỉm cười. Thay vì nói “xong rồi”, cậu đã nói “được rồi”.

- Vậy tôi ra ngoài, không phiền hai người làm việc. - Luyến quay sang nói với trợ lí rồi ra ngoài.

Luyến đi được 5’ thì trợ lí cũng ra ngoài, Triết Huân ngừng làm việc, trầm ngâm nhớ lại tờ giấy cậu thấy trong sấp tài liệu đã kí trước đó 2 ngày.

” Sau giờ làm việc hôm nay, anh có thể gặp em ở thang bộ tầng 3 không? Em có chuyện quan trọng muốn nói!”

Nghĩ một hồi lâu, cậu lấy điện thoại nhắn tin cho Lưu Ly, nói rằng không đón nó được, nhưng sẽ bảo tài xế đón, trời rất lạnh. Vừa gửi chưa được bao lâu cậu đã nhận được tin nhắn của Lưu Ly, nó nói không cần đón, nó về cùng Hạ Chi và Trung. Cậu không ngăn cản, đi với hai người kia thật ra tốt hơn cứ lủi thủi một mình. Vả lại còn thể hồi được nhiều thứ.

Chiều xuống, mảnh trời phía Tây nhuộm một màu đỏ rực, không khí có vẻ bớt lạnh hơn. Triết Huân đứng ở cửa sổ nhìn xuống công ty với vẻ mặt trầm lặng. Tan làm, nhân viên lần lượt ra về, ai nấy đều tất bật với cuộc sống bon chen khó thở nơi thành thị này. Mấy ai thanh thản được chốn phồn hoa? Mọi thứ đều có mặt trái của nó, không ai có thể sống mà trọn vẹn cả đời.

Triết Huân ngẫm nghĩ, bỗng cảm thấy mệt mỏi, ba Lưu Ly cả đời gần như lo cho công việc, gia đình, sự nghiệp vững mạnh cũng đến mức này. Liệu sau này cậu sẽ ra sao? Cậu thành công quá sớm, cậu có quyền thế trong tay khi còn quá trẻ. Thở dài, cậu đưa tay nói lỏng caravat ở cổ, chợt nhớ đến tờ giấy lúc trưa của Luyến, cậu vội lấy áo khoác ra khỏi phòng, kiên nhẫn đi thang bộ xuống tầng 3.

Luyến đã đứng ở đó, khuôn mặt cô trang điểm nhẹ, môi đỏ, ánh mắt hướng về phía xa xăm. Cô là một cô gái quyến rũ!

Nghe sau lưng có tiếng bước chân, Luyến biết chắc Triết Huân đến, cô xoay người, thấy Triết Huân liền nở nụ cười rạng rỡ. Triết Huân đối với cô vẫn như ngày nào, vẫn là chàng trai nào lạnh nhưng tim nóng. Cô tin như thế, và cô tin Triết Huân vẫn có chút tình cảm với cô.

- Có chuyện gì quan trọng sao? - Hai tay bỏ vào túi quần, Triết Huân hỏi.

- Phải, rất quan trọng. - Luyến gật mạnh đầu.

- Liên quan đến ai?

- Anh và em.

- Luyến, phải nói với em bao nhiêu lần em mới thấu hiểu? Tôi thật sự không còn yêu em nữa, tình cảm của tôi đối với em bây giờ là bạn bè, đừng làm khổ nhau, em còn trẻ, còn tương lai, em còn tiếp xúc với xã hội nhiều, một nửa của em không phải là tôi. - Vò mái tóc đen, Triết Huân mệt mỏi nói thẳng, cậu không muốn dài dòng về vấn đề này, như vậy cậu, Luyến đều tốn thời gian, thậm chí tổn thương đến nhau và cậu hiểu nếu chuyện này làm lớn lên, người cảm thấy tổn thương nhất là Lưu Ly.

- Triết Huân... - Luyến nắm lấy tay cậu nói khẽ, thật sự cô không nghĩ cậu sẽ nói thẳng thế này.

- Luyến, chấm dứt để chúng ta còn có thể làm bạn, tôi yêu người khác rồi.

- Lưu Ly? Người mà anh dùng để thế thân em?

Triết Huân nhúu chặt mày, cậu khó chịu khi nghe thấy câu nói này.

- Triết Huân, thật sự anh không còn cảm giác gì với em?

- Phải.

Cậu trả lời không cần suy nghĩ, nhưng vừa dứt lời, eo cậu đột nhiên bị một vòng tay ôm chặt, ngực cảm nhận được hơi thở ấm. Luyến ôm cậu.

- 1 phút! - Cô lên tiếng.

Cậu không đẩy ra, để cô ôm đi, dù cho cô có hôn cậu, cảm giác của cậu vẫn không thay đổi.

- Nói cho em nghe đi, anh chỉ xem con bé kia là người thể thân của em suốt 2 năm nay.

Cậu im lặng, không phải vì không thể trả lời, mà là cậu muốn 1 phút của cô hoàn tất.

Đúng một phút sau, Luyến tự động buông cậu ra, ánh mắt chứa đựng ý cười nhìn cậu, có lẽ 1 phút im lặng của cậu làm Luyến nghĩ cậu đã mềm lòng, cậu vẫn còn nhớ cảm giác này. Nhưng, Triết Huân thở dài, cậu chỏ hai tay vào túi quần, nhìn sâu vào mắt Luyến mà nói:

- Luyến, cho dù em có hôn tôi, có hỏi tôi hàng ngàn câu hỏi, câu trả lời của tôi vẫn chỉ có một. Tôi không yêu em, tôi yêu Lưu Ly, Lưu Ly là người con gái tôi dành cả mạng sống này để yêu và bảo vệ, chỉ mỗi em ấy. - Nói xong, cậu đi không chút lưu luyến, để Luyến ở lại với sắc mặt trắng bệch, người lão đảo tựa vào tường, thật sự... cô không ngờ có chuyện này.

Triết Huân trở về phòng làm việc, cậu bỗng dưng cảm thấy nhớ Lưu Ly da diết, ngay lập tức muốn ôm nó vào lòng.

Nhưng cậu nào hay, 1 phút để người con gái khác toại nguyện, 1 phút để cậu cho người con gái khác biết cậu không còn yêu đã đánh mất người con gái của cậu.

End Flashback.

Trở về nhà lúc trời đã về khuya, nhiệt độ rất thấp, bàn tay Triết Huân đỏ ửng lên, nhưng chỉ nghĩ đến việc Lưu Ly cầm chặt bàn tay mình lòng Triết Huân trở nên ấm áp.

- Con về rồi à? - Mẹ cậu từ bếp đi ra hỏi.

- Chào mẹ

- Lần sau về sớm đi, con tham công tiếc việc nhưng trời lạnh thế này để Lưu Ly chờ con thật không phải, ủa, mà con bé đâu? - Mẹ cậu lên tiếng nhắc nhở lẫn trách móc, rồi bà nhìn ra phía sau thấy không có ai liền hỏi.

- Mẹ nói gì vậy? Lưu Ly về lâu rồi cơ mà.

- Làm gì có, mẹ ở nhà cả ngày hôm nay, mẹ không thấy con bé về! Có chuyện gì vậy?

Triết Huân nhú mồm, vội chạy lên lầu, mặc cho mẹ mình gọi í ới. Cửa phòng mở, nhưng bên trong trống không, không có túi xách, không có dấu hiệu quay về rồi đi.

Quái lạ, nó đi đâu?

Cậu lấy điện thoại gọi cho nó, nhưng chỉ nghe tiếng nhạc chờ quen thuộc kéo dài. Ở góc đường, chiếc điện thoại trắng đang rung, hiện trên màn hình là chàng trai đang cười, nhưng gương mặt không còn rõ nữa, màn hình đã nứt... Liệu có như cậu với nó? Rạn nứt.

Nắm chặt chiếc điện thoại, cậu có cảm giác không yên, cậu gọi cho Hạ Chi.

- Alo? - Đầu dây bên kia vang lên âm thanh của người con trai, là Trung.

- Trung à? - Cậu hỏi.

- Phải, là tôi, anh gọi Chi có việc gì à?

- Tôi muốn hỏi lúc chiều hai người đi chung với Lưu Ly sao giờ cô ấy vẫn chưa về.

- Anh nói gì vậy? Chúng tôi không gặp Lưu Ly từ trưa rồi, vả lại....nhà Lưu Ly có chuyện lớn như thế, anh phải bên cậu ấy chứ? Lúc chiều Hạ Chi có gọi, sau đó chúng tôi không liên lạc được nữa. - Trung nhìn Hạ Chi mắt đã sưng lên ngoan ngoãn nằm ngủ trong lòng mình nói một hơi.

Bên này, Triết Huân lạng người hẳn, Lưu Ly đã biết rồi.

- Cảm ơn cậu. - Triết Huân day trán nói với Trung. - Tôi cúp máy đây.

- Đợi đã. - Trung nói nhanh. - Triết Huân... anh phải đối xử tốt với Lưu Ly.

- Tôi biết rồi.

Tắt máy, Triết Huân lấy chìa khóa đi nhanh ra khỏi nhà, mặc kệ mẹ mình đang đứng lo lắng ở góc nào đó.

- Ấy ấy Triết Huân, khuya lắm rồi con đi đâu? - Thấy cậu đã ra khỏi cửa, mẹ cậu nói lớn, nhưng đáp lại bà là tiếng đóng cửa một cách bạo lực.

- Ôi trời... con với chả cái... - Mẹ Triết Huân bất lực ngồi xuống. - Ôi không, Lưu Ly đâu rồi?- Chợt nhớ ra cô “con dâu”, bà mới hoảng hốt.

Tỉnh lại trong cơn đau nhức nhối ở tim, Lưu Ly mệt mỏi ngó quanh, mùi thuốc sát trùng nồng nặc cho nó biết đây là bệnh viện. Nó nhắm mắt lại lần nữa, nó không muốn đối diện với nhiều chuyện cùng một lúc thế này. Còn ai để nó tin tưởng nữa đây? Người nó yêu nhất, người nó tin tưởng nhất... chẳng một ai cho nó biết sự thật, chẳng lẽ nó không xứng đáng để được biết? Nước mắt từ từ tràn khóe mi, chậm rãi lăn dài trên má nó nóng hổi, có ai cho nó mượn vòng tay ấm áp bây giờ được không? Nó không thể trụ được nữa rồi.

Đứng bên ngoài cửa nhìn vào, tim Duy thất lại, chưa bao giờ anh thấy Lưu Ly như thế này cả. Vì sao? Vì anh giấu nó sao? Không phải, Lưu Ly rất lí trí, Lưu Ly lúc nào cũng suy nghĩ thích đáng, nó không vì chuyện này hành hạ bản thân như thế.

Triết Huân... phải rồi, sao anh không thấy Triết Huân? Làm sao Lưu Ly biết được chuyện công ti? Lúc Lưu Ly đến công ti cũng đi một mình, không hề có Triết Huân. Duy nắm chặt tay lại, anh tức giận.

- Lan, em vào với Lưu Ly giúp tôi, tôi đi gặp bác sĩ. - Anh không nhìn Lan, nói lạnh lùng.

- Được. - Lan gật đầu, quay lại đã thấy Duy đi được khoảng xa, cô dõi theo dáng cao lớn của anh, anh cô đơn quá...

Bốp!

Triết Huân ngã nhào xuống đất sau cú đánh mạnh mẽ đó, khóe môi cậu xuất hiện vết máu. Không ngồi dậy, cậu đưa tay lau vết máu, chưa nhận rõ vấn đề. Lúc cậu chạy trên đường về nhà Lưu Ly có hỏi Duy đang ở đâu, anh trả lời ngắn gọn là bệnh viện thì cậu tức tốc đến đó với tốc độ khủng khiếp, tưởng chừng chỉ cần đụng một cái gì đó trên đường cũng đủ làm nên một vụ tai nạn khủng khiếp. Nhưng cậu an toàn đến bệnh viện, đến nơi gặp Duy đứng ngay bãi đỗ xe, chưa kịp lên tiếng đã nhận ngay cú đấm này rồi.

Chưa kịp làm gì đã bị Duy nắm lấy cổ áo quất lớn vào mặt:

- Cậu đối xử với em tôi như thế nào hả? Cậu làm gì để con bé suốt ngày vào viện thế hả? Cậu từng hứa gì với tôi?

- Gì cơ? Vào viện? Anh nói cái gì? - Bỏ qua lời nói nặng của Duy, Triết Huân trở tay nắm lấy cổ áo Duy nói lớn.

- Ha! - Duy nhếch môi cười. - Cậu quan tâm em gái tôi sao?

- Trả lời đi, Lưu Ly làm sao? - Hết kiên nhẫn, cậu quất to vào mặt Duy, có trời mới biết cậu lo lắng cho Lưu Ly tới mức độ nào, lúc nghe tin nó biết tất cả, tìm cậu như không ở vũng trong lồng ngực nữa, cậu sợ nó có chuyện, và bây giờ cái cậu sợ đang ở ngay trước mắt cậu.

Bốp!

-TRIẾT HUÂN!

Lại một cú đâm vào gương mặt mỹ nam kia, Duy tức giận đến cực điểm của anh rồi. Cậu tỏ ra lo lắng như thế làm gì trong khi cậu bỏ mặc Lưu Ly? Cậu đóng kịch trước mặt anh sao?

Cảm giác tê nhức lan truyền khắp mặt Triết Huân, cậu ngã nhào xuống đất sau cú đâm đó.

- Triết Huân, cậu có hiểu Lưu Ly không? Lưu Ly là em gái tôi! Tôi thấy nó lớn lên, tôi che chở nó chẳng lẽ tôi không hiểu nó? Nó hiểu thảo, nó yêu thương mọi người nhưng cách biểu hiện của nó không là khốc lốc chịu đựng cậu hiểu chưa? Từ khi cậu xuất hiện, cậu biến em tôi thành cái gì? Cậu trêu đùa cảm xúc của em tôi? Vì cậu, tất cả là vì cậu! - Duy điên cuồng hét lên, người đi đường hiếu kỳ nhìn hai chàng trai xô xát nhau trước cổng bệnh viện mà hầu hết thẳm nghĩ tranh một người con gái.

Cũng không sai, là tranh một người con gái. Tình cảm yêu thương của Duy dành cho Lưu Ly hẳn ai cũng biết nó lớn như thế nào, anh có thể đứng im để Lưu Ly lặng lẽ rơi nước mắt vì một người con trai khiến nó đau khổ sao? Còn Triết Huân, cậu chạy xe với tốc độ kinh khủng đến đây trong thời gian sớm nhất để tìm Lưu Ly, cậu lo lắng cho nó thế nào, sợ như thế nào ai hiểu thấu, để rồi đến đây lại nghe người khác nói cậu làm khổ nó, không cho gặp mặt, cậu chịu được sao?

- Triết Huân, huỷ hôn đi.

Hả?

- Cậu dường như không làm đủ trách nhiệm, ngay từ đầu tôi biết chắc cậu rất muốn huỷ hôn, thời buổi này còn hôn ước cái quái gì. Huỷ hôn đi, tôi sẽ nói chuyện với người lớn. Cậu và Lưu Ly cần tự do. - Duy chậm rãi nói, mắt anh hướng về phía phòng bệnh xa xa.

- Anh biết rõ tôi và Lưu Ly yêu nhau. - Triết Huân vẫn ngồi dưới đất với bộ dạng thê thảm lên tiếng.

- Nhưng tôi cũng biết rõ Lưu Ly đau như thế nào. Vì cậu.

Lưu Ly nhìn người con gái trước mặt, có cảm giác mình đã gặp ở đâu rồi. Nhưng sao cô gái này lại ở đây?

- Chào em, Lưu Ly, chị là Lan, bạn của Duy. - Lan thấy Lưu Ly nhìn mình như thế, cô tự giới thiệu.

- Chào chị. - Lưu Ly mỉm cười, nó nhớ đây là ai rồi.

- Em ổn chứ? - Lan lại gần hỏi.

- Em khoẻ rồi, chị ngồi đi. - Lưu Ly vẫn giữ nét cười trên mặt.

Lưu Ly vẫn nhớ, ngày xưa anh trai nó cứ lảng lảng theo chân một người con gái khi còn học cấp 2, lúc ấy còn nhỏ, nhưng cũng thấy và ấn tượng được cô gái dáng cao cao, nụ cười rạng rỡ. Lên cấp 3 anh trai nó vẫn như thế, nó không hiểu tại sao anh nó lại theo cô ấy trong khi rõ ràng một chàng trai khác đang đi cùng. Nó còn nhớ rõ anh trai nó hay mỉm cười trước những hành động đáng yêu hay ngốc nghếch. Nhưng thời gian sau, anh trầm hẳn, nét buồn cố giấu đi vẫn hiện hữu trên khuôn mặt. Thời gian sau đó, anh vui lên như ngày trước nhưng lại có quyết định du học. Sau này nó mới biết anh nó thích cô gái từng tặng anh cây kẹo mút năm lớp 8. Anh vẫn lặng lẽ theo dõi cô ấy, bảo vệ trong im lặng cho đến khi cô ấy có bạn trai. Không ngờ, hôm nay nó lại được gặp lại cô gái ấy, vẫn là dáng vóc cao cao và nụ cười rạng rỡ mà ngày xưa nó thấy.

- Em chưa bao giờ nghe anh Duy nói có bạn là con gái đấy ạ. - Lưu Ly lễ phép nói.

- Ah? À... chị là nhân viên trong công ti.

Nhân viên trong công ti? Nhân viên? Không phải chứ?

- À, ra thế! -Nó gật gù. - Anh Duy đâu ạ? Lại phải phiền chị như thế này, khuya lắm rồi.

- Anh ấy đi giải quyết công việc rồi. Lưu Ly, em đừng ngại, chị cũng không có bận.

Giải quyết công việc. Lưu Ly trầm đi hẳn. Duy chắc bận lắm, công ti như thế nào nó còn chưa biết rõ, còn phải lo cho ba mẹ và nó.

A! Ba mẹ.

- Ba mẹ em đâu? - Nó đột ngột hỏi, sắc mặt khó coi đi rất nhiều, tại sao nó lại có thể quên chứ? Nó là đứa con như thế nào đây?

- Ông bà Chủ tịch... - Lan thấy ghen. - Bà chủ tịch nằm trong phòng hồi sức, còn Chủ tịch, ông ấy nằm ở phòng cách li, hiện giờ vẫn chưa được vào thăm.

- Em muốn đi xem họ thế nào.

- Không được. - Có những hai âm thanh cũng vang lên.

Nó nhìn ra ngoài cửa, chàng bác sĩ trẻ đang bước vào. Nó biết và nhớ vị bác sĩ này, là Thái, bạn anh nó.

- Tôi yêu cầu em nằm yên một chỗ cho đến ngày mai. - Thái bước tới giường bệnh cao giọng nói, nếu để con bé này đi bây giờ có lẽ lát nữa anh không yên với Duy.

Lưu Ly không nói gì, nhìn chăm chăm vào mắt Thái.

- Lưu Ly, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Em phải biết bây giờ là mấy giờ, hai bác ngủ rồi, hơn nữa ba em vẫn đang theo dõi và người nhà chưa thể vào. - Thái cười cười nói, anh sợ nhất ánh mắt kiêu vang xin đó, ngày còn đi học anh thường ghé nhà nó chơi, mỗi khi cần anh giúp gì nó luôn nhìn anh như thế, và thật khó để từ chối.

- Duy dặn tôi rồi, em phải được nghỉ ngơi! Mọi chuyện đợi cậu ấy về rồi tính. Phải không, Lan?

- Phải. - Lan lập tức gật đầu. - Sao anh biết tên tôi?

Thái nhìn Lan một hồi, rồi mỉm cười trả lời:

- Tôi không biết tên cô mới là chuyện đáng ngạc nhiên đấy!

- Duy, trừ khi tôi chết đi chuyện hủy hôn mới được thực hiện.

28. Chap 28

Lưu Ly nằm một mình trong phòng bệnh, nó hướng ánh mắt lên trần nhà trắng toát, bỗng dưng nó muốn được như cái trần nhà đó, trắng tinh khôi không pha lẫn màu nào, như thế phải chăng rất thanh thản?

Gần như đến lúc mơ màng, nó nghe tiếng mở cửa, theo đó là mùi thức ăn ngào ngạt. Cứ nghĩ là Duy, nó cũng chẳng buồn nhìn mà tiếng:

- Em không ăn đâu, anh mang cho chị Lan đi!

Tiếng bước chân càng gần, nhưng không có người lên tiếng. Nó mở to mắt khi cảm giác được thân quen ở đây. Nó bật người dậy.

- Ăn đi. - Triết Huân đã đứng sát bên giường bệnh, nhẹ giọng nói.

- Anh... - Lưu Ly tròn mắt nhìn con người trước mặt, cái gọi là đau lòng tự dưng dấy lên khi thấy cậu mặt mũi bầm tím, áo quần xộc xệch, môi vì lạnh mà thâm tím. - Sao anh lại ở đây?

- Sao anh lại không thể ở đây khi em ở đây? Lưu Ly, anh chưa tính sổ với em đâu, tự ý đi mà không nói với anh một tiếng. - Triết Huân để bịch thức ăn lên bàn, kéo chiếc ghế gỗ ngồi xuống. Thuận tiện lên tiếng hỏi tội Lưu Ly.

Cười nhạt, Lưu Ly nhìn cậu thật lâu, rồi lên tiếng:

- Anh, nghĩ mình còn tư cách gì để nói với tôi những lời đó?

Nhiều lắm, Triết Huân cảm thấy mọi chuyện bắt đầu rắc rối, cậu hiểu giấu Lưu Ly chuyện gia đình nhà nó, nhất định nó sẽ giận, nhưng chẳng phải cái này là cậu làm theo yêu cầu của Duy sao? Lưu Ly là người hiểu mọi chuyện rất tốt, nó sẽ không vì chuyện này mà bày thái độ kì lạ như thế đối với cậu.

- Lưu Ly, anh..

- Tại sao? - Không để cậu nói, Lưu Ly đưa mắt đã đỏ hoe nhìn cậu hỏi.

- Lưu Ly... - Thấy hốc mắt đã ngập nước, Triết Huân trở nên bối rối, cậu đã từng nói sẽ không bao giờ để ai lần nó khóc nữa, nhưng bây giờ chính cậu là người khiến nó khóc.

- Anh nói đi, tại sao chứ? Tại sao anh lừa gạt tôi? Tại sao cái gì tôi cũng nói cho anh, chia sẻ với anh còn anh thì ngược lại? Anh từng nói cái gì? Anh từng nói anh quên chị ta rồi, anh thậm chí còn nói tình cảm của anh ngày đó là nhất thời, nhưng giờ thì sao? Anh cho chị ta làm thư kí của anh, anh cùng chị ta lên lút ở công ti. Anh lừa gạt tôi mọi thứ!

Triết Huân chợt thấy có luồng gió lạnh thổi ngang qua lòng, tại sao Lưu Ly lại biết Luyến làm thư kí? Là ai đã nói?

- Lưu Ly, em... sao em lại biết?

- Tôi không đáng để biết à? À phải rồi, chuyện tình cảm của anh, tôi có quyền gì để biết phải không?

Triết Huân lặng người đi, cậu hiểu nguyên nhân tại sao Duy lại đánh cậu ra thế này rồi.

- Lưu Ly, em nghe anh giải thích, được không?

- Giải thích? Anh sẽ nói rằng anh với Luyến không có quan hệ gì? Anh chỉ yêu tôi? Anh chỉ xem chị ta cấp dưới? Hay là anh nhận ra tôi đúng chỉ là nhân vật thế thân của anh, gặp lại chị ta anh mới nhận ra rằng anh yêu chị ta? - Lưu Ly mỉm cười nhưng ánh mắt chứa đầy nét đau khổ nhìn cậu nói từng câu từng chữ.

- Là anh không có quan hệ gì với Luyến, vì vậy anh mới để cô ta làm thư kí của anh, là anh chỉ yêu một mình em, em đừng nhắc tới hai chữ thế thân trước mặt anh nữa! Lưu Ly, em nghe cho rõ đây, không ai có thể xóa hình ảnh của em trong anh, nên em cũng thôi suy diễn theo suy nghĩ trẻ con đó nữa! - Cậu tức giận, thật sự tức giận. Nó không tin cậu? 2 năm rồi nó vẫn không tin cậu?

Lưu Ly im lặng, mím chặt đôi môi nhợt nhạt, nó mong như thế, nhưng chẳng lẽ cảnh nó nhìn thấy là giả? Tại sao cậu không giải thích cho nó cậu và Luyến đã làm gì? Cậu còn giấu nó cái gì nữa?

Triết Huân đứng dậy ngồi xuống giường, tay cậu nắm chặt bờ vai nhỏ bé của nó, mắt cậu nhìn thẳng vào đôi mắt đã đỏ hoe kia, cậu gắng từng chữ:

- Em nghe cho rõ đây, anh thừa nhận anh không tốt, nhưng anh yêu em, và em, cũng chỉ có thể yêu một mình anh mà thôi, sau này, mãi mãi!

- Triết Huân, em mệt mỏi lắm rồi, anh có biết không? - Lưu Ly nói rất nhỏ, nó đưa tay kéo tay cậu ra khỏi vai nó.

- Mệt mỏi? Em mệt mỏi cái gì? 2 năm qua là anh làm em mệt mỏi sao? Tình cảm của anh dành cho em suốt 2 năm khiến em mệt mỏi sao? - Cậu hạ giọng, nói trong cơn đau âm ỉ ở tim.

- Vì suốt 2 năm qua em sống trong tình yêu của anh, nên giờ khi em biết được anh gặp lại Luyến, ngày ngày anh đi cùng chị ta, anh gần gũi chị ta nên bây giờ em mới mệt mỏi thế này! Anh có hiểu em không? 2 năm qua anh có thật sự hiểu em không? - Nó cũng cùng cơn đau đó, nước mắt không kiềm được mà rơi khỏi bờ mi vốn đã rất mệt mỏi.

- Lưu Ly? Em ghen?

Nheo mắt, bỏ qua cái không khí nặng như cả ngàn tấn ở hiện tại, cậu hỏi nó. Trong lòng đã sớm vui như đi hội. Ghen? Nhìn ánh mắt hứng thú của cậu, nó cũng muốn bật cười, vậy... cậu nghĩ nó không thể ghen? Tình cảm của nó dành cho cậu không xứng đáng ghen sao?

- Anh... xem nhẹ tình cảm của tôi? Không lẽ tôi không được ghen? - Lưu Ly nhếch môi cười hỏi, lòng nó chợt quặn đau.

- Em ghen thật sao? - Trái ngược với thái độ mệt mỏi của Lưu Ly, cậu lại rất vui vẻ.

Lưu Ly:

- Anh hạnh phúc đấy! - Triết Huân nói nhỏ. - Em có biết về bề ngoài đứng đắn của em làm anh nhiều lần nghĩ rằng em không quan tâm anh không? Anh ghen tỵ với các cặp đôi khác, với những thằng con trai khác, tại sao bạn gái của họ lại quan tâm họ như thế, từng li từng tí. - Bây giờ, đến lượt Triết Huân kể lể, thật không hiểu, hai con người này đang giải quyết vấn đề gì. - Anh hiểu rõ em là người trong nóng ngoài lạnh, cũng hiểu rõ trong thâm tâm em quan tâm anh như thế nào, yêu anh như thế nào. Nhưng điều làm anh cảm thấy mình thành công trong tình cảm của bản thân là thấy em dù trong lòng hay về ngoài cũng đều quan tâm anh.

Cả hai im lặng, Lưu Ly lặng người, nó không nghĩ cậu quan tâm đến vấn đề này, 2 năm nay, cả hai chưa bao giờ quan tâm đến vấn đề này, nó cũng không nghĩ đến việc cần cậu tỏ ra quan tâm nó nhiều để người khác nhìn thấy, vì nó biết cậu yêu nó. Nhưng, cậu khác...

- Còn việc Luyện, anh lấy danh dự của anh, à không, lấy tình yêu của chúng ra để đảm bảo, anh không có quan hệ gì ngoài cấp trên với cấp dưới, đồng nghiệp trong công ti. Lưu Ly, em hiểu anh trân trọng tình cảm của anh và em như thế nào mà.

Duy ngồi trên sân thượng của bệnh viện, gió đông lạnh buốt nhưng anh chẳng có cảm giác gì, trên tay cầm lon bia, anh uống từng ngụm, mắt hướng về phía tòa nhà cao ở phía xa, nơi đó có hàng ngàn con người đang chờ anh giải quyết công việc, miếng cơm của họ đang nằm trong tay anh, mà anh giờ này lại ngồi đây.

Mỉm cười chua chát, anh uống hết lon bia rồi ném nó ra xa. Nghĩ đến Triết Huân và Lưu Ly, anh lại cười, nhưng nụ cười này ôn hòa hơn nhiều. Anh vốn dĩ biết rất rõ chuyện của Triết Huân và Lưu Ly chẳng to tát gì, vấn đề đó chẳng qua là sóng gió cần trải. Vả lại, mặt Triết Huân không biết đổ mấy lớp bê tông lên rồi, chuyện con con này anh không tin làm khó được cậu, chỉ là anh mượn cớ vì Lưu Ly đánh cậu cho thỏa nỗi lòng, căng thẳng bấy lâu, nhưng một phần cũng vì Lưu Ly, ai bảo cậu không chăm nom nó, khiến bệnh trở nặng.

- Anh không lạnh à? - Phía sau bất chợt vang lên giọng nói nhỏ, hơi khàn. Duy quay lại, dáng người mảnh khảnh đứng đó trong thật muốn che chở.

- Tôi nên hỏi ngược lại thì phải. - Anh nói. - Lan bây giờ cũng có khác gì anh, đêm xuống trời rất lạnh, cả cô và anh đều không áo khoác gì cả, chỉ duy nhất chiếc áo phông mỏng manh trước gió. Vả lại cô còn là con gái, da thịt làm sao bằng anh.

- Vậy nên anh với tôi vào trong đi. Tôi thật ra là rất lạnh. - Lan bước lại gần, nhặt vỏ lon bia lúc nãy anh ném, nói.

- Được! Tôi đưa em về. - Ngay lập tức anh đứng dậy, nắm lấy tay cô kéo đi. Giây phút đó, tim cả hai đều đập rộn ràng.

Phòng bệnh im lặng đến nỗi nghe thấy tiếng hơi thở của hai con người. Lưu Ly tựa lưng vào đầu giường, mắt hướng ra ngoài khung cửa sổ. Ánh đèn đường yếu ớt chiếu lên tán lá gần đó, gió khẽ thổi, chiếc lá nhẹ nhàng rơi như kết thúc một cuộc đời, một màu sắc buồn.

- Em vẫn yêu gió? - Triết Huân cũng nhìn theo hướng của Lưu Ly, khẽ hỏi.

- ...

- Ngày đó em nói em yêu gió, anh đã nói sẽ làm cơn gió.

- Nhưng gió không ở bên em, gió chỉ thích phiêu lưu thôi... - Lưu Ly ngắt lời cậu, ánh mắt thật buồn lên tiếng. - Còn rất vô tình và nhẫn tâm nữa.

- Tại sao lại có gió? Lưu Ly? - Triết Huân hỏi.

Rời khỏi khung trời ngoài cửa sổ, Lưu Ly liếc mắt về phía cậu, có chút mơ hồ, cậu đang hỏi cái gì vậy?

- Cô thủ khoa, điều cơ bản không lẽ em không biết? - Không thấy Lưu Ly trả lời, Triết Huân cười cười nói.

- Do chuyển động của dòng không khí, gió được tạo thành. - Lưu Ly trả lời ngắn gọn.

- Không khí luôn chuyển động. - Triết Huân tiếp lời. - Lưu Ly, anh nói anh sẽ là gió, chứ không là cơn gió.

Tim nó chợt đập mạnh, lúc này cậu vẫn hướng ánh mắt ra ngoài, khoé mắt nó lại lần nữa cay xè.

Nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Lưu Ly, cậu không thấy đau lòng như trước, vì cậu hiểu lúc này nó đang cảm động, nó thật sự tin tưởng cậu rồi. Cậu không cần giải thích gì nhiều nữa. Thay đổi khoảng cách, cậu đưa tay sau gáy nó kéo sát lại khuôn mặt cậu, bây giờ cả hai chỉ cách nhau không quá 5cm.

Đối diện với khuôn mặt mỹ nam này, mặt Lưu Ly bỗng đỏ lên, tim lại xốn xang khó hiểu.

- Anh xin lỗi! - Lời nói nhẹ như chiếc lá rơi, Triết Huân đặt đôi môi lạnh của mình lên trán nó, sau đó là ôm nó thật chặt.

Cậu hiểu, nếu cậu không nói lời xin lỗi trước, cho dù Lưu Ly đã tin tưởng toàn ý, mọi chuyện cũng sẽ không suông sẽ.

Hai tay nắm chặt áo sơ mi, mặt vùi vào lồng ngực rắn chắc của cậu, Lưu Ly khẽ cười dịu dàng. Sao cũng được, nhưng khi nghe cậu nói lời xin lỗi, bỗng dưng cảm giác được yêu thương lan toả.

- Triết Huân... - Lưu Ly gọi thỏ thỏ.

Triết Huân chỉ cúi đầu nhìn Lưu Ly đầy dịu dàng chứ không trả lời

- Em không muốn thấy anh làm việc chung với Luyến, thực sự khó chịu lắm. - Vẫn tư thế cũ, Lưu Ly thì thầm.

Hiếm khi thấy cô gái độc lập dựa dẫm, Triết Huân cười thoải mái, càng siết chặt vòng tay.

- Được. - Triết Huân không suy nghĩ liền trả lời.

- Em... như vậy có ích kỉ quá không?

- Anh thích sự ích kỉ này của em. - Lại cúi xuống hôn lên trán một lần nữa. - Ăn tối, phạt em ăn hết hai phần trên đó.

- Vậy anh ăn cái gì?

- Anh biết rõ em là khủng long nên mua 3 phần.

Lưu Ly:....

- Anh có đau không? - Cầm phần ăn của mình, Lưu Ly nhìn hỏi.

- Em nghĩ anh có đau không? - Triết Huân cười cười nhìn nó hỏi.

- Từ khi nào anh lại có thói quen hỏi lại vậy? Anh như vậy chắc không đau rồi. - Lưu Ly nheo mắt trả lời.

Không trả lời, Triết Huân chỉ cười, tay không ngừng gấp thức ăn vào phần của Lưu Ly.

- Lần cuối xảy ra chuyện như thế này, được không? Vừa gấp thức ăn cậu vừa nói. - Cho dù em có giận anh, đi đâu cũng phải nói với anh một tiếng. Em có biết lúc đó anh lo như thế nào không?

- Tại sao anh lại giấu em? - Lưu Ly hỏi, cũng ngừng ăn.

- Anh và Duy không muốn em lo lắng. - Trả lời thật lòng, nhưng cậu khéo léo lôi cả Duy vào trong.

- Nhưng đó là ba mẹ em, công ty nhà em. Lỡ như có chuyện gì xảy ra nghiêm trọng hơn bây giờ, em phải làm sao đây?

- Được rồi, đừng giận nữa, là lỗi của anh! Đừng tức giận nữa, hai bác cũng đã không sao, anh sẽ giúp Duy giải quyết một số công việc. Em ăn đi, sáng mai sẽ đi thăm hai bác ba mẹ được không?

- Suốt một thời gian dài một mình anh Duy lo tất cả mọi việc, anh ấy ốm hẳn ra. - Lưu Ly lầm bầm.

Nhớ tới mấy cú đâm của Duy, Triết Huân cười thầm, rõ ràng cậu là bao cát cho anh trút giận mà.

- Bởi vậy em ăn đi rồi nghỉ ngơi, đừng để Duy lo thêm nữa.

Gật gật đầu, Lưu Ly chăm chú vào phần ăn của mình.

Triết Huân thở phào nhẹ nhõm khi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa. Lưu Ly rất biết suy nghĩ, cũng rất dễ mềm lòng nữa.

Lấy cốc đi vứt rác, ra ngoài hành lang Triết Huân gọi cho trợ lý của mình:

- Tôi đây!

-....

- Ngày mai hủy hết lịch làm việc giúp tôi!

-...

- Tôi có việc quan trọng! Còn nữa, thông báo xuống phòng nhân sự, nói tôi cần thư kí mới!

-...

- Bồi thường theo hợp đồng! Còn lại anh tự giải quyết đi!

-...

Cúp máy!

Đầu giây bên kia nhìn màn hình đen xì mà ngớ ngẩn. Nhưng rồi thở dài, nhún vai và làm theo mệnh lệnh.

ki%,q

29. Chap 29.

Văn phòng.

- Không cần đi làm nữa? - Luyến tròn mắt hỏi lại người trợ lý đang lúng ta lúng túng.

- Phải. - Anh ta gật đầu.

Luyến cười khẩy, chống tay lên bàn, nghiêng răng nói:

- Cho tôi một lí do! Lí do rõ ràng!

Anh trợ lý chỉ cười trừ, chẳng ai biết nhìn anh ta cao lớn như thế, nhưng hiện tại sau lớp áo vest dày, lưng anh ta đã đầm mồ hôi. Anh ta sợ nhất là phụ nữ nổi giận, bây giờ lại còn đối mặt với một người đàng đàng sát khí nữa.

- Luyến này, là công ty phạm quy ước hợp đồng, chúng tôi sẽ bồi thường theo đúng...

- Tôi bảo là cần một lí do chứ không phải cần anh nói dài dòng. - Luyến quát lớn, tay nắm chặt.

Anh trợ lý sau tiếng quát thì giật nảy lên, trước giờ chưa gặp cô gái nào hung dữ như thế này, đáng sợ quá. Tổng giám đốc thật sáng suốt khi đuổi việc cô ta mà. Nghĩ thầm trong bụng, anh ta hắng giọng nhưng thực chất là chẳng biết nói thế nào.

- Lí do... là... Tổng giám đốc...

- Thôi khỏi đi. - Luyến ngắt lời, sau đó cầm túi sách đi thẳng đến thang máy.

Anh trợ lý thở phào, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

- Tổng giám đốc, anh không được trách tôi, tôi vốn không thể nào đối phó được phụ nữ như cô ta. - Nhìn về phía thang máy, anh ta lầm bầm.

Ngồi trong xe dưới tầng hầm, Luyến siết chặt vô lăng. Hoá ra Triết Huân cũng vì việc tư cơ đấy, khẽ mỉm cười, cô nhớ lại buổi chiều hôm ấy chỗ cầu thang bộ, lòng chợt nổi lên cơn thất bại nặng nề, cảm giác như rơi xuống vực sâu.

Tôi tệ!

Nhấn ga, cô lao ra khỏi bãi đỗ xe với tốc độ kinh khủng.

Những ngày đông dần qua, cái ẩm đầu đó thỉnh thoảng cũng có ghé. Một chút thôi, nhưng cũng đủ khiến người ta thấy thật ẩm, cũng có thể là vì những ngày đông đó quá giá buốt nên bây giờ thấy thật ẩm chỉ với chút hơi. Cũng giống như con người, cô đơn quá sẽ cảm thấy cảm động trước một hành động nhỏ bình thường mà ai đó dành cho bản thân. Cũng vì cô đơn quá, nên con người mới giỏi nhất cái gọi là “ảo tưởng vị trí trong lòng người khác” để rồi khi cái màn ảo ảnh kia vỡ đi, con tim, tâm hồn thậm chí lí trí cũng lệch lạc.

Ngắm nhìn gương mặt đang ngủ say bên cạnh, Lưu Ly khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên hàng chân mày rậm rì của Triết Huân, nó khẽ cười.

Nhớ lại ngày đó, cậu đối với nó chẳng khác gì người tàng hình, mỗi lời nói cậu nói ra đều khiến “băng phải tan chảy vì xấu hổ”. Nhưng mà, nó cũng có kém gì, đối với cậu nó thật sự coi như chứng cứ, chẳng có một tí mùi vị nào. Nhưng cậu nào biết, ngày đầu tiên nó gặp được cậu, thật sự bị cuốn hút. Con gái mới lớn, đều liêu xiêu trước cái lãng tử của các chàng trai mà. Lưu Ly cũng không ngoại lệ.

Là cuốn hút, là tim lệch nhịp nhưng nó là đứa con gái như thế nào chứ? Nên với cậu, bộ mặt nó chẳng bao giờ bộc lộ cảm xúc, cứ kiềm nén.

Lại nhớ, ánh mắt có chút lo lắng rồi chuyển sang an tâm trong tích tắc ngày nó một mình đến bệnh viện rồi lội bộ về giữa trưa nắng gắt, lúc ấy nó thật sự muốn khóc, dấu biết thời điểm đó trái tim cậu chỉ có Luyến, nhưng... nó luôn có suy nghĩ, luôn thầm mong cậu quan tâm nó thật sự, là từ đáy lòng, không vì ba mẹ cậu.

Cũng khi ấy, bản thân nó tự nhận ra rằng quả thật cô đơn quá, trái tim yếu mềm mất rồi.

Tựa đầu vào thành giường, Lưu Ly cắn môi trầm ngâm, ngồi bên cạnh là Triết Huân quần áo đã chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, chỉ có khuôn mặt vẫn còn vết thương mà hơi sưng. Quả thật Duy có hơi nặng tay.

Phía ghế đối diện là Duy, kế bên là Lan.

Bầu không khí có chút lắng đọng cái mùi ngọt ngào.

Lúc này, Lưu Ly đã đi thăm ba mẹ nó rồi. Và sau khi trở về lại hoá ra thế này. Im lặng không lạ với Lưu Ly, nhưng như thế này thật khiến cho Duy và Triết Huân có cảm giác như bản thân là kẻ có trọng tội.

-Hmmm, em ăn gì rồi nghỉ ngơi đi, nếu không muốn lên bàn mổ, xuất huyết dạ dày không phải là chuyện đùa đâu. - Một hồi lâu sau, Duy mới hắng giọng lên tiếng.

- Anh không coi em là thành viên trong nhà sao? - Nhìn thẳng vào mắt anh trai, Lưu Ly hỏi.

Lại rơi vào một khoảng không.

- Lưu Ly, là anh ấy lo cho em thôi. - Bên cạnh, Triết Huân khẽ nói.

- Anh Duy, xin anh đẩy, em thật sự lớn rồi. - Lưu Ly bặm môi nhìn Duy nói.

Duy chỉ im lặng nhìn em gái.

- Em sẽ trở về, chăm sóc ba mẹ, còn cả giúp anh và công ti. - Như một lời tuyên bố, Lưu Ly đồng dục nói.

- Không được! - Ngay lập tức đã nhận được câu trả lời, chính xác hơn là sự phản đối mạnh mẽ từ hai người đàn ông ở đây.

- Tại sao? Là ba mẹ em, là công ti nhà em, là tâm huyết cả đời của ba. Tại sao chứ hả? Tại sao anh lại một mình gánh hết còn em thì không?

Tức giận, Lưu Ly quát lớn, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng, hốc mắt sưng ửng.

- Ấy... Lưu Ly, bình tĩnh đã! Anh của em... - Lan cũng vội lên tiếng.

-Thứ nhất, em còn phải học, thứ hai, sức khoẻ em còn chưa lo được, bản thân thật sự chưa chăm sóc tốt thì còn đòi lo cho ai?

"How can you take care another...

If you don't take care yourself..."

- Anh Duy nói đúng, em không thể. - Triết Huân nắm chặt tay Lưu Ly, kiên quyết phản đối.

- Dựa vào cái gì mà ngăn cản em?

- Anh là anh trai em. - Duy nhìn thẳng vào mắt Lưu Ly nói.

- Em là em gái anh, là một phần trong cái nhà này, đây nghĩa vụ của em.

- Không cần! Em khoẻ lại, trở về cùng Triết Huân tiếp tục đi học.

Cãi nhau.

- Em lớn rồi, em có quyền quyết định, anh không thể cứ xen vào mãi. Bây giờ cả bố lẫn mẹ đều nằm viện, anh nghĩ em có thể yên tâm học sao? Anh nghĩ em thoải mái để anh một mình gánh vác?

- Mọi người ra ngoài đi. - Duy đứng dậy đi về phía cửa sổ, tay anh bỏ vào túi quần, nhẹ giọng nói.

Lan phản ứng đầu tiên, cô vội đứng dậy cầm giỏ xách đi ra ngoài, trước khi đi còn liếc nhìn Muynghsoo một cái mới mở cửa ra ngoài.

- Cậu cũng ra ngoài đi. - Mãi không thấy Triết Huân có động tĩnh, Duy quay lại nói.

Lúc này Triết Huân mới mặt dày miêng cường đứng dậy đi ra ngoài.

Tiếng cửa đóng lại, không gian trầm lắng.

- Anh hiểu em đang nghĩ gì, cảm giác gì, nhưng ba mẹ đều muốn em học hành tốt, anh cũng không bận hay áp lực như em nghĩ. Mọi chuyện đang theo chiều hướng tốt, không cần em phải lo như vậy. - Vén tấm màn trắng lên, Duy từ tốn nói, sau đó anh trở lại ngồi kế Lưu Ly.

- Anh tưởng em ngốc sao? Em cũng học về tài chính, anh nghĩ em không biết gì sao?

- Cho là vậy, nhưng em chưa có thể giải quyết được cái gì hết.

- Em đi làm rồi!

- Hả? - Duy sau hồi im lặng lại nghech mặt ra bởi lời nói của em gái.

Đi làm? Đi làm cái gì?

- Em làm chỗ Triết Huân. - Biết anh trai ngỡ ngàng thắc mắc, Lưu Ly nói thẳng.

- Em đừng đùa với anh, Lưu Ly!

- Em không có đùa với anh, em thật đã đi làm ở phòng tài chính ở Infinite rồi.

-Triết Huân để em đi?

- Anh ấy không biết.

- Tốt, quản một đứa con gái cũng không ra hồn! - Đứng dậy rót một cốc nước, Duy cười khẩy nói.

- Là em nói dối anh ấy. - Lưu Ly vội vàng nói, nó sợ điệu cười này của anh.

- Em ở bên cạnh cậu ta, gan càng ngày càng lớn mà thói xấu cũng tăng thêm đấy.

- Anh đừng đánh trống lảng với em nữa, nếu muốn tốt cho em, để em trở về, chăm sóc ba mẹ, giúp anh nữa, coi như em học tập từ bây giờ, hơn nữa... em muốn bên cạnh ba nhiều hơn. - Vân về nếp chăn, Lưu Ly nhỏ giọng nói. - Anh có biết em rất nhớ mọi người không?

Đặt chiếc cốc xuống bàn, Duy lại gần Lưu Ly, khẽ khàng vuốt tóc.

Đúng rồi, anh dường như cũng xa nó lâu lắm rồi, cũng rất nhớ.

Vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, Lưu Ly lẩm nhẩm:

- Anh rất cô đơn mà, anh rất mệt mà, anh còn áp lực nữa. Anh cũng rất nhớ em mà, sau này em sẽ cùng anh ăn cơm, giúp anh những thứ lặt vặt như trước. Được không?

Cúi đầu nhìn con người đang ôm chặt mình, lại còn giờ trò khiến anh mềm lòng, Duy không khỏi cười khổ. Anh thật sự không muốn nó cực khổ, nếu như nó chịu tiếp tục học ở chỗ Triết Huân, ít nhất cũng chỉ phiền muộn. Còn trở về đây, vừa chăm sóc ba mẹ, vừa lo chuyện công ty. Anh cá rằng nó không thể chỉ làm một chuyện là chăm sóc ba mẹ đang nằm ở đây, hưởng hờ, chính bản thân còn đang bệnh.

- Hay đã tìm lại chị ta rồi, anh đá em sang một bên? - Thấy anh im lặng, Lưu Ly ngược đầu hỏi.

- Cái gì? - Duy nhíu mày hỏi lại.

- Em biết Lan là người ngày xưa khiến anh điêu đổ đấy, anh thật sự không cần em à? Anh sợ em phá đám nên nhất quyết không cho em trở về?

- Đừng đùa nữa, tại sao em làm chỗ Triết Huân mà cậu ta cũng không biết? - Đánh trống lảng, hoàn toàn đánh trống lảng.

- Không cần, nghe nói trưởng phòng ấy được quyền quyết định, anh ta quả thật rất tận tâm và còn rất giỏi.

Thở dài, anh gỡ tay Lưu Ly ra khỏi thắt lưng của mình, lại vuốt vài cái trên đỉnh đầu sau đó im lặng ra ngoài. Anh quả thật bó tay rồi.

Thấy anh như vậy, Lưu Ly mỉm cười, anh không phản đối nữa rồi.

Nắm chặt tay Lưu Ly đi không khuôn viên bệnh viện, Triết Huân trầm mặc, cả Lưu Ly cũng vậy.

Bác sĩ nói cả bố mẹ đều ổn cả, cần thời gian dài để tịnh dưỡng thôi nên không có gì đáng ngại.

- Anh có thể giúp anh ấy. - Triết Huân lên tiếng trước.

- Không cần đâu. - Lưu Ly trả lời ngay lập tức, nó biết, Duy không cần sự giúp đỡ của Triết Huân. - Việc nhà em, em cũng muốn ở lại, với cả... em nghĩ chúng ta nên xa nhau một thời gian đi.

30. Chap 30

Cơn gió nhẹ thổi qua, hương thơm thoang thoảng mùi cỏ dại, mùi sương và mùi vị tình yêu của đôi lứa.

Nắm tay em thật chặt sao cảm thấy xa vời như thế này? Trái tim em là gì khiến anh không thể tìm một khe hở để đi vào?

- Em muốn yêu xa à? - Triết Huân kéo Lưu Ly ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó, vừa nghịch tay vừa hỏi.

- Em chỉ thấy chúng ta cần thời gian suy nghĩ nhiều hơn về bản thân và cả về mối quan hệ này nữa. Anh không cần nhưng em thì cần.

- Được rồi. - Triết Huân nói nhỏ. - Khi anh gọi, phải bắt máy.

- Được.

Vuốt nhẹ mái tóc của Lưu Ly, cậu cười nhẹ. Có lẽ thật sự cần thời gian và khoảng cách để nhìn lại mối quan hệ của cả hai một cách chính chắn.

- Xin lỗi hai bác giúp em. - Im lặng một hồi, Lưu Ly lên tiếng. Không để ý nhưng phải công nhận rằng thời gian ở nhà Triết Huân, hai vị phụ huynh thật sự rất quan tâm và lo lắng cho nó, mọi việc đều lo đến những thứ nhỏ nhất, nhìn vào rất dễ nhận ra họ coi Lưu Ly như con.
- Không sao đâu! Đừng lo chuyện này. Hứa với anh, chăm sóc tốt bản thân, đừng để như thế này nữa. - Giọng cậu trầm xuống, ánh mắt dịu dàng nhìn Lưu Ly.
- Ừm... anh cũng vậy. Đừng làm nhiều quá.
- Em không gọi anh không về sớm được rồi, hay em đừng đi nữa. - Khoé mắt loé lên tia gian xảo, Triết Huân cười cười đề nghị.
- Triết Huân, em không là con nít mà nghe anh dụ dỗ.

- Em là Lưu Ly đây. - Đứng ngoài hành lang trước phòng bệnh của ba, Lưu Ly tựa lưng vào cửa kính gọi điện thoại

- “Ừ? Có việc gì vậy?” - Đầu dây bên kia hỏi.

- Trọng Nhân, em muốn xin nghỉ, nhưng hiện tại không thể viết đơn, cũng không thể gặp trực tiếp.

- “Nghỉ việc? Tại sao vậy?” - Trọng Nhân hơi bất ngờ, giọng nói chột cao rất dễ biết.

- Không có gì quan trọng cả, chuyện gia đình.

- “Thế này đi, anh đưa em số Đức, sau đó nói rõ với cậu ta.”

- Được! Cảm ơn anh! Ừm... thật sự cảm ơn anh thời gian vừa qua! - Lưu Ly nhớ lại ngày đầu đến phòng nhân sự, nói lời cảm ơn chân thành.

- “Không có gì, đừng khách sáo, anh chỉ trọng nhân tài, vì lợi ích của công ty. Có gì chúng ta sẽ gặp nhau chứ?”

- Tất nhiên, có cơ hội sẽ mời anh một bữa.

- “Ok! Tạm biệt! Anh sẽ gửi số của anh Đức qua. Hẹn gặp lại!”

- Tạm biệt!

Thở phào, nó ngồi xuống hàng ghế màu xanh gần đó. Trong lòng có chút lo lắng, lỡ như gọi cho trưởng phòng quái gỡ kia mà không giải quyết được thì sao? Lỡ như lại lọt đến tai Triết Huân thì sao?

Nắm chặt chiếc điện thoại mượn của Duy, tìm nó đập mạnh.

Chuông tin nhắn vang lên, sau khi mở ra xem nó nhấn vào dãy số trên màn hình, gọi cho Đức.

- “Alo?” - Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

- Chào trưởng phòng, tôi Lưu Ly đây! - Hít một hơi, nó lên tiếng chào hỏi.

- ” Ừ, có việc gì?” - Đức lên tiếng rất bình thản.

- Tôi muốn xin nghỉ việc nhưng hiện tại không thể đưa đơn, nên chỉ có thể gọi điện cho anh thế này. - Miệng nói lưu loát nhưng lòng bàn tay nó đã đầy mồ hôi.

- “Lí do?” - Bình thản tập 2.

- Nhà em có chút rắc rối.

- ” Phòng đang thiếu người, nghỉ như thế tôi không tuyển nhân viên kịp!” - Nói như vậy, nhưng giọng anh ta vẫn rất bình thản.

- Em biết, nhưng đây là việc đột xuất.

- “Không nghỉ được!” - Bình thản tập 3.

- Anh... Thật sự tôi không thể tiếp tục đến công ty làm việc.
 - “Không đến công ty thì làm qua internet! Tóm lại đợi khi nào tuyển được nhân viên tôi mới duyệt cho nghỉ. Tổn thất của công ty nếu có thể chịu được thì cứ nghỉ bây giờ!” - Bình thần toàn tập.
 - Được! Vậy... anh gửi các tài liệu qua mail cho tôi! - Cấn môi, Lưu Ly nói.
 - “Ok!”
- Sau đó là tiếng tút dài khó nghe. Lưu Ly neho mắt nhìn màn hình tối thui, thậm rửa người trưởng phòng quái quỷ.
- Trong văn phòng, Đức nhìn màn hình điện thoại mỉm cười:
- Nếu tôi để em đi, thật tổn hại quá! Có em tôi đỡ được đồng công việc.

Duy cùng Triết Huân cùng nhau đi trong khuôn viên bệnh viện. Vốn dĩ thân hình cao lớn, mặt mũi cũng thuộc dạng mỹ nam nên rất thu hút ánh nhìn của nhiều người.

- Cậu nghĩ xem, hai người đó, ai công ai thụ? - Phía ghế đá bên kia, có hai cô bé khoảng chừng học cấp 3 không ngại nhìn chằm chằm vào cả hai bàn tán.
- Tớ nghĩ anh mặt lạnh như tiền là công, còn anh kia là thụ. - Cô bé mặc đồ bệnh viện đâm chiêu nói như có vẻ rất hiểu biết.
- Nhưng thường thì mấy anh lãnh đạm mới là thụ ấy. - Cô bé mặc đồ thường lại lắc đầu, xoa cằm nói.
- Á á á, hai người ấy ngồi chung kia.- Cả hai cô bé ôm chầm lấy nhau la hét.
- Cậu nghĩ có nắm tay chỗ đông người không?
- Cần gì nắm tay, liếc mắt đưa tình nhau là hiểu rồi, trời ạ, hôm nay vào thăm cậu lại bắt gặp cảnh này, thỏa mãn quá. Mau lấy điện thoại ra chụp rồi share cho “thánh địa” của tụi mình.

%)*&^%@\$@!%&^*

Trong lúc hai cô bé kia phấn khích tột đỉnh thì bên này, cả hai lại vô cùng lãnh đạm, hoàn toàn không biết đang ở trong tầm ngắm vô cùng nguy hiểm.

- Anh thật sự không cần giúp sao? -Triết Huân mở lời trước.
 - Cảm ơn lòng tốt của cậu, tôi giải quyết được. -Duỗi thẳng đôi chân dài một cách thoải mái, Duy từ tốn nói.
 - Anh biết thời gian không cho anh nhiều, không xử kịp thì công ty không cứu nổi mà.
 - Tôi tất nhiên biết, biết rất rõ là đằng khác, nhưng tôi vẫn không cần cậu giúp. Thứ nhất, tôi có cách giải quyết riêng, không những vực dậy công ty ba tôi mà còn có cơ hội tiến xa. Thứ hai... tôi không muốn người ngoài nhìn vào nói tôi dựa vào Lưu Ly để cứu tình huống này.
 - Anh nghĩ cái gì vậy? Tôi không có suy nghĩ đó.
 - Tôi biết cậu không có suy nghĩ đó, ngay từ đầu tôi đã không cần sự giúp đỡ của cậu, tôi cũng hiểu cậu muốn nói với tôi rằng mặc kệ người ta nói gì. Nhưng với tôi, sĩ diện cũng rất quan trọng, tôi không muốn sau này công ty cứ mãi có lời đồn đại “nhờ vả mối quan hệ”.
 - Được rồi, tôi rất nể phục anh! - Triết Huân nói. - Còn... - Bỗng cậu ngập ngừng.
 - Lưu Ly ấy à? Dù sao cũng biết rồi, con bé giận dữ chút thôi, không có trách cậu đâu. Còn chuyện trở về nhà, dù sao ba mẹ tôi cũng nằm viện, để nó ở lại. Cậu cũng phải để anh em tôi gần nhau nữa.
- Triết Huân nghe vậy chỉ cười.
- À, quản công ty tốt thì quản người cũng tốt một chút! Đừng để bị qua mặt một cách trắng trợn như vậy.
 - Thấy Triết Huân cười, Duy đứng dậy, rồi lại mỉm cười vỗ vai cậu vài cái, nói rất vui vẻ.

Chưa kịp hiểu vấn đề Triết Huân đã thấy Duy bỏ đi.

Trong khi đó, phía bên ghế đá cách hai người không xa....

- OMG, cậu có thấy không, nhẹ nhàng đặt tay lên vai, nở nụ dịu dàng như đang an ủi, cái dáng bỏ đi thật khiến người lưu luyến.

- Thấy rồi thấy rồi, tớ bảo mà, anh mặt lạnh kia mới là thụ mà cậu không nghe.

- Aaaa, đáng yêu quá! Chụp ảnh chụp ảnh đi!

==”

Đông qua rồi, xuân ngập tràn mọi phố phường, cái ẩm áp đó khiến người ta lo sợ bàn tay mình không giữ được nữa còn lại.

Lưu Ly ghé Starbucks, mua một li cappuccino rồi lững thững đi trên vỉa hè đến bệnh viện.

Hôm nay là tròn 2 tuần nó ở lại thành phố này. Nhớ ngày nó gọi điện thoại cho ba mẹ Triết Huân, nó phải mất 2 tiếng đồng hồ để giải thích lí do và nghe mẹ cậu dặn đủ thứ chuyện.

Bà ấy nói nếu Triết Huân đối xử không tốt, nó có thể chia tay, bà nhận nó làm con gái nuôi, trở thành em gái Triết Huân, lúc đó nó còn nghe thấy tiếng sặc nước dữ dội.

Nó không biết bây giờ nó với Triết Huân có phải là yêu xa hay không, nhưng khoảng thời gian hai tuần cũng đủ để nó nhận ra rất nhiều điều.

Ngày đầu nó cảm thấy yên tĩnh, cứ như cuộc sống mấy năm ở nhà, thảnh thơi lại theo thói quen mở cửa phòng để nhìn phòng đối diện nhưng lần nào cũng thấy bức tường trắng.

Sáng hôm sau cái gọi là “nhớ nhớ” dường như bộc phát, đi đâu, làm gì, ở nơi nào nó cũng nghĩ đến cậu. Muốn gọi điện thoại, nhưng lại sợ phiền.

Và hôm nay, sau khi thấy một cặp đôi cãi nhau ở công viên nó bất chợt bật cười. Đúng là vẫn nên xa nhau như thế này. Theo trí nhớ của nó, Triết Huân và nó chưa bao giờ cãi nhau cả. Yêu nhau, chắc chỉ có nó và cậu mới “tĩnh” như vậy.

”Anh luôn chiều theo suy nghĩ của tôi, hoặc là anh cưỡng chế suy nghĩ của tôi.

Anh luôn gạt đầu trước hành động của tôi, hoặc là anh coi như không thấy tôi làm gì.

Anh luôn đồng ý với ý kiến của tôi, hoặc là anh lấy ý kiến của anh đè bẹp nó.

Với anh, cái gì xuất phát từ tôi đều tán thành, đồng ý, gạt đầu mặc dù chẳng mấy khi anh ủng hộ.

Còn tôi, khi anh cưỡng chế suy nghĩ, khi anh giả vờ không thấy, khi anh lên mặt... tôi đều im lặng gạt đầu.”

Nó và cậu tôn trọng nhau quá mức nên chẳng bao xảy ra tranh cãi thì là chuyện hiển nhiên rồi, nhưng chính vì vậy, tình yêu của cả hai trở nên như một nghĩa vụ trên cái nhìn của Lưu Ly.

- Lưu Ly? - Cúi gầm mặt, nó nghe tiếng gọi bất ngờ, giọng nói người đó tỏ ra rất ngạc nhiên.

Ngẩng đầu, nó thấy một chàng trai tóc đen, mặt búng ra sữa đi cùng một cô gái xinh xắn.

- Lâu rồi không gặp cậu, khỏe chứ Nhật?

- Oaaa, quả thật là Lưu Ly này. 2 năm rồi kể từ ngày giao lưu học sinh nhỉ? – Nhật cười híp mắt.

Nó cũng cười, thời gian đi nhanh thật, hai năm... nó và cậu có hai năm, và bây giờ vẫn cần thời gian lẫn khoảng cách địa lí để cố định lại lí trí. Là ngày đó cậu chỉ coi nó là người thay thế, là ngày đó nó quá cô đơn để cảm động nhanh chóng trước cậu. Sai lầm?

Lưu Ly chuyển ánh nhìn sang cô gái xinh đẹp đi cùng Nhật, tinh mắt, cậu ta nhanh miệng giới thiệu:

- Vy, bạn gái mình! Cô ấy Lưu Ly, bạn học cũ của anh. - Sau khi giới thiệu cho Lưu Ly, Nhật còn giới thiệu cho cả bạn gái.
- Chào chị. -Vy cúi đầu lễ phép.
- Gọi là Lưu Ly được rồi! - Nó cúi đầu lại. - Tôi không ngờ cậu cũng có bạn gái. - Lưu Ly nhìn sang Nhật nói.
- Ý cậu là gì chứ hả? - Nhật nheo mắt hỏi lại.
- Ngày đó tôi chỉ thấy cậu bám riết lấy Nam.
- Lưu Ly vừa dứt lời Vy đã quay ngoắt sang nhìn cậu ta với ánh mắt... thật ngán chằm.
- Á? - Nghe Lưu Ly nói, Nhật nghếch mặt ra, sau đó xua tay đuổi muỗi kịch liệt trước bạn gái. - Không phải như em nghĩ, đừng nghe bừa như vậy. - Lưu Ly, cậu không thích hợp để nói đùa đâu!
- Đúng vậy, tôi thì có khi nào nói đùa chứ, ngày đó đi học hai cậu như sắt với nam châm, không những vậy các bạn nữ khác cũng rất hâm mộ hai người. - Lưu Ly không để ý đến Vy, tiếp tục thành thật.
- Này này này, chúng tôi là bạn thân! Em đừng nghĩ vậy, anh với cậu ta là bạn thân, là cậu bạn em từng gặp. - Nhật trợn tròn mắt nhìn Lưu Ly sau đó khổ sở giải thích với bạn gái.
- Anh... - Bặm môi nhìn Nhật, Vy giật phắt tay mình khỏi tay cậu ta sau đó quay đầu đi thẳng.
- Vy! Này! - Hành động của bạn gái khiến Nhật ngỡ ngàng, vội vàng gọi í ới nhưng cô nàng không những không đứng lại mà còn đi nhanh hơn.
- Lưu Ly! Cậu lên cơn à? Chúng tôi đang tính đến chuyện gia đình đấy! Aishhh!Vy, chờ anh với! - Lớn tiếng với Lưu Ly, cậu vò rối mái tóc rồi vội vàng chạy theo.
- Tôi sẽ gửi thiệp cưới cho cậu! - Chạy được một đoạn xa, Nhật bỗng quay lại hét lớn với Lưu Ly.
- Nó mỉm cười, cặp đôi thật đáng yêu. Không biết đến bao giờ nó mới có thể có cảm giác như vậy.

Ôm một chồng giấy tờ lộn xộn, đi được vài bước lại có tờ rớt tờ rơi, anh chàng trợ lí khổ sở mở cửa phòng Tổng giám đốc khi lưng toàn mồ hôi.

- Tổng giám đốc, tôi là trợ lí, là trợ lí anh hiểu không? Cuối tháng tôi chỉ nhận lương trợ lí. - Đặt chồng giấy tờ xuống bàn, anh ta đến trước bàn Triết Huân đập bàn kêu gào.
- Tôi nói anh tuyển thư kí, đến bây giờ vẫn chưa có tất nhiên anh phải làm việc của thư kí rồi. - Không nhìn người đang kêu gào trước mắt, Triết Huân tiếp tục dán mắt vào hồ sơ.
- Tôi lạy anh, tìm đâu ra một thư kí nam chứ?
- Vậy thì anh làm đi, tôi thấy anh làm rất tốt!
- Tổng giám đốc, anh là nhà Đại tư sản bắt nạt giai cấp vô sản như tôi!

31. Chap 31

“Hand in Hand” Coffee.

Địa điểm muôn thuở của các cặp đôi yêu nhau, chắc hẳn là những quán cafe ngọt ngào, hay công viên lãng mạn. Nhưng với thời tiết chuyển xuân này, có lẽ các quán cafe thì thích hợp hơn. Cũng vì thế, từ sáng đến tận xế chiều quán cafe này rất tấp nập.

- Chị Hằng này, chị phải tìm một anh nữa phụ chị, quán như thế này mà mỗi mình chị với em sinh viên năm nhất kia quả không ổn. - Quầy tính tiền có 2,3 cặp đôi đứng đó, một cặp thấy Hằng lụi cụi liền lên tiếng.
- Đúng đấy! Vả lại cứ có trai đẹp quán lại đông nữa. - Cặp kế bên cũng đồng tình.

- Thế làm sao đây? Có trai đẹp thì mấy chàng trai không dẫn bạn gái vào mà có gái xinh thì mấy bạn gái không dẫn bạn trai vào. Quán chị ế mất. - Hằng cười nhẹ trả lời.

- Chị xinh thế này tại em vẫn dẫn bạn trai vào mà. - Mấy bạn nữ lên tiếng.

- Chị già rồi, so gì với các em. - Hằng vẫn giữ nụ cười trên môi trả lời.

Vừa dứt câu, tiếng chuông gió leng keng vài cái ngoài cửa, đó là dấu hiệu có khách mới. Nghe thấy vậy, mấy cặp đôi kia cũng không nề nà nữa, chào hỏi rồi ra khỏi quán.

Triết Huân ngồi xuống một cái bàn trong góc cạnh cửa sổ cuối cùng của quán. Lơ đễnh nhìn ra ngoài.

- Quý khách dùng gì ngay bây giờ hay đợi bạn gái?

Hằng đã thấy cậu, mỉm cười cầm menu hỏi han.

Không trả lời, cậu chỉ lườm chị một cái.

- Cho em cái Lưu Ly hay uống.

Nhún vai, Eungjung đi lại vào trong, còn cậu vẫn cứ lơ đễnh nhìn ra ngoài.

Chốc lát Hằng bưng ra một li cappuccino còn nóng hổi đặt trước mặt cậu. Trên đó còn có hình một con gấu.

- Cô ấy hay uống cái này với hình này à? - Cậu cúi đầu sát ly, ngửi ngửi, ngấm ngấm rồi hỏi.

- Ủ. - Chị ngồi xuống đối diện nhẹ gật đầu.

Nghe câu trả lời bỗng cậu bật cười.

- Con bé còn rất trẻ con mà, chỉ có em mới không biết, nó cũng hay ngồi chỗ này uống cái đó một mình, em bỏ bê nó quá nên giờ nó bỏ em rồi. - Chị nhấp một ngụm trà đem ra cùng lúc với li Cappuccino nói.

- Cô ấy bỏ em khi nào chứ? - Cậu nhăn mặt ngược lên nhìn chị, giọng khó chịu thấy rõ.

- Được rồi, sao hôm nay lại rảnh rồi đến đây vậy? Có chuyện gì hay chỉ đơn giản đến uống loại thức uống Lưu Ly hay uống? - Không trêu cậu nữa, chỉ nghiêm túc một chút hỏi.

- Thế em không thể là khách quán chị sao? - Triết Huân hỏi lại.

- Tất nhiên, nhưng em không thấy ngại sao? Ngồi ở đây đều có cặp í, quán chị không có quy định chỉ có những cặp đôi mới có thể vào nhưng nó bị đồn là thế rồi, may ra người ta đến mua rồi đi chứ không nán lại ngồi.

- Không có quy định thì em ngồi đây mặc em thôi, có thể lấy danh nghĩa người nhà.

- Danh nghĩa của em là bị người yêu bỏ!

- Không đùa nữa, cũng không nói chuyện của em nữa, anh chàng văn phòng sao không thấy nhỉ? - Uống một ngụm cappuccino, Triết Huân nhìn quanh quán.

- Anh chàng văn phòng? - Nhắc lại lời cậu nói, nhưng tim Hằng bỗng chốc đập mạnh.

- Không phải sao? Anh chàng ngày nào cũng đến ấy.

- À, là bạn, à không, là khách quen của quán, ở đây là loại trà anh ta thích. - Hằng nhìn quanh quán theo hướng cậu, giải thích.

- Thật ra em với Lưu Ly thân nhau lắm. - Triết Huân cười cười.

Hằng than thầm trong lòng, Lưu Ly vậy mà cũng bị cái đẹp dụ dỗ, vậy mới nói, cái gì càng đẹp thì cái đó càng nguy hiểm thôi.

- Em thấy anh ta thích chủ quán pha trà chứ thích gì trà, trà thì chỗ nào không bán. - Nở một nụ cười ranh mãnh, Triết Huân tấn công.

- Không nói chuyện với em nữa, chị làm việc, ngồi đó đi. - Chợt lúng túng, Hằng vội đứng dậy bỏ đi, để Triết Huân ngồi đó với nụ cười không-thể-đáng-ghét hơn.

- À, Triết Huân này, chuyện tình cảm, thật ra không phải cứ ở bên nhau là giải quyết được vấn đề hay là để chứng minh, nó cũng thuộc về lí trí nữa, nên đừng ủ rũ như vậy. - Bước được vài bước, chị đứng lại nhìn cậu nói rất chân thành rồi nhanh chóng bước đi.

Triết Huân hơi ngẩn ra vì lời nói của Hằng, nhưng sau đó cậu mỉm cười, tiếp tục nhâm nhi ly cappuccino.

Rời Starbucks, trên tay Lưu Ly vẫn cầm cốc cappuccino quen thuộc. Hôm nay nó vẫn từ bệnh viện đến công ty. Duy bảo không cần đến, nhưng nó nhất quyết đến. Nó muốn cùng anh, cùng toàn thể nhân viên cố gắng và nó muốn nhìn thấy sự nỗ lực của tất cả mọi người.

Thật ra đến công ty, nó cũng không làm gì nhiều, chỉ kiểm lại một số sổ sách, vấn đề quan trọng thì Duy cùng Lan cứ ngày đêm hì hục hục nghiên cứu dự án gì đó mà bản thân nó rõ ràng chưa đủ trình độ để giải quyết. Tốt thôi, cứ để hai người ấy như vậy. Nó cũng biết tổng Duy trân trọng phút giây này, vừa có thể nhìn nhận ai hết mình với công ty, vừa chứng minh được bản thân và vừa được ở cạnh Lan như thế. Nó không rõ, cũng không muốn xen vào chuyện tình cảm của hai người ấy, nhưng trực giác cho nó biết, Lan đang phải lòng Duy.

Vậy là hội chứng sơn ca rồi.

Mỉm cười, nó kéo cái khăn len lên cổ kín hơn, bước nhanh hơn để tránh cái lạnh đầu xuân. Vừa bước đi vừa nhớ đến bản thảo tối qua vị trưởng phòng quái gở gửi đến. Đôi khi nó thậm nghĩ rằng có phải anh ta coi trọng nó nên mới lấy lí do như vậy để giữ nó lại không, nhưng suy nghĩ ấy bị vùi dập ngay lập tức, anh ta là ai chứ? Anh ta coi trọng một sinh viên như nó sao?

Nhanh chóng gạt bỏ mớ hỗn độn trong đầu, nó tập trung bước đi.

Chừng 10 bước sau khi đầu óc trở về trạng thái bình thường, bên tai nó nghe tiếng còi xe. Lần đầu không để ý, nhưng tiếng còi ấy cứ theo chân nó.

Dừng bước, nó quay đầu lại, thấy một chiếc xe Lexus màu đỏ. Chiếc oto chạy đến song song với nó, cửa kiếng từ từ hạ xuống, chưa để ý ai đã có một giọng nói vang lên đầy kiêu ngạo và lạnh lùng:

- Chỗ này không được đậu xe, lên nhanh đi!

Không biết bao nhiêu cặp đôi đến ngồi rồi lại đi, nhưng Triết Huân vẫn nhất quyết cắm rễ lại chỗ ngồi đó, trên bàn đã có đến 3 ly cappuccino đã cạn. Hiện tại, trên tay là ly thứ 4.

Cậu không làm gì cả, điện thoại để trên bàn, áo vest vắt sau ghế, chân bắt chéo trầm ngâm nhâm nhi tách cappuccino Hằng đã gian lận làm ít đi, trông cậu lãng tử quá.

Vẫn như trạng thái khi mới vào quán, mắt cậu cứ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cứ nhìn, mà không biết lọt vào mắt mình là cái gì.

Bỗng, cậu nhìn thấy bên kia đường có một cô gái, tóc nâu... Tóc nâu ư? Ngay đầu cậu gặp Lưu Ly, tóc nó cũng mái tóc nâu dài mượt. Cậu bắt đầu thu tâm nhìn đến cô gái trẻ đó. Cô gái đó ăn mặc có chút bụi bặm, quần jean nhưng còn có vài vết rách cổ tình rạch, giày Nike cổ cao hơi thô, áo thun rộng thùng thình, mũ lưỡi trai đội ngược, khoác ngoài chiếc áo sơ mi caro. Cô gái đó còn đang tung tăng chụp ảnh với chiếc Nikon sành điệu. Khoảng cách được thu dần, cậu thấy rõ cô gái đó hơn, rõ ràng là cô nàng đang diện thời trang mùa hè cho thời tiết mới chuyển xuân còn lạnh buốt.

Tay vẫn cầm ly nước, nhưng mắt đã không còn lơ đãng nữa, bây giờ cậu đã tập trung quan sát một người.

Không hiểu tại sao, lúc cậu chăm chú nhất, cô gái trẻ lại quay về hướng cậu, rồi mắt chạm mắt.

Cách một tầm kính, cậu nhìn không rõ lắm khuôn mặt đeo kính râm kia, nhưng cô gái thì có vẻ hơi sững người, nhìn cậu một lát rồi bỏ đi. Thấy thái độ đó, cậu bỗng bật cười, con gái mới lớn trông sành điệu

nhưng vẫn hay xấu hổ như thế. Nhưng chưa kịp tiêu hóa suy nghĩ của chính mình, tiếng chuông gió lại vang lên, ngay lập tức đối diện cậu có một người con gái, rất tự nhiên lên tiếng:

- Anh đẹp trai, thích thì cứ làm quen, không cần nhìn như thế! Xin chào, em là Kim!

Nói đoạn, Kim sành điệu đưa tay ra trước mặt ngu ngơ chưa biết chuyện gì xảy ra của cậu.

Starbucks.

Đối diện Lưu Ly, Luyến thanh thản uống từng ngụm cafe, còn nó vẫn cứ ôm lấy cốc cappuccino nhìn người đối diện.

Nó không biết tại Luyến gặp nó, khá bất ngờ khi Luyến bảo nó lên xe, thậm chí có chút lo lắng. Nhưng giờ thì sao? Coi như không có gì cả, coi như nó tàng hình.

- Chị muốn gì thì nói, tôi đang bận! - Nó nhìn đồng hồ, lên tiếng.

- Này, dù sao tôi cũng là bật tiền bối của cô! - Luyến đặt ly cafe xuống, nhú mồm nói.

- Xin lỗi, nhưng tôi thật sự bận, nếu chị đưa tôi đến đây chỉ để nhìn chị uống cafe thì tôi đi trước. - Nó kiên quyết nói.

- Tốt! - Luyến gật gật đầu. - Mạnh miệng lên được rồi! Có bạn trai làm lớn, gan cũng trở nên lớn.

Nghe Luyến nói vậy, nó chợt nghĩ đến việc yêu cầu không cho cô ta làm thư kí của Triết Huân. Chị ta đến trả thù ấy à?

Bốp!

Má nó bồng rớt, đầu có chút choáng váng, mắt mờ đi hẵn. Luyến... tát nó?

Phải, nhanh như cắt cô ta đứng bật người dậy cho nó một cái tát rõ mạnh. Thậm chí, có thể nhìn thấy rõ năm ngón tay in trên mặt.

Trợn tròn mắt, nó quay lại nhìn thẳng vào mặt Luyến.

- Cô không có tư cách nhìn tôi! Lưu Ly, cô có biết cô bị ỉm lăm không? - Luyến vẫn đứng, hai bàn tay siết chặt găng từng chữ nói với nó.

- Rõ ràng biết tôi và Triết Huân là một cặp, vẫn cố tình xen vào.

- Xin lỗi đi!

Ngược lại với thái độ như Hoạn Thư của Luyến, Lưu Ly vô cùng bình tĩnh, có thể nói là quá mức lạnh đạm. Nó lạnh lùng buông một câu khiến Luyến trợn tròn mắt.

- Luyến, tôi có tôn trọng chị, nhưng chính chị là người đánh mất tình yêu của mình, nhìn lại bản thân chị đi, tại sao chị không hỏi bản thân đã làm gì mà Triết Huân không yêu chị nữa?

- Lưu Ly, cô giả nai tốt lắm, có sự xuất hiện của cô, tình cảm của chúng tôi mới trở nên như thế, tất cả chỉ tại cô thôi. - Luyến giận dữ chỉ tay vào mặt Lưu Ly, mắt đã đỏ lên.

- Có tôi thì sao mà không có tôi thì sao? Luyến, tôi nghĩ chị ra nước ngoài đáng lẽ phải biết cách cư xử lắm, nhưng chả có gì cả. Tôi không rảnh để tốn thời gian với chị. - Nói rồi nó đứng dậy, lấy túi xách, trên mặt còn rõ 5 dấu tay. - Còn nữa, tôi nhớ cái tát này, và tôi sẽ trả nó cho chị. - Cứng rắn nói, đôi mắt nó hiện tia lạnh lùng, sau đó quay lưng bước đi.

- Lưu Ly, tôi nhất định sẽ có được tình cảm của Triết Huân một lần nữa!

Trước khi ra cửa, nó nghe thấy tiếng nói đầy tự tin sau lưng, dừng bước nhưng rồi nó lại bước tiếp, rời khỏi quán trước ánh mắt của nhiều người trong quán chưa hết sững sốt.

Bàn tay lạnh buốt xoa má, nó cắn môi cúi gằm mặt bước đi. Đau lắm! Trái tim nó đau lắm.

Ngồi xuống chiếc ghế đá dọc vỉa hè, nó lấy điện thoại mới, bấm dãy số quen thuộc rồi áp lên tai. Chuông đổ vài tiếng, đã có người bắt máy:

- Lưu Ly?

- Triết Huân, em nhớ anh lắm!

32. Chap 32

“Có những phút giây tôi chỉ muốn dừng lại mãi mãi, để em khi trước mắt tôi không bao giờ tan biến...”

“- Em nhớ anh...”

Giọng nói the thẻ thông qua điện thoại khiến tim Triết Huân loạn nhịp, cậu vô thức im bật, tay siết chặt điện thoại.

Nhưng, nhanh như cắt, điều luyện như một tên trộm “cô gái phong cách mùa hè” đứng trước mắt cậu giật lấy chiếc điện thoại và... cúp máy.

Nhúu chặt đầu mày, cậu lấy lại vẻ mặt lạnh tanh đứng bật dậy.

- Cô có vấn đề à? Trả điện thoại đây! - Giọng cậu không cao, nhưng đầy giận dữ.

Cô gái trước mắt này là ai mà dám giật điện thoại của cậu chứ? Gan cũng lớn lắm rồi đấy.

- Này, tôi đang nói chuyện với anh, anh lại ngắt ra nói chuyện điện thoại, anh thật bất lịch sự. - Kim chống nạnh, cao giọng nói.

- Tôi này giờ có nói chuyện với cô sao? Trả điện thoại cho tôi. - Triết Huân kiềm nén tức giận, đôi tay cậu đã nắm chặt. Ở đâu ra một con nhỏ trời ơi này chứ?

- Anh... - Câu nói của Triết Huân khiến Kim cứng họng. Cô đảo trông mắt liên tục rồi ngẩng cao đầu nhìn cậu. - Anh rõ ràng đã nhìn tôi rất chăm chú ngoài kia.

- Ngoài kia chỉ có mỗi cô thôi sao? Dừng nhiều lời nữa, trước khi tôi nổi giận thì mau trả điện thoại đây, đừng để bản thân bị mất thể diện. - Cậu không muốn làm lớn chuyện, ở đây là quán của chị cậu, hơn nữa khác cũng đang đông.

- Hah? Anh nghĩ ai mất thể diện? Tôi thua anh chắc?

- Hình như... cô cố tình kiểm chuyện với tôi? Chúng ta không quen nhau, bây giờ thì trả điện thoại cho tôi, công việc đang chờ tôi. - Thở mạnh, cậu quyết định xuống nước để giải quyết.

- Rõ ràng, anh đã nhìn tôi rất đăm đũa, tôi vẫn còn độc thân, cũng thoải mái, tôi không muốn cả tôi và anh tổn thời gian.

Triết Huân:

- Cặp đôi kia trông đáng yêu quá! - Phía cửa, một cô gái chỉ về hướng cậu và Kim nói.

Nghe vậy, cậu nhúu mày, cậu với con nhỏ trời ơi này ư?

Ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại màn hình đã tối, Lưu Ly bỗng bật cười. Nó cất điện thoại lại vào túi.

- Uống không?

Trước mặt nó, một ly cacao nóng rất thích hợp với thời tiết này.

- Nhật nói với mình rằng cậu trở về đây, hôm nay cũng tình cờ gặp thôi. - Nở một nụ cười tràn đầy nắng ấm, chàng trai cao cao vẫn đưa ly cacao trước mặt nó.

- Lâu ngày không gặp rồi, cậu có khoẻ không? Nam? - Nhận ra người, nó đưa tay nhận ly cacao, hôm nay thật nhiều người mời nước uống.

- Nhìn là biết mà? Còn cậu? Sao trông nhợt nhạt vậy? Cậu có việc ở đây à? - Ngồi xuống cạnh nó, cậu thoải mái bắt chuyện.

- Sao lại hỏi vậy? - Nó quay đầu thắc mắc.

- Mặt cậu còn nguyên dấu tay của ai kia. - Nam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nó nói nhỏ.

Bất giác đưa tay lên má, nó mỉm cười, uống một ngụm nước.

- Không nói chuyện này nữa, cậu về đây luôn à? Còn anh ta... - Thấy nó không trả lời, cậu chuyển đề tài.

- Mình không biết.

Cả hai tự dưng rơi vào khoảng lặng, trầm ngâm nhìn dòng người hối hả ngoài đường.

Đâu ai biết được khoảnh khắc cậu gặp lại Lưu Ly, trái tim vẫn đập liên hồi như ngày cậu gặp lại nó trong chuyến giao lưu hai năm trước. Đáng người đó, vẫn lủi thủi một mình. Lủi thủi một mình ư? Còn anh ta đâu? Cậu không biết chuyện gì xảy ra với nó, nhưng nếu anh ta đối xử với nó không tử tế, cậu nhất định không buông tay một lần nữa.

Tình cảm là thứ khó hiểu nhất trên đời, cậu không lí giải được vì sao cậu không thể không nguôi ngoai bóng hình mà cậu gặp ngoài nhà xe, không xoá bỏ được tấm lưng nhỏ bé quay về phía cậu nói thì thầm rằng cô thích gió. 2 năm, không là một quãng thời gian dài nhưng cũng không quá khó khăn để quên đi một người, nhưng đáng tiếc là cậu không thể.

- Đã trở về thì đi đâu chơi đi, trông cậu thê thảm thật đấy. - Để xua đi bầu không khí quái dị này, Nam đứng bật dậy, tay rút túi quần nói.

- Đi với cậu à?

- Rủ Nhật đi cùng vậy, mình biết cậu không có bạn bè thân thiết ngay cả nơi cậu lớn lên.

Cậu nói không khoa trương chút nào, suốt thời đi học Lưu Ly bản tính không thích nơi đông người, trầm tính, lại cứ ở lớp rồi đến thư viện rồi về nhà, hầu như không tham gia các hoạt động nên không có bạn nhiều, bạn thân lại còn không, không ai có thể kiên nhẫn như Hạ Chi để trở thành bạn tốt bạn thân của nó.

- Nghe nói cậu ta sắp kết hôn mà?

- Sắp thôi mà, đâu phải không thể ra ngoài.

- Vợ sắp cưới cậu ta chắc cũng đi theo nhỉ?

- Điều đó là chuyện hiển nhiên mà, hai người đó đầu năm 12 đã dính nhau như sam rồi.

- Ồ, vậy chắc cậu ấy không đi đâu. - Nén cười, Lưu Ly uống cacao nói.

- Sao cậu biết? Cậu ta ham chơi lắm, đừng nghĩ sắp lấy vợ cậu ta sẽ chín chắn lên.

- Không, hôm trước mình lỡ nói cậu và cậu ta... - Lưu Ly cúi đầu, tay men theo viền ly nhựa.

- Cậu nói gì? - Nam nheo mắt tò mò.

- À, mình nói cậu và cậu ta khi mới những năm cấp 3 thích nhau. - Tự tin ngược mặt nhìn người đối diện, nó thản nhiên nói.

- À, chuyện đó... - Nam không để ý, cười tươi, nhưng ngay lập tức sau đó. - LƯU LY!

Bar.

Nhạc xập xình, ánh sáng chiếu từ đèn với đủ loại màu sắc không ngừng quay diên cuồng. Giống như những chiếc đèn ấy, ở đây có vô số người nhảy nhót, cười nói như thể được hoà mình vào một thế giới khác biệt.

Trong một góc khuất, Triết Huân bắt chéo chân, lưng dựa vào thành ghế, tay còn cầm một ly rượu. Bên cạnh cậu, một người đàn ông khác tao nhã lướt những ngón tay trên màn hình điện thoại, hai người họ, không ai nói với ai lời nói.

- Triết Huân, cậu nghĩ tôi rảnh lắm sao? Lôi tôi ra đây rồi mặc tôi à? - Phúc bật vội buông điện thoại, quay sang nhìn người kế bên.

- Bản thân anh đúng là chỉ có vợ và con. - Cậu hề hững đáp.

- Ok! Có chuyện gì? - Phúc giơ tay đầu hàng sớm, anh thoả hiệp chịu lắng nghe.

- Lúc chiều Lưu Ly gọi, nhưng sau đó điện thoại em lại hư.

- Ồ, quan trọng nhỉ? - Phúc gật gù như gà mổ thóc. - Triết Huân! Cậu nghĩ anh mày rảnh đến mức ra đây chỉ để nghe cậu nói chuyện này? - Gào lên như con nít bị giành kẹo, Phúc oán hận nhìn cậu.

- Cô ấy nói nhớ em!

-.....

- Anh biết đấy, cô ấy không phải kiểu người bộc lộ tình cảm, nhưng hôm nay cô ấy chủ động nói nhớ em, giọng cô ấy nghe rất mệt mỏi. Nhưng em không thể liên lạc lại... cô ấy tắt máy.

- Triết Huân này, anh hiểu cậu đang có cảm giác gì. Nhưng đừng quá lo lắng, chẳng phải cậu nói gia đình con bé có rắc rối sao? Có thể con bé mệt mỏi vì chuyện đó thôi. Hơn nữa, cậu nên vui chứ, nhờ vậy không phải cậu nhận thấy rằng con bé rất yêu cậu sao? - Đưa tay vỗ vai Triết Huân, Phúc phút chốc trở thành nhà phân tích tình yêu.

- Người ta nói khi con gái đã chủ động gọi, nghĩa là cô ấy rất nhớ, đấy, con bé nhớ cậu, tại sao? Vì con bé yêu cậu! Bình tĩnh đi, dù sao cũng có anh trai mà.

Triết Huân rơi vào trầm mặc, cậu biết chứ. Nhưng tại sao khi cậu gọi lại thì Lưu Ly không nghe máy? Giận cậu sao? Hay lại suy nghĩ gì??

Nghĩ đến đây, cậu nghiêng rằng nghiêng lợi oán hận con người vô duyên mang tên Kim kia.

Không nói lại cậu, trong phút hai người giằng co vì chiếc điện thoại, cô nàng thả tay cho điện thoại của cậu thưởng thức vị Cappuccino ngon lành.

- Khi nào Lưu Ly về, đưa con bé đến nhà anh chơi, Thư và cả nhóc con nhớ con bé lắm! - Phúc uống một chai bia, tiếp tục lướt trên bàn phím ảo nói.

- Vâng!

—

Trung tâm thành phố, căn nhà ẩm cúng đèn điện sáng trưng khiến con người nhìn vào cảm thấy ấm lòng.

- Bố nói anh ấy có người yêu rồi á? - Tiếng hét đứa con gái vang vọng cả căn nhà.

- Con bé cái miệng lại! Con gái con đứa... - Người đàn ông đã có tuổi uống tách trà bị giật mình bởi tiếng hét, nhăn mặt nhắc nhở.

- Bố! Anh họ ngày xưa chỉ có biết học thôi, làm sao mà có thể có bạn gái rồi?

- Kim, ngày xưa con yếu điệu chứ không như bây giờ, thì Triết Huân cũng vậy thôi.

- Bố! Là phong cách, phải thay đổi phong cách. - Kim gào lên.

- Vậy thì con người cũng có lúc thay đổi cá tính chứ. Mà việc gì con phải có thái độ như thế chứ? Đáng lẽ con phải mừng cho nó.

- Khi còn bé đã rất hâm mộ anh họ mà. - Kim thụng mặt xuống.

Kim đã sống ở Mỹ từ bé, có lần trở về nước lúc 10 tuổi, khi ấy nghe mọi người kể về Triết Huân thì hai mắt sáng lên, trong lòng không ngừng cảm thán về anh. Còn lấy Triết Huân làm mục tiêu cho người đàn ông

tương lai của con bé. Tiếc là vẫn chưa gặp Triết Huân lần nào vì khi đó cậu tham gia hoạt động với trường, cắm trại suốt một tuần không về nhà. Khi trở về thì Kim đã về Mỹ, cho đến bây giờ cậu cũng chỉ biết chú của mình có một đứa con ở Mỹ với vợ 2, thậm chí còn không biết gái hay trai nói gì biết mặt.

Nghe cậu có bạn gái, tâm trạng con gái mới lớn hâm mộ một chàng trai đương nhiên có chút hụt hẫng, mặc dù tình cảm không phát sinh... nhưng vẫn thấy vô cùng tiếc nuối. Hơn hết, năm vừa rồi con bé gặp được một cô gái người đồng hương vừa xinh đẹp vừa học giỏi, hai người nhanh chóng thân nhau, con bé còn hào hứng kể cho cô gái nghe người anh họ tuyệt vời của mình một cách thao thao bất tuyệt theo những gì người lớn nói. Còn nói sẽ làm mai cho cô gái đó.

“Chị tuyệt vời như thế này, chỉ có chị mới hợp với anh họ em! Sau này chị về em sẽ giới thiệu, em muốn chị làm chị dâu họ của em!”

“Chị... chị dâu họ?”

“Không phải sao? Nếu lấy anh họ thì chị sẽ trở thành chị dâu họ!”

“Hahaha, được được! Cô bé đáng yêu!”

Chống cằm một cách bất lực, Kim đắm chiêu khiến bố con bé cũng thấy kì lạ.

- Con nghĩ cái gì đấy? Bạn gái Triết Huân rất tốt, hai đứa đó cũng rất đẹp đôi.

- Thế à? - Kim hỏi lại, giọng như không quan tâm.

- Bố nghỉ đi, con lên phòng đây, mai bố có đến nhà bác thì gọi con với nhé. - Chạy lên lầu, Kim ngoái đầu nói với bố mình.

Nằm xuống chiếc giường màu hồng nhạt, Kim lấy điện thoại soạn một tin nhắn..

” Em về nước rồi, chị rảnh không? Cho em một cái hẹn nhé?”

To Luyến.

u

33. Chap 33

Triết Huân uể oải thức dậy, cậu nhìn đồng hồ đã là 10h sáng. Đêm qua cậu uống “hơi” say thì phải. Không biết về nhà bằng cách nào, chỉ biết sau khi nói về Lưu Ly cùng với Phúc thì cả hai uống không biết bao nhiêu là rượu, cậu còn nhớ Phúc nói “uống say để biết chú em yêu con bé đến mức nào!”. Quả thực, khi uống say, mọi giác quan, mọi suy nghĩ đều có hình bóng Lưu Ly. Trong giấc mơ ngắn ngủi trước khi chìm vào giấc ngủ của cơn say bí sỉ cậu còn thấy mình và Lưu Ly nằm trên một bãi cỏ rất xanh, Lưu Ly gối đầu trên tay cậu, còn cậu thì ôm nó thật chặt, tận hưởng mọi sự hạnh phúc nhất.

Vò mái tóc rối tung, Triết Huân bước vào phòng vệ sinh rửa mặt, sáng nay đã không lên công ty rồi.

Xong đâu vào đó, cậu ra khỏi phòng liền bị giật mình bởi khuôn mặt đáng sợ của mẹ, bà đang ngồi trên giường cậu, bắt chéo chân, chân dưới còn nhịp nhịp trông thật sự rất nguy hiểm.

- Chào mẹ buổi sáng! - Cậu cười cười mở lời, lúc này mới nhận ra cổ họng khô rát.

- Sáng gì nữa? - Bà liếc một cái thật sắc. - Uống nước đi này!

Nhận ly nước, cậu uống một hơi thật nhanh.

- Triết Huân! - Thấy cậu đã uống nước xong, bà quát tên cậu rất to. - Con bao nhiêu tuổi rồi hả? Con có suy nghĩ không? Đường đường là một giám đốc của cả một công ty lớn sao có thể uống say không biết gì thế hả? Còn để nhân viên quán rượu gọi điện về tận nhà, thật mất mặt!

- Mẹ, có gì từ từ nói. - Cậu thấy mùi nguy hiểm nồng nặc, liền ngồi xuống cạnh bà ngọt ngào “dễ dàng”.

- Từ từ cái gì? Trước khi làm cái gì phải biết suy nghĩ chứ! Con gánh vác công ăn việc làm của hàng ngàn người ngoài kia, không lo chăm chỉ làm việc, lại lêu lổng. Thấy chưa thấy chưa? Lưu Ly bỏ đi là phải!
- Mẹ! Lưu Ly về lại là vì có việc, liên quan gì tới con chứ? - Đụng chạm nổi đau, cậu nhúu mày phản bác, không ngọt ngào dễ dàng nữa.
- Không liên quan tới con sao nó không để con giúp đỡ? Nói thật cho mẹ biết đi, hai đứa xảy ra chuyện gì?
- Mẹ! Lưu Ly và anh Duy đều rất độc lập, không cần con giúp, hơn nữa, tụi con hoàn toàn bình thường, mẹ đừng nghĩ lung tung như thế.
- Triết Huân, mẹ cảnh cáo con, con mà làm tổn thương Lưu Ly mẹ nhất định đuổi con ra khỏi nhà.
- Mẹ, con biết rồi, con là con trai mẹ đây! - Cậu dờ khóc dờ cười trước thái độ của mẹ mình. - Mẹ, mẹ ra ngoài cho con thay đồ, con còn đến công ty nữa.
- Không có lần sau đâu đấy! - Liếc xéo, bà đứng dậy ra khỏi phòng.

Mỉm cười với mẹ, sau khi cánh cửa đóng lại cậu lại có một biểu cảm vô cùng khổ sở, ai nói cậu biết cậu có phải con ruột của bà không đi.

Nhưng nghĩ lại thấy Lưu Ly được yêu quý, trong lòng lại dâng lên cảm xúc rất ngọt ngào. Vì mẹ biết Lưu Ly là một cô gái tốt, nên trước đó chọn cho cậu, tóm lại là mẹ muốn tốt cho cậu. Đến đây, cậu cười tươi mở cửa tủ lấy một bộ quần áo mới, vui vẻ thay đồ với suy nghĩ có chút “ảo tưởng”.

Xách chiếc cặp đi làm xuống cầu thang, Triết Huân loáng thoáng nghe giọng mẹ niềm nở, nhà hình như có khách.

Cậu xuống phòng khách, chưa đến cửa đã bị tay mẹ nhanh chóng kéo sang, tâm trạng bà khá tốt thì phải.

- Triết Huân, lại đây xem, chú con đến, còn đưa em họ con tới nữa.
- Để mặc cho bà kéo, Triết Huân cũng không tỏ thái độ vui thái hoá như bà. Nhưng khi vừa nhìn thấy cô gái ngồi ngó nghiêng ngoa ngửa căn nhà trên ghế sofa, hai hàng chân mày của cậu bỗng nhíu chặt lại.
- “Tại sao cô ta lại ở đây chứ? Em họ...” - Nhớ đến lời mẹ nói, cậu bỗng cảm thấy có sự phiền toái làm phiền mình dài dài.

Giống như Triết Huân, khi Kim thấy cậu, con bé tròn tròn đôi mắt như gặp thấy ma. Thậm chí còn nhảy lên ngồi chồm hổm trên ghế sofa, hét lên một tiếng.

- Con làm gì vậy? Ngồi xuống ngay cho ba! Còn chưa chào hỏi. - Nghiêm mặt nhìn thái độ vô lễ của con gái, ba của Kim vội vàng lên tiếng. - Xin lỗi chị dâu, con bé không có phép tắc gì cả, tại tôi nuông chiều quá. - Sau đó ông lại cười hiền với mẹ Triết Huân.
- Không sao, không sao! Rất đáng yêu mà! - Bà không có trách móc, thực sự là không dám nói trước mặt thế này, ai lại nói thẳng chứ.
- Con chào chú! - Lúc này Triết Huân mới lên tiếng, mắt cậu vẫn dán lên cái con người đang ngồi như khi phía đối diện.

Đáp lại cậu là nụ cười phúc hậu, sau đó ông lại quay ngắt sang đứa con gái đang mở mắt ốc nhìn người nào đó thúc giục:

- Sao còn chưa chào anh?
- Chào... chào anh họ.

Khó khăn lắm, Kim mới thốt ra một câu. Quan hệ như thế này mà nhớ lại chuyện hôm qua thì thật mất mặt.

Nhéch môi cười, Triết Huân chợt cảm thấy thú vị.

- Con bé mới về nước, chú dẫn nó đến thăm.- Không dài dòng, ba của Kim nói nguyên nhân. - Có gì con giúp đỡ em nó nữa!

-Dạ! - Triết Huân chỉ đáp một từ.

Còn Kim, con bé vẫn như chưa thoát mộng, người đối diện là anh họ truyền kì của nó, người đối diện là người nó thần tượng, là người nó đặt mục tiêu cho chồng tương lai. Nhưng mà hôm qua....

Nghĩ lại hôm qua Kim chợt thấy có gì đó không đúng. Anh ta ... hình như đâu hoàn hảo như nó nghĩ. Chẳng qua là đẹp trai, địa vị tốt, tài giỏi, ăn nói sắc sảo... Bỏ đi, như vậy còn không nói là hoàn hảo thì mò đâu ra một người hơn thế nữa. Có lẽ vì cuộc giằng co hôm qua khiến nó mất đi vài ấn tượng với cậu.

- Triết Huân, dẫn em con quanh nhà mình đi! Còn đến nhiều lần mà, để em con quen nữa!

- Dạ!

Sau lời mẹ cậu nói, Kim cũng được ba mình huých vài cái, rồi con bé như một con robot đứng dậy đi theo Triết Huân lên lầu.

Mang tiếng dẫn đi tham quan, nhưng hình ảnh và thông tin thu được chỉ là Triết Huân đi trước, Kim theo sau và hoàn toàn không có tiếng nói.

Đến khi chịu không được không khí ngột ngạt và “áp bức”, Kim mới đi nhanh về phía Triết Huân, bước song song với cậu lên tiếng e dè:

- Hmm... anh... là anh họ?

- Không lẽ là anh ruột? - Đáp lại câu hỏi của Kim là một câu hỏi ngược lại đầy ngang ngược.

Câm nín trước câu trả lời của Triết Huân, Kim đành chuyển chủ đề, trước đó tâm trạng chấp nhận anh họ gọi là “cực kì miễn cưỡng”. Con bé luôn nghĩ ngày gặp anh phải rất hoành tráng, nghĩ lại hôm qua thật sự là “hoành tráng” nhưng tiếc là nghĩa hoành tráng này nó không hề nghĩ đến.

- Hmm... nhà anh lớn thật! - Đảo qua đảo lại trông mắt, Kim háng giọng lên tiếng.

Đáp lại lời khen là sự im lặng vốn có của Triết Huân. Không chịu được sự im lặng đầy khó chịu, Kim cắn môi, tự mình đi tìm hiểu.

- Không được mở căn phòng đó!

Thấy Kim định mở cánh cửa đối diện phòng mình, Triết Huân lớn tiếng quát.

- Uầy, thật sự em không ngại nếu phòng dơ đâu! - Hơi giật mình trước tiếng quát của Triết Huân, nhưng con bé vẫn muốn mở.

- Tôi đã nói không được mở! - Bước nhanh chân lại, một tay giữ cánh cửa tay còn lại Triết Huân đẩy Kim ra, cậu gắng giọng cảnh cáo.

- Kim! Tôi không muốn có chuyện với cô, hiểu chứ? Cuộc gặp gỡ hôm qua coi như là quyết định mối quan hệ anh em họ không thân thiết giữa tôi và cô! Đừng khiến tôi phải dùng biện pháp mạnh, xưa nay tôi chưa từng nường tay ngay cả với người nhà! Còn bây giờ, tránh xa căn phòng này ra!

Nói xong, cậu đưa mắt lạnh nhìn Kim trong giây lát rồi bỏ đi. Để lại gương mặt trắng bệch và đôi mắt đã đỏ hoe của Kim ở một góc.

- Anh mắng tôi ấy à? - Nghiến răng, Kim nghẹn ngào nói.

Con bé không ngờ người nó tôn sùng lại đối xử với nó như vậy. Thật sự không cam. Liếc mắt thấy cậu đã đi khuất, Kim mở cửa căn phòng “cấm” bước vào.

Khu vui chơi...

Lưu Ly diện một chiếc quần jean đơn giản cùng chiếc áo T-shirt trắng, khoác ngoài chiếc áo khoác xanh đầy cá tính đứng ở cổng khu vui chơi cùng với Nam, cả hai đang chờ Nhật và vợ sắp cưới của cậu ấy.

- Cậu thật sự dẫn mình đến chỗ này... - Nhìn cái náo nhiệt xung quanh mình, Lưu Ly lẩm bẩm.
- Tất nhiên rồi, xưa nay mình nói là làm mà. - Nam gạt đầu rất nghiêm túc. - Mà chỗ này vui mà, chúng ta thoải mái trở về ngày còn bé!
- Ngày mình còn bé còn chưa có mấy cái này. - Nhìn khu vui chơi đồ sộ, Lưu Ly phản bác câu nói của Nam, ngày còn bé, nó chỉ theo Duy long nhong đâu đó ngoài vỉa hè, sức khỏe không tốt nên đa số chơi trong nhà. Vả lại thực sự lúc đó cũng chưa có những nơi hoành tráng như thế này.
- Thì... chơi bù cho tuổi thơ mất mát vậy. - Đuối lí với Lưu Ly, Nam đành nói đại.
- 3h mình phải về rồi. - Nhìn đồng hồ, Lưu Ly nói.

Thật ra nó không thoải mái lắm khi Duy đang bận bù đầu bù cổ, ba mẹ đều nằm viện còn bản thân lại đi chơi như thế này, nhưng tối qua ủ rũ chống cằm suy nghĩ thì Minhho bảo không cần lo lắng, ba mẹ đều được chăm sóc đặc biệt, mấy tuần rồi nó đều đến thăm và chăm sóc, công việc của anh cũng không bận đến mức nghiêm trọng như nó nghĩ nên bảo nó cứ thoải mái. Nghĩ đến lời mời chân thành của Nam, vả lại gần đây thật sự gò bó nên nó cũng muốn đi đó khuây khoả một chút. Không ngờ Nam lại dẫn đến chỗ này và không ngờ tâm trạng cũng không tốt lên chút nào khi thấy Nhật tay trong tay với vợ sắp cưới tung tăng đến chỗ nó đứng. Cảnh này làm nó nhớ đến cuộc gọi với Triết Huân, không hiểu tại sao cậu tắt máy, không hiểu tại sao cậu không gọi lại, không hiểu tại sao nhớ cậu da diết nhưng không đủ can đảm gọi cho cậu một lần nữa. Vì nó nhu nhược, hay vì nó không tin tưởng vào tình yêu của cậu?

Triết Huân...

Triết Huân...

Cái tên in đậm vào trong tâm can của nó không thể xoá nhoà. Tình yêu của nó với cậu rồi sẽ đi về đâu? Liệu có đến với nhau? Hay thật sự cần khoảng cách để xác định rồi xa nhau mãi mãi?

- Này! Thất thần thế? - Nam bên cạnh lay nhẹ vai nó. - Bọn họ chào cậu kìa. - Vừa nói Nam vừa chỉ cặp đôi trước mặt.
- Ah, thật xin lỗi! Lúc nãy mình suy nghĩ một vài chuyện... - Lúc nhận ra mình quá vô ý, Lưu Ly vội vàng xin lỗi.
- Không sao, bọn này quen với cậu như thế mà. - Nhật cười cười nói, nhắc đến hình tượng của Lưu Ly 1 năm 6 tháng học chung.
- Vào thôi, tranh thủ chơi để cậu ấy về sớm! - Nam dứt tay vào túi quần dẫn trước, miệng nói vu vu.
- Lưu Ly, cả đi chơi cậu cũng ngoan ngoãn thế này sao? - Nhật cảm thán.
- Im lặng, Lưu Ly chỉ nhìn Nhật cười một cái, sau đó vượt lên trước.
- Em đừng để ý, cô ấy tính tình rất rất rất kì quái. - Nhật quay sang Vy giải thích.
- Em biết rồi, chị ấy với anh Nam trông hợp đôi quá nhỉ? - Vy gạt đầu, nhìn hai dáng người phía trước nói.
- Hợp à? - Nhật nhìn theo. Phải, rất hợp nhưng tiếc là họ sinh ra không phải để hợp nhau từ cái nhìn phía sau như thế này.

Thấy Lưu Ly đi cạnh mình, Nam khẽ nở nụ cười nhẹ, cậu vô tình lướt qua bàn tay đang thả lỏng kia, bàn tay trong túi quần của cậu chợt động đậy. Quả thật con người không khi nào thoải mái được ước muốn của bản thân cả. Cậu từng nghĩ đến cảnh có một ngày cùng nó bước song song như thế này, chỉ cần cùng nhau bước đi thôi. Nhưng đến khi đạt được cái từng mơ ước như bây giờ cậu lại khát khao được nắm lấy bàn tay kia, siết chặt dẫn nó đến những nơi yên tĩnh nhất.

Tiếng hét của lũ trẻ ngồi tàu lượn thức tỉnh suy nghĩ của Nam, cậu nắm chặt bàn tay giấu trong túi quần lại, thầm nghĩ bản thân đưa Lưu Ly đến nơi ồn ào không thể ồn ào hơn như thế này mà vừa rồi lại ảo tưởng đến nơi yên tĩnh nhất. Quả thật... nó không thuộc về cậu mà.

Ngồi trong phòng họp nhưng tâm trí Triết Huân lưu lạc đến tận chân trời nào, vẻ mặt lại đóng băng đầy nghiêm khắc khiến mọi người trong phòng đều toát mồ hôi mặc dù phòng họp đang mở máy lạnh nhiệt độ thấp. Ai nấy cứ nơm nớp lo sợ, đến thở cũng không dám thở mạnh. Không biết ai cả gan chọc giận vị lãnh đạo khó tính này, khiến bọn họ dù đạt được thành tích và mức thu hoạch tốt cũng mừng không nổi.

Phía dưới, Đức cũng cảm nhận được bầu không khí hết sức ngột ngạt này, vị trưởng phòng khẽ chặc lưỡi, liếc nhìn báo cáo tối qua nhân viên “cừu non” Lưu Ly gửi đến cũng không khỏi thở dài. Bản báo cáo rất hoàn hảo, Đức định sau khi báo cáo sẽ xin nghỉ phép vì anh chắc chắn thành tích không tồi, tận hưởng kì nghỉ do công sức của cấp dưới. Nhưng với tình hình này, không chừng còn phải làm lại báo cáo chứ đừng nghĩ đến việc xin nghỉ phép. Nghĩ đến đây, vị trưởng phòng bỗng dưng cảm giác bất mãn, đầu mày nhàu chặt không chút thoải mái.

Triết Huân tựa lưng vào chiếc ghế da thật màu đen, tay vẫn xoay chiếc bút, mắt vẫn dán vào bản báo cáo cấp dưới trình. Bỗng chiếc điện thoại trong túi quần rung lên một hồi, có tin nhắn.

Lưu Ly?

Đặt cây bút xuống bàn, tạo nên âm thanh vô cùng khẽ khàng nhưng khiến cả ngàn sợi lông của toàn bộ người trong phòng dựng đứng lên. Triết Huân không hơi đâu để ý đến thái độ của mọi người, cậu móc điện thoại ra mở tin nhắn ra đọc. Chưa đến 5s đầu mày đã nhú chặt lại, khuôn mặt xám xịt lại không thể nào đáng sợ hơn. Mấy nhân viên tất nhiên theo dõi từng cử chỉ của cậu, thấy như vậy không khỏi nuốt nước miếng ừng ực.

Tổng giám đốc, anh đừng dọa người theo kiểu tra tấn từ từ như thế chứ, rất đau tim đó!

- Tan họp!

Buông một câu ngắn gọn, Triết Huân đưa bộ mặt tội tệ của mình ra khỏi phòng họp với bước chân nhanh nhất có thể, để lại bao nhiêu ánh mắt tròn tròn không hiểu chuyện gì xảy ra, cứ chờ người ra như thể nhìn cậu bỏ đi không lí do.

Còn chưa báo cáo xong mà?

Đóng cửa phòng làm việc một cách bạo lực khiến thư kí đánh rơi cả xấp tài liệu vất vả lắm mới xếp theo thứ tự, cậu ném chiếc áo vest xuống ghế, tức giận đẩy hết toàn bộ những gì có trên bàn làm việc xuống đất tạo nên loạt âm thanh khó nghe khiến người ta sợ hãi. Đôi bàn tay cậu siết chặt chiếc điện thoại đến nổi gân xanh....

- Lưu Ly, em nghĩ cái gì mà hôn người đàn ông khác?

- Lưu Ly, chị là cái thá gì mà trở thành bạn gái của anh họ chứ? - Cầm tấm khung ảnh Triết Huân ôm Lưu Ly từ phía sau, trên đó có khắc tên hai người trên bàn của Lưu Ly, Kim không khỏi nghiêng răng nói.

Tại sao cô ta lại đẹp đôi với anh họ như thế? Tại sao cô ta được anh họ cưng chiều như thế? Vì cô, mà bản thân Kim bị người mình thần tượng mắng một trận không còn mặt góc lên.

Lưu Ly, cái tên này, Kim nhất định sẽ khiến nó không có cách nào tồn tại trong trái tim Triết Huân.

(Cont)

“:{},”r\$

34. Chap 34

- Cảm ơn! - Đẩy Nam ra, Lưu Ly phui chút vết dơ trên áo của mình nói.

- Không có gì, lần sau chú ý một chút. - Nam cũng tự giác đứng cách xa Lưu Ly ra một chút, nếu để kĩ sẽ thấy mặt cậu đỏ ửng lên.

5' trước...

- Em mỗi chân lấm rồi, không đi nữa đâu! - Vy ngồi chồm hỏm xuống đất, chườm khuôn mặt thảm hại ra than thở.

- Đã bảo em trước rồi, đi chơi ở công viên rộng lớn mà cứ mang đôi guốc kia. - Nhật nhìn người yêu có phần tức giận nói, tay chỉ về đôi giày cao gót cô đang mang.

- Anh không lo cho em mà còn nói ư? - Vy nhăn nhó. - Em đã bảo là em không được cao mà!

- Lưu Ly cậu ấy... - Định nói Lưu Ly cũng không được cao, nhưng Nhật ngăn cản cái miệng của mình được, nếu nói ra chắc Lưu Ly cũng không để ý nhưng cái người bên cạnh kia chắc gì đã tha cho cậu chứ.

- Lần sau nên rút kinh nghiệm, thật ta tôi cũng không có cao gì đâu, cậu thấy không? Nhưng mà đã đi chơi thì phải thoải mái chứ. - Lưu Ly đi lại ngồi xuống trước mặt Vy, chỉ vào đôi chân của mình nói.

- Vâng. - Vy xụ mặt xuống, cô nàng thật sự mệt lấm rồi.

-Nhật, cậu công cậu ấy đi mua một đôi giày thể thao thoải mái đi, bọn mình chờ ở đây. - Thấy Vy thật sự không thể đi nổi nữa, Nam nói.

- Mua ở đây á? - Nhật nhăn mặt.-Ở đây bán đồ cắt cổ lấm.

- Anh tiếc tiền vì mua giày cho em à? Em đang bị đau chân đấy. - Vy hét lên đầy uất ức.

- Ấy! Anh chỉ nói thế thôi! Đi nào! - Tránh bị làm lớn chuyện, Nhật vội ngồi xuống trước mặt Vy thoả hiệp.

- Hai người chờ bọn em với nhá! - Vy ôm chặt cổ Nhật nói với Lưu Ly và Nam.

- Được rồi mà! Mau đi đi! - Nam giục.

Thấy Nhật công Vy, Lưu Ly chợt nhớ đến Triết Huân, ngày trước nó cũng được cậu công như thế, lưng cậu rất ấm, bước chân rất vững, công nó một đoạn xa nhưng cậu không than vãn cái gì cả, chỉ nói “em bám chắc vào đấy!”.

- Cậu cũng mệt à? - Thấy Lưu Ly vẫn còn ngồi, Nam hỏi.

- A? Không! - Bị tiếng gọi của Nam đánh thức, Lưu Ly thoát ra khỏi suy nghĩ, vội đứng dậy.

Bừm Bừm...

- CẦN THẬN!

Vèo!

Một loạt âm thanh liên tiếp xảy ra, cuối cùng người xung quanh chửi mắng tên lái xe mất lịch sự không thương tiếc và thấy một nam một nữ với tư thế ám muội bên phía góc tường.

Nếu không có Nam nhanh tay kéo Lưu Ly vào trong thì chắc giờ này Duy đã nhận điện thoại lên nhận người thân rồi.

- Cậu có sao không?

Nam vẫn ôm chặt Lưu Ly, lo lắng hỏi, vừa rồi quả thật rất dọa người.

- Không sao, choáng một chút! - Tim nó giây phút đó như ngừng đập, bây giờ vẫn cảm thấy chưa trở về mặt đất.

Nghe Lưu Ly nói vậy, Nam vẫn ôm chặt nó như trước, sợ thả ra lại ngã, mà tư thế hai người bây giờ người khác nhìn vào chẳng khác gì thấy đang hôn nhau, Nam chỉ cúi đầu xuống để xem nó có bị thương hay không.

Đến lúc hoàn toàn bình tĩnh lại, Lưu Ly mới thấy hai người đang có tư thế quá thân mật, vội hắng giọng cảm ơn:

- Cảm ơn! - Đẩy Nam ra, Lưu Ly phải chút vết dơ trên áo của mình nói.

- Không có gì, lần sau chú ý một chút. - Nam cũng tự giác đứng cách xa Lưu Ly ra một chút, nếu để kĩ sẽ thấy mặt cậu đỏ ửng lên. - Cậu...thật sự không sao đấy chứ?

-Thật! Rất ớn!

- Chúng ta qua kia chờ Nhật vậy! - Chỉ cái ghế đá gần đó, Nam kéo tay Lưu Ly qua.

- Được! - Lưu Ly gật đầu, theo Nam đến hàng ghế đá gần đó.

Khi ngồi xuống, nó tự cảm nhận được trái tim dường như chưa ổn định được nhịp đập, hai bàn tay đang nắm chặt đầy mồ hôi.

- Cậu ngồi đây đợi đi, mình đi mua cho cậu một chai nước.

- Cảm ơn! - Nó gật đầu, nhỏ giọng cảm ơn.

Nam khuất khỏi tầm nhìn, Lưu Ly chợt thở mạnh ra, đưa tay vỗ vỗ lồng ngực vẫn còn cơn sợ hãi. Vừa rồi, nếu không có bàn tay của Nam, chắc đã không được ngồi đây, không còn được trở về, không còn gặp ai nữa... kể cả Triết Huân. Đôi bàn tay nắm chặt lại với nhau, nó cảm thấy có một chút nuối tiếc, nếu thật sự khi này có chuyện thì sao? Nó cần chưa xác định được nó với Triết Huân là như thế nào. Yêu hay đây đưa chuyện tình cảm không rõ ranh giới là gì? Nếu vậy, vẫn chưa kịp kết thúc. Mà bây giờ, trong sâu thẳm con tim đang trong cơn bức rức lẫn nhức nhối không ngừng lại khao khát được nhận cái ôm từ ai đó. Nó tự cười chế giễu bản thân, rốt cuộc đoạn tình cảm này là như thế nào khiến nó nghĩ thế nào cũng không được.

-

Trong khi Lưu Ly耿耿 ngơ mắt hồn vì sự tay Thần Chết thì Triết Huân đang nổi cơn tam bành tại công ti. Nhân viên không hiểu sao hôm nay vị lãnh đạo lại cứ như thời tiết tháng 6, thất thường đến không thể tả, mà từ sáng đến giờ, hết trợ lý lại đến thư kí không ngừng bị ăn mắng.

- Hủy hết kế hoạch trong hai ngày tới!

- Hủy hết...? - Chưa kịp tiêu hóa lời nói của sếp, nhưng bắt gặp ánh mắt đen láy và sắc lạnh phóng tia nguy hiểm đến mình, anh chàng trợ lý liền biết điều ngậm miệng, ngoan ngoãn gật đầu. Dù sao, công ty cũng là do Tổng giám đốc điều hành, có vấn đề gì cứ để anh ta lo, nếu anh ta tráo trở đổ thừa có lấy thời gian địa điểm và những lời nói vừa nói vừa rồi ra làm bằng chứng. Nghĩ như vậy, anh trợ lý lật đật đi ra ngoài, lấy sổ tay ghi chép rất chăm chú.

Nghe tiếng cửa phòng đóng, Triết Huân ngả người ra sau ghế, đưa tay nới lỏng cà vạt, mắt nhắm chiêu nhìn trần nhà trắng toát. Cậu rút điện thoại từ trong túi áo, mở lại tin nhắn từ một số lạ, ánh mắt chứa bao sự căm phẫn lẫn chua xót nhìn bức hình đôi nam nữ đang tình tứ.

Bảo cậu bình tĩnh suy nghĩ ư? Bây giờ thì không thể như vậy được, đối mặt với chuyện này người lý trí như cậu vẫn không thể nào dựa vào bộ não để lý giải cả.

“Lưu Ly, rốt cuộc em đang nghĩ cái gì? Trái tim em có thật chứa anh? Một chút cũng không có ư? Nói nhớ anh, nhưng em đang làm cái gì ở đó?”

Đưa tay xoa xoa trán, cậu thở dài, nhắm mắt như ngủ.

Chưa đầy năm phút, đôi mắt lại mở, có lẽ không nên dài dòng nữa, 2 năm qua không thể chứng minh được gì thì thời gian sau cũng không thể nữa.

Đứng dậy, cậu vớ lấy chiếc áo khoác rồi ra khỏi công ty, để lại hàng ngàn cái thở dài đầy nhẹ nhõm.

- Mẹ! Con đi công tác vài ngày, không cần lo cho con! - Vừa lái xe, cậu vừa nói chuyện điện thoại với mẹ.

” - Cái thằng này, có chú có em đến lại đi công tác?”

- Mẹ, công việc đột xuất con cũng không thể sắp xếp lịch được!

” - Được rồi, chú ý sức khỏe, đừng có uống rượu nhiều đấy!”

- À mẹ! Đừng cho ai vào phòng con hay phòng Lưu Ly đấy!

- Biết rồi biết rồi!

Cúp máy, cậu nhún ga, xe đi thẳng về phía trước với tốc độ chóng mặt..

Mở cửa xe rồi đóng lại một cách bạo lực, Triết Huân mặt như núi lửa sắp phun trào đi thẳng vào phòng làm việc của Duy mặc cho bảo vệ và thư kí không ngừng la ó ngăn lại.

Đứng trước cửa phòng làm việc của Duy, cậu từ tốn gõ cửa, không như thái độ khi mới vào khiến thư kí lẫn bảo vệ ngăn ra một hồi.

Cửa phòng được mở ngay sau đó, Duy thấy Triết Huân thì mỉm cười đầy ý đồ, mặc cho người thư kí đặt đầu chấm hỏi to đùng ngay đầu.

-Tổng giám đốc, tôi không ngăn được anh ta! - Thắc mắc thì thắc nhưng vẫn phải giải thích trước đã, ai không biết Duy làm việc rất quy tắc, mặt anh ta trông hiền từ thế thôi nhưng rất “quỷ quyệt” khi làm việc, sơ suất một chút lại mắc bị khuôn mặt lửa tình đó trừ lương.

- Không sao, lần sau gọi thêm bảo vệ mà ngăn lại! - Nói như đùa, Duy tránh sang một bên để Triết Huân vào. - Đừng cho ai vào! - Quay sang cô thư kí cúi gằm mặt vì sơ suất, anh dặn.

- Dạ!

Đóng kín cửa, Duy bỏ tay vào túi quần thong dong ngồi xuống ghế của mình, nửa cười nửa không nhìn Triết Huân ngồi chỗ ghế sofa.

- Cậu cũng là một lãnh đạo của một công ty lớn, cư xử thế là thế nào?

Triết Huân liếc nhìn Duy, trông anh ta thoải mái tới mức phát điên, làm gì có ai có bộ dạng như anh ta khi công ty gần như gió mạnh là sẽ đổ chứ.

Như hiểu được ý nhìn của Triết Huân, Duy bật cười.

- Tôi có cách của tôi, một khi đã nắm được phần thắng thì làm gì phải chột vạt chứ.

-Lưu Ly đâu? - Triết Huân nãy giờ im lặng mới mở miệng hỏi một câu.

Duy vẫn giữ nụ cười trên môi, khi nãy ở trên lầu nhìn xuống đã thấy chiếc xe quen mắt ngang nhiên đỗ trước cửa công ty mặc cho quy định cấm đỗ xe ở đó, rồi cái đôi chân dài diện đôi giày loáng bóng kia như giặc xông vào công ty mặc người ta lôi kéo la hét. Anh không hiểu Triết Huân như em gái anh, nhưng anh biết Triết Huân là người chững mực, không có việc gì khiến cậu ta cuống lên như thế ngoài việc liên quan đến em gái anh cả.

- Nó đi chơi rồi!

- Với ai?

- Cái này tôi không có hỏi.

- Anh nói chăm sóc cô ấy nhưng lại không biết cô ấy đi với ai?

- Tôi chăm sóc nó là một chuyện, còn quản nó là một chuyện, Lưu Ly nhà tôi không giao du với người xấu là được rồi.

- Cô ấy đi đâu?

- Tôi không biết, hình như công viên giải trí.

- Công viên giải trí?

- Cách đây không xa lắm thì phải.

Triết Huân hơi ngạc nhiên một chút, từ khi quen nhau đến bây giờ, chưa bao giờ thấy Lưu Ly hứng thú với những nơi ồn ào. Khác xa với những cô gái khác. Hay là ở bên cậu, Lưu Ly thật sự không thoải mái?

Không chào hỏi Duy một câu, Myuungsoo đã đứng dậy đi ra khỏi phòng.

- Thật không coi mình ra gì! - Thấy bóng Triết Huân khuất sau cánh cửa, Duy cười cười lẩm nhẩm, sau đó ngồi thẳng lại bắt đầu làm việc. Tận tay bấm gọi một cuộc điện thoại.

-Lan, em mang tài liệu lên đi, chúng ta hoàn thành bước cuối.

Không biết đối phương trả lời như thế nào, chỉ thấy anh đưa xa điện thoại khỏi tai một chút, khuôn mặt hiện lên tia hạnh phúc rồi cúp máy.

- Phải đi du lịch sau vụ này! - Tay không ngừng gõ lên bàn phím máy tính, Duy lại lẩm nhẩm một mình.

Triết Huân mở bản đồ trên điện thoại, cậu tìm công viên giải trí gần đây như lời Duy nói. Quả thật là có một công viên giải trí khá lớn. Dừng xe bên lề đường, cậu lại bắt gặp một người khá quen. Người đó... hình như hai năm trước còn giành Lưu Ly với cậu ở trường học. Nhíu chặt mày khi xác nhận đúng người, cậu không nhớ được tên, nhưng khuôn mặt đó cậu vẫn nhớ rõ. Triết Huân thấy cậu ta mua hai chai nước, rồi trở lại trong. Mở điện thoại nhìn lại tấm hình, cậu siết chặt nắm tay. Người đàn ông trong ảnh là cậu ta!

Mở cửa xe, Triết Huân theo chân cậu ta vào trong, chắc chắn Lưu Ly đang ở trong ấy.

—

Nam hoàn toàn không nhận ra có người theo mình, cậu nhanh chóng cầm hai chai nước đến chỗ ghế đá nơi Lưu Ly ngồi.

- Xin lỗi để cậu đợi lâu rồi, đông người quá! - Ngồi xuống cạnh Lưu Ly, cậu cười cười nói, tận tay mở nắp chai nước đưa cho nó.

Triết Huân đứng sau bức tượng nàng tiên cá to đùng nhìn ra phía đó, không khỏi tức đến nghẹn họng.

“Em không sợ người ta bỏ thuốc mê hay sao?”

Cái dáng cao cao vắn đứng sao bức tượng nhìn những cảnh Nam lo lắng cho Lưu Ly.

- Cậu thật sự ổn chứ? - Nam hỏi.

- Mình thật sự ổn, không sao cả! - Lưu Ly cười gượng trả lời, không hiểu sao nó có cảm giác có người nhìn mình rất chăm chú, hơn nữa cảm nhận được tia quen thuộc.

Bất giác Nam đưa tay lên mặt Lưu Ly, theo phản xạ, Lưu Ly nghiêng người ra sau tránh. Thấy hành động của Lưu Ly, Nam bật cười.

- Mặt cậu vừa dính nước vừa dính bụi, mình chỉ giúp cậu lau thôi.

- À? Không cần đâu, mình tự làm được.

Ở góc Triết Huân, vì Nam ngồi nghiêng, cậu chỉ thấy hành động đưa tay lên sờ mặt Lưu Ly của Nam chứ không thấy hành động né tránh. Cơ thể nộ tới đỉnh điểm cũng bùng nổ, không còn kiên nhẫn theo dõi, cậu nắm chặt đôi bàn tay thành nắm đấm bước nhanh về phía Lưu Ly cùng người con trai kia.

Khi vừa lau xong mặt, lúc ngược lên Lưu Ly ngạc nhiên đến mức không chớp mắt khi thấy thân ảnh quen thuộc đang tiến lại gần mình. Giây phút ấy, tim nó đập liên hồi.

Bốp!

Như 2 năm trước, bây giờ Nam lại nhận thêm một cú đấm của Triết Huân trước bàn dân thiên hạ, và cũng cùng một lý do.

Lưu Ly không kịp phản ứng gì cả, khi thấy Nam ngã xuống đất, nó cũng bị một bàn tay rắn chắc kéo đứng dậy khỏi chiếc ghế đá.

- Triết Huân, anh..

- Em câm miệng lại cho anh!

Lưu Ly chỉ lắp bắp vài từ đã bị Triết Huân gào lên cắt ngang.

Nam khỏ sở lau vết máu bên khóe miệng, cậu ngược mặt nhìn người trước mặt, cơn giận không biết vì bị đánh hay vì Lưu Ly bị quát mà cũng xông đến đánh một cú vào mặt Triết Huân.

Phía xa, Nhật cùng Vy đã trở về, cả 2 đã đi hơn 1 tiếng vì phải ra khỏi khu vui chơi để mua giày, bây giờ đã mệt lã người lại thấy cảnh này bày một màn trước mắt.

- Cái gì thế kia? - Nhật lảo nhảo rồi bỏ Vy lại đó, nhanh chóng chạy lại.

Bị một đòn của Nam, Triết Huân cũng choáng váng bước lùi mấy bước ra sau, nếu không có Lưu Ly đỡ chắc đã ngã ra sau.

- Cậu....

- Anh làm cái gì vậy! - Thấy Triết Huân vùng ra khỏi bàn tay mình, Lưu Ly vội dùng sức kéo cậu lại, hét lên. Ai nói cho nó biết chuyện gì đã xảy ra đi.

Không chịu thua, Nam cũng lao đến nhưng Nhật kịp thời chạy lại ngăn cản.

- Nam, cậu làm cái gì vậy!

- Buông ra! - Quay lại nhìn Lưu Ly, Triết Huân hét to.

- Anh điên sao? Vô duyên vô cớ lại đánh người? Anh điên sao?

- Lưu Ly! Em vì cái gì? Vì cái gì lại bênh cậu ta? - Không nhận được cơn giận, thậm chí còn giận hơn lúc này mà nắm chặt vai Lưu Ly hét lên.

- Bênh? Không đúng sao? Không lẽ em nên bênh anh? Anh đánh người trước, là anh sai!

- Lưu Ly! Em đừng quá đáng, đừng lấy tình cảm của anh ra làm trò đùa, anh đối với em chưa đủ tốt sao? Chưa chân thành sao? Em không chấp nhận, em rời đi, rồi đi chơi cùng người khác, em cùng người đàn ông khác hôn chỗ đông người, là em phản bội tình cảm anh!

Sững sờ nhìn Triết Huân tức giận với mình, Lưu Ly không nhận được hốc mắt đỏ hoe, bờ mi nặng trĩu rơi một giọt nước mắt.

- Anh... có tin tưởng tôi đâu..., anh coi thường tôi. - Nghẹn ngào nói, sau đó Lưu Ly rời đi, không giải thích.

5

35. Chap 35

Một lần nữa, phòng làm việc của Duy lại ồn ào bởi tiếng ngăn cản từ xa. Anh khẽ nhú mào, bên cạnh là Lan đang gõ gõ máy tính cũng khẽ nhú mào. Âm thanh này như ngăn một người phụ nữ dừng náo loạn.

Không nhanh không chậm, chỉ biết là khi Duy ra ngoài định mở cửa thì cửa phòng được đập tung ra, suýt chút nữa thì khuôn mặt của Duy cũng vinh dự được in dấu trên cánh cửa ấy.

- Tổng... tổng giám đốc, tôi thật sự không ngăn được anh ta. - Thấy vẻ mặt nặng như chì của Duy, cô thư kí khỏ sở giải thích, đằng sau còn có 2,3 người bảo vệ thở hồng hộc.

Duy nhìn qua cũng biết cái người phá hoại của công công ty anh đang giận đến đỉnh điểm.

- Một người bình thường như cậu ta mấy người ngăn còn không được thì sau này khủng bố có đến giết tôi chắc cũng là chuyện không cần suy nghĩ sao dễ dàng như thế! Sắp xếp một cuộc huấn luyện đặc biệt, hoặc là thông báo tuyển nhân viên đi! - Nhân nhật nói một câu, sau đó anh bước vào trong, đóng cửa phòng... khóa hù rồi. - Gọi nhân viên sửa cửa đến đi! - Thấy cánh cửa như vậy, Duy lại quay người nói với thư kí.

-Dạ!

Lan không khỏi ngạc nhiên vì sự xuất hiện khá đặt biệt của Triết Huân, cô biết có thể cậu đến để thăm Lưu Ly, nhưng chỗ này không có Lưu Ly, mà bộ dạng tức giận này... có chút không phù hợp để thăm người yêu thì phải.

Triết Huân không để ý đến sự hiện diện của Lan, cậu ngồi xuống ghế sofa, rót một cốc trà đặc uống như giải khát.

- Triết Huân, tôi có thể kiện cậu tội quấy rối cùng phá hoại công ty tôi, cậu thấy công ty tôi thảm chưa đủ sao? Tiền sửa cửa cũng là một khoảng hẫng hơi được báo cáo trong tài chính công ty đấy. - Ngồi đối diện Triết Huân, Duy lên tiếng cảnh cáo. Anh không hiểu hôm nay cái cậu này lên cơn gì mà cứ trút giận chỗ anh.

- Lưu Ly đâu? - Anh tiếp tục hỏi, không phải cậu đi tìm em gái anh sao?

- Không biết! - Trả lời cộc lốc, Triết Huân ngả người ra phía sau.

- Cậu ăn nói có trách nhiệm một chút nhé! - Duy nhúm mày, anh không hài lòng với câu trả lời của cậu.

Triết Huân hiểu thái độ của Duy, cậu cũng không chịu nổi nữa, mò tay vào túi quần rút cái điện thoại ném về phía Duy.

Duy không hiểu cái gì cả, anh chụp điện thoại, theo ánh mắt của cậu mở điện thoại ra xem. Nằm hình sáng lên, anh có chút ngỡ ngàng, mà bên kia, Lan thấy lạ cũng đến xem, cô không khỏi há to cái miệng.

- Triết Huân... cái này là lí do cậu đến đây? - Duy giơ điện thoại cậu lên hỏi.

Không thấy trả lời, Duy cũng đoán được.

- Triết Huân, cậu bình tĩnh trong chuyện tình cảm của cậu không được sao? Cậu nghĩ em gái tôi phản bội cậu? - Duy ném trả điện thoại, tức giận hỏi.

- Duy, tôi biết anh hiểu tình cảm tôi dành cho Lưu Ly là như thế nào!

- Tôi hiểu! Nhưng đó không có nghĩa là cậu có quyền nghĩ em tôi như thế! Tôi hỏi cậu, tại sao cậu có tấm hình này? Cậu theo dõi em gái tôi?

- Không có, tôi nhận được!

- Nhận được? Cậu có phải thằng ngốc không? Cứ nhận được là sự thật à?

- Photoshop sao? Nhưng chính mắt tôi thấy cô ấy cùng người đàn ông khác tình cảm ở công viên giải trí!

- Triết Huân, nào cậu quảng cho ở rồi? Cậu mang cái đầu rỗng đến đây phải không? Ai gửi cho cậu tấm ảnh này? Cậu với em gái tôi gần nhau suốt 2 năm, cậu không hiểu em gái tôi ư? - Đập bàn, Duy tức giận nói với Triết Huân, khuôn mặt anh giận đỏ lên.

-Tôi tin vào mắt mình!

Bốp!

Chưa tới một giây sau khi nói, Triết Huân đã nhận một đòn của Duy.

- Tôi từng nói gì với cậu? Nếu không chăm sóc được con bé thì rời nhau đi, cậu cả niềm tin dành cho người mình yêu cũng không có thì lấy tư cách gì quản nó? Cậu có hỏi lí do chưa? Cậu có nghĩ ai gửi đến chưa? Cậu có nghĩ tại sao người đó gửi ảnh cho cậu chưa? - Sau khi “tặng” Triết Huân một đòn, anh tiếp tục túm lấy cổ áo cậu mà gằng giọng.

Lan hoảng hốt che miệng, cô không nghĩ Duy lại hành động như thế.

- Anh bình tĩnh lại. - Kéo Duy ra khỏi người Triết Huân, Lan vội vàng nói. - Cái gì cũng từ từ nói, đánh người là xong sao, anh cũng hồ đồ quá rồi đó!

Duy thở mạnh, anh chỉnh lại áo của mình, ngồi xuống hẫng học nhìn Triết Huân với vết bầm trên mặt.

Còn Triết Huân, một đòn của Duy cùng lời nói của anh có chút tác dụng đến cái não trống của cậu một chút. Đúng là cậu đã không nghĩ nhiều đến chủ nhân số điện thoại đó, cậu đã không đặt câu hỏi tại sao người đó có thể chụp được. Nhưng, cậu vẫn tin vào mắt mình...

- Nếu như vậy thì cậu tức giận cái gì? Kết thúc đi. - Duy ổn định bản thân lại, bình tĩnh nói.

Nghe Duy nói vậy, Triết Huân chợt nhướn mày.

- Cậu có thấy tốn thời gian không? Hai năm trước, cậu tàn nhẫn lấy em tôi làm một vật thể thân hoàn hảo, trong 2 năm đó, cậu nói yêu nó, che chở nó, quan tâm nó, nhưng cuối cùng thì sao? Vẫn đi vào ngõ cụt như hôm nay, mà cậu không tin tưởng em tôi. Điều đơn giản tôi nghĩ cậu phải hiểu từ lâu, là đã yêu nhau, trao trái tim cho nhau thì phải tin tưởng nhau. 2 năm qua em tôi ở bên cạnh cậu, cậu không nhận ra em tôi yêu cậu như thế nào sao? 2 người làm tốn thời gian của nhau quá, đã vậy thì giải thoát cho cả hai đi. Cậu sẽ không còn phải mệt mỏi với em tôi, mà em tôi cũng không cần phải đau khổ vì cậu nữa.

Duy dứt lời, không nhìn về phía Triết Huân, anh trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những tòa nhà chọc trời. Còn Lan ái ngại nhìn Triết Huân, cô thật sự thấy Lưu Ly và Triết Huân đẹp đôi. Thời gian gần đây cô tiếp xúc với Lưu Ly rất nhiều, dù sao cũng là con gái với nhau, cô với Lưu Ly tâm sự rất nhiều, qua lời nói và ánh mắt, cô có thể cảm nhận Lưu Ly rất yêu Triết Huân, nhưng Lưu Ly không thể tự vượt qua tâm lý của chính bản thân, Lưu Ly vẫn nghĩ rằng giữa nó và Triết Huân thật sự có vấn đề mà không nhận ra vấn đề đó là cả hai chưa thật sự thấu hiểu, cứ thế mà tự xa lánh nhau. Hơn hết, cô cũng biết Lưu Ly không phải loại người hai lòng, nhất định bức ảnh đó là hiểu lầm, là có nguyên nhân mà Triết Huân lúc này lại mất hết lý trí không nhận ra.

- Xin lỗi vì làm phiền hai người! - Triết Huân đứng dậy cúi đầu nói rồi ra khỏi phòng Duy, rời công ty.

Lan nhìn Duy, không biết anh đang nghĩ gì, nhưng giờ phút này cô thấy anh thật đáng thương, không phải cô thương hại anh, mà cô thấy anh có quá nhiều áp lực, có quá nhiều vấn đề cần giải quyết, ngay cả chuyện tình cảm của em gái anh cũng phải lên tiếng. Chuyện này chắc cũng vì anh quá thương Lưu Ly chăng? Phải, rất dễ nhận ra anh rất yêu thương Lưu Ly.

- Anh cũng đừng lo quá, hai người ấy sẽ ổn thôi. - Đặt bàn tay lên vai Duy, Lan khẽ nói vài tiếng.

Quay đầu nhìn Lan, Duy thấy lòng mình ấm áp hẳn, thật may là anh còn có cô. Thật may là cô vẫn ở đây, ngay trước mắt anh như chưa từng xa cách. Đối diện với nụ cười hiền dịu kia, Duy đứng dậy ôm chặt cô vào lòng. Anh cũng có lúc phải yếu mềm một chút.

Lưu Ly nhắn tin với Duy, nói rằng nó thăm bạn ở chỗ trường Đại học, không về nhà vài ngày. Nó không đủ dũng cảm gọi điện thoại, sợ nghe thấy giọng dịu dàng hỏi vì sao của anh lại bật khóc vì uất ức. Duy cũng nhanh chóng trả lời lại, nói là đi đâu cũng được, nhưng phải để ý sức khỏe.

Lưu Ly ngồi xe taxi, nó không biết đi đâu cả. Trong lúc ngẩn ngơ, tài xế hỏi nó đi đâu, nó lại nói đến thành phố nơi Triết Huân ở, nơi 2 năm qua nó cũng Triết Huân có biết bao nhiêu kỉ niệm.

Xe dừng lại cũng đã 4 tiếng sau, Lưu Ly mệt mỏi bước từng bước trên con đường đến trường cấp 3 ngày trước. Con đường này, những ngày đầu tiên nó đến, lúc nào cũng phải đi bộ một đoạn dài Triết Huân mới đón, rồi chính con đường này, ngày Triết Huân thất tình, ngày cậu chính thức nói lời sẽ che chở nó đã nắm lấy tay nó bước đi trong im lặng mỗi lần tan học. Không có gì đặc sắc cả, nhưng nó là một mảng kí ức dày đặc không thể xóa bỏ đi được, cả đời này sợ rằng cứ hiển thị trong tâm trí nó không chút phai nhòa.

Lưu Ly lại đến công viên cách trường học không xa, nơi mà cậu tức giận lôi nó từ căn tin ra, cảnh cáo nó không được gần thằng con trai khác, nơi cậu lấy đi nụ hôn đầu, nơi cả hai đắm chìm vì chuyện vật vờ.

Lưu Ly đi qua rất nhiều nơi, mỗi lần đến lại thấy đôi nam nữ quen thuộc là nó với Triết Huân hiện khắp nơi, nén không được nước mắt mà khóc không thành tiếng, cứ mặt cho nước mắt rơi rồi gió thổi khô vệt nước lăn dài trên má. Mọi thứ như 2 năm vừa rồi tưởng chừng đã hoàn hảo, tưởng chừng đã chạm đến cái gọi là hạnh phúc nhưng phút chốc tan biến như bọt biển, Triết Huân không tin tưởng nó, Triết Huân làm tổn thương nó, Triết Huân... Triết Huân là cơn gió của cuộc đời nó, đến rồi đi chứ không lưu lại. Chỉ để nó một mình lưu luyến hương vị mãi không nắm lấy được.

Mãi khi đôi chân không bước đi được nữa, Lưu Ly mới phát hiện mình đứng trước cổng trường đại học, nơi mà hằng ngày Triết Huân sẽ không ngại những cái nhìn sẫm soi, cái lạnh thấu xương mà đứng đợi nó tan

học, sau đó sẽ trao cho nó cái ôm ấm áp và chân tình nhất. Mọi thứ lúc đó đối với bây giờ trong Lưu Ly tưởng chừng là một giấc mơ dài, tỉnh dậy mọi thứ không còn gì nữa.

- Lưu Ly!

Thần thờ trước cổng, Lưu Ly chợt giật thót bởi tiếng hét khinh người, hướng theo hướng tiếng hét, nó nhìn thấy 2 người quen thuộc đang chạy về phía mình. Họ... cũng là nhân tố chứng kiến đoạn tình cảm ngọt ngào kia.

- Lưu Ly, tớ giết chết cậu! - Gần đến gần, Hạ Chi gào lên, hốc mắt cũng đỏ.

Lưu Ly mỉm cười, không hiểu sao không cầm được mắt mà khóc nức lên, đợi cô bạn đến liền ôm chầm lấy.

- Cậu ấy, đáng lí đừng có về nữa, lúc này tớ đã tuyên bố không nhìn mặt cậu nữa rồi. - Ôm chặt lấy Lưu Ly, Hạ Chi mạnh miệng nói nhưng nước mắt thì cũng thi nhau rơi xuống.

- Cậu nhẩn tâm thế à? - Lưu Ly nghẹn ngào nói.

- Thật! Trung! Cậu nói đi, vừa này tớ nói như thế đúng không? - Buông Lưu Ly ra nhưng hai đôi tay vẫn nắm chặt lấy nhau, Hạ Chi quay sang hỏi Trung-này giờ cậu chỉ im lặng nhìn bạn gái và bạn ôm nhau.

- Ủ! - Trung gật đầu, cũng không nỡ lật tẩy lời nói dối trắng trợn vừa rồi của Hạ Chi:

“Tớ nhớ Lưu Ly quá, không biết cậu ấy như thế nào, bây giờ muốn dẫn cậu ấy đi ăn bánh gạo cay, cái gương mặt xinh đẹp đó cứ vậy mà bảo lưu kết quả, vút tớ như thế này!”

- Gặp cũng lỡ gặp rồi, cậu cũng không có ra tay với cậu ấy. Đi thôi, tớ dẫn hai người đi ăn bánh gạo. - Trung cười hiền nhìn hai người con gái trước mặt lên tiếng.

Sau đó cả 3 kéo nhau đến một quán gần đó. Gặp được Hạ Chi và Trung, tâm trạng của Lưu Ly cũng khá lên nhiều.

-

Lưu Ly mặt lạnh nhìn người ngồi cách mình một bàn trong quán bánh gạo, Hạ Chi và Trung thăm than thở sao lại trùng hợp quá. Còn bàn bên kia, Luyến thần nhiên nhìn Lưu Ly với ánh mắt khiêu khích, Kim mím môi đưa ánh mắt không thiện cảm cũng hướng về Lưu Ly, con bé nhận ra Lưu Ly ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Chúng ta đến quán khác được không? - Lưu Ly quay sang hỏi Hạ Chi và Trung.

- Đi thôi, cách đây không xa cũng có một quán rất ngon. - Hạ Chi nhanh chóng gật đầu.

Cả 3 định đi thì Luyến chợt lên tiếng, giọng đầy mỉa mai:

- Các em cứ thế mà tránh mặt chị? Dù sao cũng chung trường mà. Ngại việc gì mà tránh?

- Chúng em ngại thật mà, dù sao chị cũng là người yêu cũ của anh Triết Huân. - Hạ Chi cũng không vừa càng không ngại, lập tức đáp thẳng.

Người yêu cũ?

Kim tròn tròn mắt, Luyến và Triết Huân từng yêu nhau? Hai người họ biết nhau? Trời ạ!

Nghe Hạ Chi nói, Luyến nhúu chặt mày không vui, ở đâu ra một con nhóc không biết điều như thế này?

- Chị là Lưu Ly? Là người yêu của anh họ Triết Huân? - Không để Luyến lên tiếng, Kim đã đi lại gần Lưu Ly hỏi. - Trông có hợp tẹo nào với anh họ đâu chứ!

*j

36. Chap 36

Lưu Ly hơi ngẩn người trước cô gái trước mặt. Anh họ? Triết Huân sao? Sao trước giờ nó không biết Triết Huân còn có một cô em họ nhỉ? Ngoài Phúc ra nó không còn biết Triết Huân có thêm một người em họ nữa.

- Chị ngơ ngơ ra làm cái gì? Chị đâu có biết tôi phải không? Phải rồi, anh họ vốn không có coi trọng chị nên mới không kể về tôi. Chỉ có chị Luyện mới đủ tư cách biết thôi! - Thấy vẻ mặt của Lưu Ly, Kim nghênh mặt nói.

- Hah? Không khéo tôi lại tưởng có người ảo tưởng sức mạnh ở đây đây! - Hạ Chi kéo Lưu Ly ra sau lưng mình, khoanh tay trước mặt nói.

- Sao hả? Chị là ai? Có quyền gì can thiệp? - Kim nhần mặt nhìn Hạ Chi.

- Là ai không quan trọng, nhưng chị là chị có quyền can thiệp đấy. - Hạ Chi cười cười, nói tiếp.

- OMG, có loại bạn như thế nào đây? - Kim nhếch miệng, liếc nhìn Hạ Chi rồi ngo ra Lưu Ly đằng sau.

- Nói cái gì đó hả? - Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Kim cùng với nói đó, Hạ Chi chợt nổi điên lên.

- Hạ Chi... - Cả Lưu Ly cùng với Trung đều kéo Hạ Chi lại.

- Okk, chị đây không có chấp với người không có hiểu biết như cưng đâu, cứ ở đó mà mơ tưởng đến anh họ cưng đi. - Hạ Chi thở mạnh, chống tay lên hông nói giọng giễu cợt. Hạ Chi tin tưởng vào tình cảm của Triết Huân dành cho Lưu Ly.

- Chị nói cái gì đó hả? Chị nói lại tôi nghe xem? Kim vốn nóng tính, à rất nóng tính, khi nghe Hạ Chi nói vậy thì ngay lập tức đập bàn, đá ghế hét lên.

- Chị nói cưng và chị Luyện của cưng cứ ở đó mà mơ tưởng đến tình cảm của anh họ cưng đi, chắc cũng hạnh phúc, mặc dù không được chân thật lắm nhưng chắc không tệ. - Thấy đụng chạm được tới “nỗi lòng” của cả hai người đứng đối diện mình, Hạ Chi chợt thấy hả hê. Lưu Ly không thể nói lại thì cô nói.

- Chị... cũng dễ tiện quá đó! - Kim nghiêng răng sau đó đi đến đẩy Hạ Chi một cái.

Bị xô mạnh, Hạ Chi chới với ngã ra sau nhưng may có Trung đỡ. Cậu giữ chặt eo Hạ Chi đồng thời nhìn Kim bằng ánh mắt có thể phóng ra điện như cảnh cáo.

- Thôi đi! Cô làm cái gì vậy. - Thấy Hạ Chi vì mình mà bị người khác xô ngã, Lưu Ly lớn tiếng quát Kim.

- Cũng không có trách em ấy được, là bạn cô gây chuyện trước. - Luyện thấy Lưu Ly hổ báo lên tiếng cùng không nhường mà nói lại.

- Xin lỗi, chị bị mất trí nhớ tạm thời à? Ai gọi ngược chúng tôi lại? Ai khiêu khích chúng tôi trước?

- Lưu Ly, cô ăn nói với tiền bối như vậy là quá lắm rồi đó!

- Tiền bối, tôi không nghĩ phải dùng phép lịch sự hay kính ngữ với tiền bối như chị. Hết rồi thì thôi, chị nín cái gì nữa? Anh ấy không có yêu chị, hiểu không? **CHỊ ĐỪNG CÓ PHÁ HOẠI HẠNH PHÚC CỦA CHÚNG TÔI NỮA!**

Lưu Ly yêu Triết Huân, trái tim nó chứa Triết Huân, nhưng giờ trái tim nó đang rỉ máu, trái tim nó với hàng ngàn vết xước đang hành hạ nó. Nó tự hỏi tại sao, vì ai, vì cái gì mà nó cùng Triết Huân không thể yên ổn hạnh phúc? Trong cơn gào thét từ trái tim, khi nó không chịu đựng nổi nữa, lại hét lên với Luyện như thế.

- Lưu Ly! Cô tỉnh lại đi, phá hoại hạnh phúc? Là ai phá hoại hạnh phúc? Nếu ngày đó cô không đến, cô không xuất hiện trước mặt anh ấy, cô không quyến rũ anh ấy, thì bây giờ có lẽ tôi với anh ấy đang hạnh phúc với nhau rồi. Chính cô mới là người phá hoại hạnh phúc.!

- Chị không có yêu anh ấy, chị chỉ lo bản thân chị thôi, tôi phá hoại hạnh phúc ư? Chị từ bỏ anh ấy để đi Mỹ suốt hai năm, là chị tự đánh mất hạnh phúc của chị, chính chị đẩy anh ấy về phía tôi. Có trách thì trách chị, trách chị ngày đó ngu ngốc đi... - Siết chặt đôi tay đang run rẩy của mình lại, Lưu Ly run run giọng nói, hốc mắt đã đỏ lên.

- Chị bỏ anh họ đi Mỹ? - Lúc này, Kim mới nhảy vào lên tiếng.

- Kim, không phải như vậy, chị... - Luyện giật thót, quay sang Kim lúng túng giải thích.

- Luyện, chị sao vậy? - Kim khó hiểu nhìn Luyện.

- Cưng à, ngây thơ bị cáo già lừa rồi. Cưng tin những lời cô ta nói? Hah, đánh đá già miệng với người ngoài lại bị chính người bên mình lừa, cảm giác ra sao? – Hạ Chi nhếch môi, lấy lại dáng vẻ oai oai lên tiếng mỉa mai.

- Chị nói rõ ra coi! - Kim chạy lại, nắm chặt bả vai Hạ Chi gào lên.

- Buông cái tay cứng ra khỏi người chị, muốn hỏi thì hỏi ai kia chứ mắc mớ gì hỏi chị? - Đẩy Kim ra, Hạ Chi hất cằm về phía Luyến đang xanh mặt ở đó.

- Chị biết tôi là em họ Triết Huân? Phải không? - Kim bỏ Hạ Chi ra, đi đến trước mắt Luyến gằng giọng hỏi.

- Không phải, chị...

- Chị có biết tôi ghét nhất ai nói dối không? Chị... lợi dụng tôi đấy à?

- Không phải như thế, lúc gặp em chị không hề biết em là em họ của Triết Huân, chị...

- Nhưng sau đó chị biết đúng không? Lúc còn ở Mỹ chị đã biết đúng không? Chị biết nhưng tại sao chị không nói? - Không để Luyến nói nhiều, Kim lại hỏi tiếp, câu hỏi mang tính chất khẳng định.

-Chị...

- Bỏ đi! Tôi khinh thường chị rồi đó, đừng gặp tôi nữa. - Hất tay Luyến ra, Kim nghiêng răng nói, đôi mắt sắc lẹm liếc nhìn Luyến, sau đó bỏ ra khỏi quán.

Luyến đứng như trời trồng, muốn nói gì đó cũng không thể nói ra, cứ thể nhìn Kim căm ghét mình rời khỏi.

- Tiền bối, chị cũng cao siêu thật đấy. – Hạ Chi khẽ cười.

- Câm miệng đi! - Luyến quay sang quát.

- Luyến, chị điên rồi! Anh ấy không yêu chị, hà cớ gì chị cứ phải khổ tâm dành tình cảm của anh ấy, chị ít nhất hãy giữ lại cho bản thân một chút tôn nghiêm của người con gái chứ, trên thế gian này còn rất nhiều người yêu chị. - Lưu Ly nhìn những sự việc xảy ra trước mắt, nhẹ giọng thẳng thắn nói với Luyến.

- Lưu Ly, tôi không cần cô dạy tôi bất cứ cái gì cả, cô nói như thể cô đang hạnh phúc lắm ấy nhỉ? Cô nói như thể cô dành trọn được trái tim Triết Huân ấy nhỉ? - Luyến cười nhạt, khinh thường nhìn Lưu Ly.

- Chị nói vậy là có ý gì? - Lưu Ly nhíu mày, cái đầu thông minh nhanh chóng phân tích nhiều cái, không dừng Triết Huân lại đến chỗ nó rất đột ngột, lại tìm đến công viên, lại nói những lời rất đau lòng. - Có phải chị sắp đặt mọi thứ không?

- Cô điên à? Nói năng cái gì đấy? - Luyến giật thót, nhưng bộ dạng rất bình thản.

- Tôi biết, là chị sắp đặt, chị theo dõi tôi, có phải chính chị cho người theo dõi tôi, nên Triết Huân mới có thái độ như thế. Đúng không? Chị đừng nghĩ tôi là một con ngốc! - Nắm chặt bả vai Luyến, Lưu Ly gằng giọng hỏi cho ra lẽ.

- Đồ thần kinh! - Đẩy Lưu Ly ra, Luyến lùi ra sau nói. - Có phải cô bị Triết Huân ruồng bỏ nên mới nổi điên.

Nghe Luyến nói câu đó, Hạ Chi và Trung giật mình nhìn nhau. Ruồng bỏ ư? Triết Huân với Lưu Ly?

- Luyến, thừa nhận đi, chị đã nói gì với Triết Huân? - Phớt lờ những lời nói của Luyến, Lưu Ly tiếp tục hỏi.

- Lưu Ly, cô sốc quá rồi có vấn đề đúng không?

- Trả lời đi, là chị đúng không? Chị ở đây, chỉ có chị theo dõi tôi.

- Phải đó! Là tôi đó, tôi theo dõi cô, là tôi cho người lái chiếc xe đó, là tôi chụp hình lúc bạn cô ôm cô, là tôi gửi những tấm hình đó. Nhưng Park Lưu Ly, cô phải cảm ơn tôi, không phải chính cô nhận ra rằng Triết Huân không tin tưởng cô sao? Anh ấy không có yêu cô, cô mãi là người thể thân thôi!

“Cô mãi là người thể thân thôi!”

“Cô mãi là người thể thân thôi!”

Lưu Ly nắm chặt tay, 2 năm trước, trong 2 năm đó hay cho đến bây giờ, Lưu Ly luôn ám ảnh và sợ cái câu này.

- Chị đề tiện thật đấy. - Thả ra một câu, Lưu Ly chỉ hận không thể làm con người trước mặt biến mất.
- Tôi sẽ nói với Triết Huân, chị đã bắt chấp tất cả, ngay cả mạng tôi cũng suýt nữa bị chị lấy đi thì tôi cũng không cần nghĩ đến thanh danh của chị nữa, tôi không tin Triết Huân sẽ không tin lời tôi nói, Luyến, chị cho tôi cái gì tôi nhất định bắt chị nhận lại những cái đó.

Đúng vậy, phải biết trân trọng. Bây giờ không còn là những cô cậu không lo nghĩ gì nữa, phải biết nắm chặt những gì mình đang có. Hơn hết, nếu bây giờ không có Triết Huân nữa, Lưu Ly chắc rằng nó cũng không thể yêu ai khác nữa, trái tim nó trao trọn Triết Huân không còn một lối thoát.

Dứt lời, Lưu Ly thậm chí không để ý đến hai khuôn mặt ngỡ ngàng của Hạ Chi và Trung mà lao ra khỏi quán.

- Đứng lại đó, cô muốn làm gì? - Luyến cũng nhanh chóng đuổi theo Lưu Ly, kéo tay nó lại.
- Buông ra, cô không phải là con người nữa, tình yêu làm lu mờ cô rồi, tôi phải để cho Triết Huân biết cô là loại người như thế nào. - Cố gắng giằng tay ra khỏi Luyến, Lưu Ly cố gắng chạy ra ngoài.
- Này này này, làm cái gì đấy, hả? Bỏ tay cậu ấy ra! - Thấy Luyến giữ chặt tay Lưu Ly, tình hình vốn rất không ổn nên IU vội chạy lại kéo Luyến ra. Khung cảnh hỗn độn trong quán bánh gạo cũng thu hút không ít ánh nhìn.
- Cô tránh ra! - Quá tức giận, Luyến đẩy mạnh Hạ Chi ra, mắt dờ thêm một lần nữa IU ngã nhào ra đất, lần này Trung không đỡ được khiến Hạ Chi nhăn mặt vì đau đớn.
- Hạ Chi! - Trung hoảng hồn chạy lại đỡ cô lên, không ngừng hỏi han. - Em có sao không hả?
- Đau... - Ôm một bên hông, Hạ Chi khóc nức nở trong vòng tay của Trung.
- Được rồi, không sao, anh đưa em đến bệnh viện. - Bế bổng Hạ Chi ra khỏi quán, Trung dường như quên mất sự tồn tại của Lưu Ly cùng cuộc giằng co bên trong quán.
- Tôi giết chết cô! - Nhìn Trung bế Hạ Chi đau đớn ra khỏi quán, Lưu Ly giận đến đỉnh điểm, giật mạnh tay mình ra khỏi tay Luyến, nhưng vì lực mạnh khiến cả hai ngã ra sau. Luyến ngã nhào xuống nền đất, tay có chút ê ẩm. Còn Lưu Ly lại ngã về phía bàn ghế, khi ngã xuống ngay lập tức bất tỉnh, bị bàn ghế đè lên người.
- Có người bất tỉnh rồi kìa! - Lúc này, những người ở ngoài này giờ nhìn cuộc hỗn loạn với la hét chạy lại.

Cả Luyến và Lưu Ly đều được đưa đến bệnh viện, Lưu Ly trong tình trạng nguy cấp vì đầu bị cạnh bàn ngã trúng rơi vào hôn mê sâu. Còn Luyến, có lẽ nặng lắm cũng chỉ gãy tay.

- Liên lạc với người nhà bệnh nhân. - Nam bác sĩ trẻ vừa khoác áo blouse vừa nói nhanh.
- Tôi chỉ tìm thấy cách liên lạc của một người, còn một người không có giấy tờ tùy thân, điện thoại cũng không có. - Y tá bên cạnh vừa đi theo vừa lật hồ sơ nói.
- Cấp cứu xong rồi tính vậy! - Nam bác sĩ nói nhanh sau đó vào phòng cấp cứu.
- Lưu Ly? - Khi thấy người nằm trên cán, nam bác sĩ không khỏi ngạc nhiên.
- Bác sĩ Thái, bác sĩ biết nạn nhân?
- Tôi biết, đưa cô ấy lên giường, tiến hành chụp CT não, tôi gọi điện thoại sẽ quay lại ngay.
- Dạ!

Ra ngoài, Thái bấm gọi cho Triết Huân, nhưng ánh mắt lại vô tình thấy Luyến cũng nằm trên một cái cán khác với khuôn mặt đầy nước mắt.

“Cái quái gì thế kia?”

- Alo? - Đổ một hồi chuông, bên kia đã nhận máy.

- Lưu Ly ở bệnh viện, hôn mê sâu rồi, tôi báo cho cậu. Còn có cả Luyến nữa.

- Cô ấy bị gì? - Đầu dây bên kia gấp gấp hỏi lại.

- Tôi không có thời gian giải thích với cậu, tôi phải cấp cứu!

Nói xong, Thái cúp máy, tắt nguồn điện thoại, trở lại phòng cấp cứu.

37. Chap 37

Paris mùa đông lạnh lẽo nhưng có hương vị riêng và nét đẹp quyến rũ. Tuyết rơi không dày, chỉ lất phất như hạt bụi nhưng cũng đủ làm ướt mái tóc người đi ngoài đường. Lưu Ly tay cầm máy chụp ảnh, người ăn mặc ấm áp tung tăng ngoài phố, mặt mũi và hai bàn tay đỏ ửng lên vì rét, nhưng nó vẫn cười rất tươi trên con phố đó, nụ cười như tia nắng ấm áp mùa xuân.

- LƯU LY!

Từ xa, đã nghe thấy tiếng hét, nó cười, cầm máy ảnh chụp người từ xa một cái rồi chạy nhanh về phía đó.

- Hi hi hi, em không có lạnh nhé! - Đứng trước mặt người đó, nó cười, thở ra khói vơi vàng nói.

- Lưu Ly, em cũng gan lắm rồi đó. - Nhìn gương mặt và hai bàn tay đỏ ửng, người đó gằng giọng.

- Em không lạnh thật mà! - Lưu Ly chu miệng xinh xinh cãi lại.

- Cất luôn cái miệng của em bây giờ!

- Duy đáng yêu, Duy đừng cảm, Duy tốt nhất trên đời, đừng mách với mẹ nhé? Em hứa lần sau ra ngoài sẽ dẫn anh theo. - Lắc lắc tay Duy, Lưu Ly như con mèo bên anh làm nũng.

- Lưu Ly, năm nay em đã 23 tuổi rồi đó. Còn nữa, việc không mách mẹ là điều không thể, tất nhiên. - Duy búng trán nó một cái, lắc đầu nghiêm túc nói.

- Em...

- Hai đứa có vào nhà không? Trời như thế này sao lại đứng ngoài đó? Duy, dẫn em con vào! Lạnh thế này lại dẫn nó ra ngoài đó? - Lưu Ly chưa kịp lên tiếng, từ xa đã có tiếng hét lớn. Là mẹ.

- Anh chết chắc rồi. - Lưu Ly lè lưỡi rồi chạy vào trong, để Duy ngơ ngác nhìn theo không hiểu chuyện, đến khi anh nhận ra vấn đề Lưu Ly đã chạy đến nhà. Khoảng cách xa anh không thấy rõ biểu hiện trên mặt mẹ, nhưng trực giác cho anh biết nhất định có chuyện không hay sắp xảy ra với anh.

Nhún vai, Duy từ tốn bước vào nhà.

- Nguyên Duy! Miệng thì cấm đoán em con như thật, mà giờ lại rủ rê nó đi chơi trong cái thời tiết này hả?

- Vừa đến cửa, anh đã dội ngược lại bởi tiếng quát của mẹ, còn Lưu Ly thì ngồi trên sofa quần chân kín người, khuôn mặt cũng không còn đỏ nữa.

- Con... - Định lên tiếng phủ nhận, nhưng anh biết không nói lại được nên đành im lặng.

- Còn nữa, con với Lan tính tới đâu rồi? Sao hai đứa cứ rề rà vậy, đợi ba mẹ xuống lỗ mới chịu kết hôn hả?

- Chưa hết chuyện này đã gặp chuyện kia.

- Mẹ cứ từ từ. - Duy ngồi xuống, rót một cốc trà thanh thảo uống.

- Con từ từ với mẹ bao nhiêu lần rồi? Lớn tuổi rồi chứ có ít gì ỏi nữa?

- Mẹ nói phải, anh không rước chị Lan về, già rồi chị ấy lại bỏ anh. - Vẫn cuộn người trong chăn, Lưu Ly lên tiếng.

Đưa cặp mắt sắc lẹm liếc nhìn Lưu Ly, sau đó anh lại cười cười nhìn mẹ nói:

- Lan cũng chỉ thua con một tuổi, nếu con già cô ấy cũng không còn trẻ nữa.

- Duy, anh không biết rồi, tuổi chị Lan bây giờ mới bắt đầu có sức quyến rũ mạnh. Mẹ nhỉ? - Không tha cho Duy, Lưu Ly tiếp tục tấn công.

-Thôi được rồi, năm sau cho mẹ bông cháu là được chứ gì. - Giơ tay đầu hàng, Duy cam đoan.

Nghe thấy vậy, Lưu Ly cùng mẹ nhìn nhau cười.

- Vậy em giúp anh chuẩn bị kế hoạch đám cưới. -Tung chăn, Lưu Ly chạy lại ôm tay Duy hí hửng nói.

- Kế hoạch cái gì, anh còn..

- Nhà hình như sắp có chuyện vui?

Từ ngoài cửa, đã có người ngắt lời Duy. Cả nhà nhìn ra ngoài, Duy nhú mày thật chặt khi thấy 2 thân ảnh đó dính nhau như sam, còn Lưu Ly nắm chặt tay Duy, mím môi chặt.

- Lâu ngày không gặp. - Triết Huân khẽ cười lên tiếng.

- Cậu đến tận đây làm gì?

- Chúng tôi đưa thiệp cưới, 2 tuần nữa chúng tôi làm lễ kết hôn. - Luyến thây lời Triết Huân nói.

- Kết hôn?

- Lưu Ly, tôi đã nói rồi, cô không có được Triết Huân đâu, mãi mãi không có được đâu, cô chỉ là người thế thân khi tôi vắng mặt mà thôi.

Bước lại gần Lưu Ly, Luyến cười điên dại nói, tiếng cười vang vọng cả căn nhà, xuyên thẳng đến não Lưu Ly rồi đọng lại trong đó vài câu từ “cô mãi là người thế thân thôi...”

Máy điện tim vẫn kêu đều, nhưng người nằm trên giường mồ hôi đổ ra như tắm, mắt nhắm nghiền nhưng cảm thấy rất khổ sở.

- Sao thế? - Nắm chặt tay Lưu Ly, Triết Huân đưa tay còn lại lau mồ hôi trên trán nói, quay sang hỏi Thái.

- Có lẽ gặp ác mộng. - Khoanh tay đứng nhìn Lưu Ly, Thái mím môi lên tiếng.

Im lặng nhìn Lưu Ly, Triết Huân thở dài rồi quay sang nói chuyện với Thái.

- Anh đã thông báo cho Duy chưa?

- Vẫn chưa. Tôi biết hiện tại cậu ấy đang hoàn thành những bước cuối cùng cho kế hoạch dựng lại công ty và kiện cáo bên kia nên không gọi. - Ngồi xuống chiếc ghế còn lại trong phòng, Thái lắc đầu trả lời.

- Cảm ơn anh!

Sau lần Lưu Ly bị ngắt vì xuất huyết dạ dày, Triết Huân đã có vài lần gặp gỡ Thái và có chút qua lại với anh ta. Đó chính là lí do lúc thấy Lưu Ly, Thái chỉ gọi là Triết Huân mà không gọi cho Duy mặc dù lí do chính vẫn là anh nghĩ đến sự bận rộn của Duy.

- Anh có biết tại sao lại thành ra thế này không? - Triết Huân vẫn nắm chặt tay Lưu Ly hỏi Thái.

Lúc nhận được điện thoại của Thái, Triết Huân đang trên đường trở về thành phố mình ở sau khi rời công ty Duy, cậu khá ngạc nhiên khi thấy màn hình điện thoại hiện tên Thái. Vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng nói gấp gáp của Thái, anh nói Lưu Ly đang ở trong bệnh viện. Không biết vượt bao nhiêu cái đèn đỏ và tốc độ lên đến bao nhiêu, cậu chỉ biết khi mình đến bệnh viện, là vừa lúc Lưu Ly được đẩy từ phòng cấp cứu ra, tay còn kèm truyền nước, đầu được quấn băng trắng toát, khuôn mặt gầy nhợt nhạt làm trái tim cậu như rơi xuống vực.

- Nghe mấy người gọi cấp cứu thuật lại, Lưu Ly với Luyến ẩu đả mà ra. - Thái vẫn giữ tư thế ngồi bất chéo chân trên ghế nói.

-Ấu đả? -Triết Huân tròn tròn mắt hỏi lại.

- Là ẩu đả! Nói thẳng ra đánh nhau cho dễ hiểu đó. - Thái khẳng định lại.

Triết Huân nhú mày, có chuyện gì mà Lưu Ly cũng trở về thành phố, rồi lại còn đánh nhau với Luyến chứ? Càng siết chặt tay Lưu Ly hơn, cậu khẽ hỏi Thái:

- Luyến thế nào ạ?

- Chỉ gãy tay thôi, ngồi bên kia rồi. - Thái nhìn ra ngoài cửa trả lời.

-Tạm thời vẫn đừng nói với Duy ạ, em sẽ làm rõ chuyện này trước. - Hôn lên mu bàn tay của Lưu Ly, sau đó cậu thả tay nó ra, để vào trong chăn cẩn thận rồi đứng dậy. - Nhờ anh chăm sóc cô ấy dùm. - Nhìn lại Thái, Triết Huân nhờ vả.

- Trách nhiệm của tôi mà. - Thái gật gật đầu trả lời.

Cúi đầu với Thái một cái, cậu đi ra ngoài. Mà hướng đi là chỗ Luyến ngồi đằng kia.

Nghe tiếng bước chân đến gần mình, Luyến ngẩng đầu, khi thấy Triết Huân, không cảm được cảm xúc nước mắt lại rưng rưng.

- Triết Huân... - Đáng thương gọi tên Triết Huân bằng âm lượng vừa nhỏ vừa rung, nước mắt Luyến trào ra khỏi hốc mắt lăn dài trên đôi má.

Triết Huân vẫn trầm ổn bước tới gần Luyến, hai tay vẫn bỏ vào túi quần, mặt không chút cảm xúc.

Bàn chân Triết Huân khựng lại, cũng là lúc Luyến lao vào lòng cậu, một tay ôm thắt lưng khóc tức tưởi.

- Em rất đau.

- Buông ra đi.

Cùng một lúc, hai người đều lên tiếng. Mà Luyến không ngờ ngang trước cách cư xử của cậu, lẳng lặng buông tay.

- Nói đi, chuyện gì? -Ngồi xuống hàng ghế xanh chỗ hành lang bệnh viện, cậu vẫn trầm ổn lên tiếng.

- Em và Kim vào quán, Lưu Ly và bạn cô ấy cũng vào, sau đó bạn Lưu Ly cùng Kim có lớn tiếng với nhau, em....

- Nói trọng điểm đi, tại sao Lưu Ly lại trở thành như vậy? - Ngắt lời Luyến, Triết Huân có chút thiếu nhẫn nại lên tiếng.

-Cô ấy xô em, cả hai đều mất đà mà ngã ra.

- Cô ấy xô cô? Xô cô nhưng cô ấy bị nặng hơn cô? Lần đầu tiên tôi nghe vấn đề ngược ngạo này đấy. - Khẽ nhếch môi cười khinh bỉ, Triết Huân phản bác lời nói của Luyến, còn nhìn cô bằng ánh mắt không thể cảm ghét hơn.

Làm sao cậu không biết Luyến đã thay đổi như thế nào? Có lẽ, con người ngồi trước mặt cậu bây giờ không phải là cô nữ sinh ngây thơ ngày cấp sách đến trường nữa. Cô nữ sinh đó đã chết từ lâu rồi, để thế thân là một con người tâm địa khó lường

- Thật sự là cô ấy xô em, cô ấy lớn tiếng với em.

- Thôi đủ rồi, tôi còn không hiểu cô? Hay tôi không hiểu Lưu Ly? Tại sao lại lớn tiếng với cô? Tại sao lại xô ngã cô? Nếu như không lắm, à thật là tôi biết, vốn dĩ cô và Lưu Ly không có quen nhau, không có thân thiết nhau, cô ấy tự nhiên lại lớn tiếng với một người cô ấy không quen?

- Triết Huân, cô ấy không như anh nghĩ đâu, cô ấy...

- Đã nói là đủ rồi! - Triết Huân quát lên. - Luyến, Lưu Ly nằm trong kia, nếu cô ấy mệnh hệ gì, tôi thật sự không nề tình “bạn bè” với cô đâu! Chuyện này chấm dứt tại đây đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi và Lưu Ly nữa. Tránh xa chúng tôi ra.

- Triết Huân, anh giả vờ cái gì? Cô ấy phản bội anh, tại sao anh không công bằng với em? 2 năm trước em đi nước ngoài vì tương lai, anh lại chia tay với em quen người khác, còn bây giờ thì sao? Cô ấy phản bội

anh trước mặt anh, cô ấy làm em bị thương anh lại trách em, cảm hận em, còn bảo vệ cô ấy! Anh không công bằng với em. - Thấy ánh mắt cảm hận của Triết Huân nhìn mình, Luyến không cầm được mà hét lên.

Triết Huân nghe rõ từng câu từng chữ của Luyến, cậu nhú mày. Bước lại gần Luyến, ánh mắt sắc lẹm nhìn cô chằm chằm.

- Luyến... cô biết những cái đó từ đâu? - Nhiệt độ lời nói khiến người khác run rẩy, Triết Huân hỏi.

- Em... em... - Biết mình lỡ lời, Luyến lắp ba lắp bắp không nói thành câu.

Thấy thái độ của Luyến, Triết Huân càng thêm nghi ngờ. Cậu tiến lại gần cô hơn, trong đầu không ngừng hiện lên những sự việc trong ngày hôm nay. Đúng là cậu quá hồ đồ khi chỉ thấy bức ảnh rồi lao đi, không kịp suy nghĩ cái gì cả. Tại sao người đó biết Lưu Ly, biết mối quan hệ của cậu và Lưu Ly? Tại sao lại có bức ảnh? Tình cờ đến mức thần kì như thế?

- Luyến... cô còn kinh tởm hơn trong cả suy nghĩ của tôi đấy!

Paris vẫn đượm màu lãng mạn trên từng con phố, ở nhà thờ nào đó, tiếng nhạc du dương vang lên, tiếng cười nói không ngừng vang vọng. Lưu Ly trên người mặc váy cưới trắng tinh khôi, mỉm cười đứng bên cạnh Duy và ba nó, khách khứa ai cũng có nét rạng rỡ trên mặt.

- Chưa gì đã cảm nhận được nhà có con gái lấy chồng là như thế nào rồi. - Duy ôm vai Lưu Ly nói.

- Ôi trời ạ, ba còn chưa sến súa như anh! - Lưu Ly khẽ cười, quay người ôm chặt Duy.

- Sau này anh không sinh con gái đâu. - Duy mỉm cười ôm lại, khẽ nói.

- Sao mãi không thấy Triết Huân đâu? - Ba Lưu Ly nhìn đồng hồ, sốt ruột nói.

- Chắc anh ấy lại bị bạn bè giữ đâu đó. - Lưu Ly nói.

- Cái thằng này... - Duy không vui lắm nhảm.

Khoảng 10 phút sau, mọi người lại càng thêm náo nhiệt khi chú rể xuất hiện. Triết Huân diện bộ đồ âu được cắt may vừa người, tay cầm bó hoa đứng cách Lưu Ly không xa, mỉm cười với nó. Mà Lưu Ly, cũng mỉm cười lại với cậu. Bước đến gần nó, Triết Huân không còn nở nụ cười nữa mà thay vào đó là khuôn mặt lạnh băng, cậu nói từng chữ, từng chữ một cho tất cả mọi người đều nghe thấy:

- Lưu Ly, hôm nay cô dâu của tôi không phải là cô, từ trước đến nay cô không phải người tôi yêu, tôi chưa từng yêu cô, chưa từng có một phút giây nào rung động vì cô cả, hôm nay Luyến là cô dâu của tôi, tôi yêu cô ấy, mãi yêu cô ấy.

Đằng sau Triết Huân, Luyến xuất hiện cũng với bộ váy cưới trắng tinh, cô ấy cười rất tươi, nhìn Lưu Ly nói từng chữ:

- Cô chỉ là người thay thế thôi.

Giật mình tỉnh giấc, Lưu Ly thở hỗn hển, mà bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng người gọi tên mình:

- Lưu Ly, em sao vậy? Lưu Ly?

- Tránh xa tôi ra, làm ơn! Triết Huân, tránh xa tôi ra! - Thu mình lại một góc, Lưu Ly bắt lực thở hỗn hển khóc nhọc nói từng chữ sau khi xác nhận Triết Huân đang ở cạnh mình.

Mà Triết Huân không khỏi ngẩn người nhìn người con gái trước mặt, nó nói cái gì?

- Tôi xin anh, tránh xa tôi, đi ra khỏi cuộc đời tôi đi. - Nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt tái nhợt, Lưu Ly lại lặp lại một lần nữa.

Nói rằng, Triết Huân hãy tránh xa nó ra, hãy bước ra khỏi cuộc đời nó.

38. Chap 38

Con người ta dù không có ý định làm người lớn, nhưng một khi bị xô đẩy và phải lựa chọn, tự nhiên người ta sẽ trưởng thành.

Triết Huân ngỡ ngàng nhìn cô gái cuộn người trong chăn run lên từng hồi mà tim như bị xé ra từng mảnh. Ai đó nói cho cậu biết, Lưu Ly của cậu như thế nào không?

- Lưu Ly... - Triết Huân bước lại gần, cậu cố giữ cho bản thân bình tĩnh, giọng nói có chút run run.

- Đứng lại gần! - Đường như nghe được tiếng bước chân của cậu, Lưu Ly vội lên tiếng, người càng thu lại một góc.

Bất lực nhìn Lưu Ly sợ hãi, cậu cảm thấy mình chưa bao giờ thất bại như hôm nay.

Được tiêm một mũi thuốc an thần, Lưu Ly lại chìm vào giấc ngủ mê man.

- Cô ấy sao vậy? - Sửa chăn lại cho Lưu Ly, Triết Huân vuốt nhẹ mái tóc của nó, hỏi nhỏ Thái.

- Cái này thuộc về tâm lý. - Thái lắc đầu nói. - Gọi là tâm bệnh, tôi chịu thua thôi, phải tự em ấy chữa cho bản thân chứ không ai giúp được gì đâu.

- Cô ấy thấy tôi lại sợ hãi đến như vậy...

- Có lẽ vì cậu xuất hiện trong những giấc mơ không đẹp của em ấy, vì cậu chiếm quá nhiều ký ức của em ấy, khi gặp những chuyện sốc quá mức chịu đựng, em ấy tự tạo cho mình một lớp màn ngăn cách chỉ có bản thân trong ấy, người ảnh hưởng như cậu nhất định em ấy sẽ đề phòng.

Mơ mẩn bàn trắng nõn hơi gầy của Lưu Ly, Triết Huân lắng nghe Thái giải thích, trong lòng lại có một tảng đá nặng.

- Tôi nói rồi, cái này không ai giải quyết được đâu, hãy để tự bản thân em ấy vượt qua.

Phòng họp...

Triết Huân mấy hôm nay vẫn giữ nguyên thái độ khó đoán đến công ty. Dù là vẻ mặt cậu từ xưa đến nay vẫn lạnh lạnh như tiền, nhưng mấy hôm nay cái mặt ấy vừa lạnh mà vừa “đen” khiến nhân viên không khỏi nuốt nước miếng mỗi lần trình gặp.

- Bộ phận tài chính mãi không thấy báo cáo, là thế nào? - Cầm xấp tài liệu trên tay lật qua lật lại cho có lệ, Triết Huân liếc mắt sang Đức ngồi ở cuối bàn.

- Nhân viên nhận làm bản báo cáo này có việc xin nghỉ, vì cô ấy theo lâu rồi nên tôi cũng không thể giao cho người khác được. - Rất bình tĩnh, Đức trả lời Triết Huân.

Chính Đức cũng có phần không hài lòng vì tài liệu đã gửi cho Lưu Ly từ cuối tuần, mà mãi đến hôm nay vẫn không thấy hồi âm, Lưu Ly tuy anh không tiếp xúc lâu dài nhưng anh có thể chắc chắn Lưu Ly rất nghiêm túc trong công việc, chuyện bỏ giữa chừng mà không báo cáo là chuyện không thể, trừ khi có việc rất gấp mà thôi.

- Trước khi tan làm hôm nay tôi muốn thấy một bản báo cáo hoàn chỉnh trên bàn của tôi. - Đặt chồng báo cáo lên bàn, Triết Huân lãnh đạm nói, trong lời nói đã có 8 phần uy hiếp.

Đức nhúm mày, thật biết đùa nhân viên, bây giờ là mấy giờ rồi mà còn đòi hỏi kiểu đó chứ. Đúng là dân tư bản!

- Đồng thời, đưa hồ sơ của người phụ trách bản báo cáo đó luôn. - Triết Huân nói tiếp.

- Tôi biết rồi. - Đức gật gật đầu, thái độ không quan tâm khiến mọi người không khỏi than thầm. Tổng giám đốc mấy ngày nay đã như núi lửa gần phun rồi mà Trưởng phòng Đức còn thêm giông thêm chớp nữa. Mấy người trẻ thật sung sức.

- Tiếp tục báo cáo đi. - Triết Huân cũng không có rảnh để ý thái độ của Đức, cậu lên tiếng tiếp tục, cuộc họp “hút máu” lại tiếp diễn.

Trái ngược với không khí u ám nơi Triết Huân làm, Duy cũng tất cả nhân viên của mình lại bận rộn tất bật cho “trận đánh” cuối cùng sau gần 1 năm thất bại.

Ngồi bắt chéo chân, Duy cầm tập tài liệu cười như không.

- Anh sao thế? - Lan ngồi ở sofa thấy biểu hiện của Duy không nhận được hỏi.

- Em nói thử xem? - Duy bỏ tập tài liệu xuống bàn, hỏi lại.

- Chắc là lại bày trò gì rồi?

- Bày trò? Anh rất quân tử.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Không chịu được thái độ lấp lửng của Duy, Lan đứng dậy đi về phía bàn làm việc của anh.

- Lại đây, anh nói cho nghe. - Thấy Lan đứng đối diện mình, Duy xoay ghế, vẫy cô lại.

Nghi hoặc nhìn Duy, nhưng Lan vẫn bước vòng qua bàn làm việc đi lại gần Duy.

- Anh... Á! Làm gì vậy? - Lan hét toáng lên, không khỏi sửng sốt khi Duy vòng tay ôm eo cô rồi đặt cô ngồi lên đùi anh.

- Làm gì? Giúp em ngồi chứ làm gì. - Rất tỉnh, Duy trả lời như không có chuyện gì xảy ra.

- Ngồi... ngồi cái kiểu gì vậy? Buông ra đi, chỗ này là phòng làm việc. - Khuôn mặt Lan đỏ bừng lên, ra sức thoát khỏi vòng tay đang ôm ngang eo mình.

- Ngồi im đi! Không ai vào đâu, anh có chuyện nói với em. - Thấy Lan giãy giụa, Duy càng siết chặt tay mình hơn.

Cầm nhận bàn tay anh càng siết chặt, Lan cũng thỏa hiệp ngồi yên trên đùi anh.

- Chúng ta thắng chắc rồi. - Duy nói.

- Thật à? - Lan quay ngất lại, mặt đối mặt với anh hỏi lại, khuôn mặt tỏ ra rất vui mừng.

- Thật. - Duy gật đầu, mỉm cười với cô. - Lan... cảm ơn em!

- Không cần đâu, em cũng rất vui mà!

- Tại sao?

- Hả?

- Tại sao lại vui? Tại sao lại ra hết sức giúp anh?

Lan không hiểu Duy muốn gì, tại sao là ý gì? Cô chỉ im lặng nhìn anh.

- Lan, em có biết anh thích em không? - Thấy vẻ mặt dần dần ra của Lan, Duy tiếp tục nói, vẻ mặt và giọng điệu vô cùng tự nhiên bình thản.

- Hả?

- Em có thích anh không?

- ...

- Lan, anh thật sự rất mệt mỏi, nếu không có em giúp, anh chắc chắn không trụ nổi và vực dậy như ngày hôm nay. Em là nguồn động lực của anh, em là niềm tin của anh từ 5 năm trước, bây giờ cũng vậy và mãi mãi là niềm tin của anh.

- Duy?

- Sau khi bắt được tên tội phạm kinh tế, cùng anh quản lí công ty, cùng anh chăm sóc ba mẹ anh, được không?

Cái này... có tính là cầu hôn không?

- Duy... anh...

- Anh yêu em! 5 năm trước đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên, bây giờ vẫn yêu em.

- 5 năm?

- Cúi xuống đây, anh nói nhỏ cho nghe!

Rất nghe lời, Lan cúi đầu xuống, ngay lập tức bờ môi của cô cảm nhận được độ lạnh lẽo từ đôi môi khác áp chặt.

Tròn mắt, bất động, tim rối loạn...là những gì miêu tả Lan lúc này. Mấy giây sau khi nhận biết được chuyện gì xảy ra, cô mới bắt đầu phản kháng. Tay cô mới bắt đầu đẩy người anh ra, nhưng càng giây giũa Duy lại càng hôn mãnh liệt hơn. Dần dần, Lan cũng bị “thu phục”, cô để mặc anh làm gì thì làm, còn mình thì nhắm mắt lại, tay cũng quàng sang cổ anh.

Một màn nồng nhiệt trong phòng làm việc diễn ra triền miên.

Đúng trước giờ tan tầm, Đức vác bộ mặt không phục cảm báo cáo lên phòng làm việc của Triết Huân.

- Tổng giám đốc đang... - Thấy anh lên, thư kí đứng dậy định thông báo gì đó thì Đức đã đẩy cửa đi vào, khiến thư kí hết hồn chạy theo.

- Tổng giám đốc, báo cáo và hồ sơ nhân viên xong rồi. - Quảng báo cáo lên bàn, Đức nói.

- Ồ, chờ đó. - Triết Huân đang coi tài liệu, tâm trạng lại u ám khi nghe tiếng đẩy cửa đầy bạo lực thì càng thêm khó chịu, nên cậu quyết định “chơi” vị trưởng phòng này một lần.

Cậu cũng không phải không để ý đến nhân viên của mình, công ty này vị trưởng phòng kia rất nổi tiếng. Đẹp thân, đẹp trai, năng lực tốt, hơn hết anh ta rất nổi về vấn đề giờ giấc. Sáng vừa quẹt thẻ vào công ti là vừa vào giờ làm, chiều vừa quẹt thẻ ra về đồng hồ kim giây cũng chỉ đúng số.

Người đúng giờ đến từng giây như thế thì hôm nay cậu cho anh ta đứng chờ đến mòn chân.

30' sau....

Đức mặt như bánh đa nhúng nước kiên nhẫn cực độ chờ vị Giám đốc kia lật từng tờ coi từng chữ trong bản báo cáo.

Rõ ràng thái độ kia là muốn chọc tức anh ra.

Triết Huân sau khi xét đến từng dấu câu trong bản báo cáo xong thì không vội kí ngay, cậu lại rất nhẹ nhàng đặt nó qua một bên khiến mặt Đức càng trở nên âm u hơn.

- Thật ra anh có thể ngồi mà, không nhất thiết phải đứng này giờ đâu. - Cầm hồ nhân viên lên, Triết Huân khẽ nở nụ cười nhìn Đức.

Đức:....

- Không sao, tôi quen đứng rồi. - Đức trả lời, anh gằng từng chữ một.

Triết Huân cũng không quan tâm đến vị trưởng phòng đang nổi cơn giông trên đầu mà không dám bùng nổ trước mặt mình, lật trang hồ sơ ra xem, trên miệng vẫn còn nụ cười nửa miệng.

Vừa nhìn vào trang đầu tiên của hồ sơ mà Đức mang đến, miệng Triết Huân ngay lập tức cứng đờ lại.

Lưu Ly?

Cái tên này, hình này không phải rất thân thuộc sao?

- Nhân viên này hình như không có ở phòng làm việc anh thì phải? - Nhìn chăm chăm vào tấm ảnh 4x6 trên sơ yếu lý lịch, Triết Huân hỏi Đức. Cậu nhớ mới hôm nào đó có dạo một vòng công ty, nhưng trên đây lại....

- Phải, cô ấy chỉ đi làm 1 tháng tại công ty, sau đó xin nghỉ phép và làm qua mạng. - Đức gật đầu, nghiêm túc trả lời.

- Tại sao không báo cho tôi biết? - Triết Huân tức giận đập tập hồ sơ lên bàn quất lớn.

Kể cả việc người yêu mình làm trong công ty của chính mình cũng không biết, cậu cảm thấy mình thật thất bại, cảm giác còn kinh khủng hơn việc lúc Lưu Ly bảo tránh xa nó ra. Cậu có quan tâm đến nó đâu để nhận được sự tin tưởng của nó chứ, điều này là do cậu sai, là do cậu vô tâm nên bây giờ mới trở nên như thế này.

- Báo lên Tổng giám đốc? Trước này đều không có báo, chính tổng giám đốc cũng nói chúng tôi có thể tự quyết mấy chuyện này, có vấn đề gì lớn lao chỉ cần báo với trưởng phòng nhân sự. - Tỏ vẻ mặt vô tội trước cơn thịnh nộ của Triết Huân, Đức trả lời tỉnh bơ như không có chuyện gì. Trách là trách cái vị Tổng giám đốc kia quá dễ dàng trong việc quản nhân viên thôi.

Ngả người ra sau ghế, Triết Huân đưa tay day day hai bên trán, thở mạnh một cái rồi ngồi thẳng lại, đưa bút ngoáy đại một chữ xuống bản báo cáo.

- Anh về được rồi.

Hơi thất vọng thái độ của Triết Huân sau khi xem hồ sơ của Lưu Ly, nhưng được thả về nên Đức cũng không quan tâm nhiều nữa, anh nhận lấy báo cáo rồi quay người ra khỏi phòng.

Đức đi khỏi, Triết Huân lại ngả người ra ghế, đưa tay nới lỏng cà vạt, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Thì ra từ trước giờ chỉ có mình cậu tự nhận rằng mình tốt, tự nhận rằng mình yêu Lưu Ly nhiều đến mức nào, chỉ có mình cậu tự cho rằng cậu quan tâm nó đến nhường nào. Nhưng giờ sao? Tất cả cậu nhận được là con số 0 tròn trĩnh, cậu không biết gì về việc nó làm cả. 2 năm qua rốt cuộc cậu đã trao cho nó cái gì?? Hay như nó từng nói, cậu chỉ là cơn gió thoảng qua, những gì cậu trao cho nó cũng như những làn gió không hơn không kém - đến đột ngột rồi chỉ lưu giữ một thoáng.

Tháo luôn cả cà vạt ra, Triết Huân lấy áo khoác, cầm lấy cặp của mình rời khỏi công ty. Dù sao đi nữa vẫn phải đến xem Lưu Ly như thế nào, vết thương có còn đau hay không, hay chuyện hy hữu là có nhớ đến cậu không.

Vừa lái xe đến cổng bệnh viện, Triết Huân đã thấy rất nhiều xe cảnh sát, xe cứu hỏa rồi vô số y bác sĩ đứng dưới lầu, tất cả bọn họ đều ngẩng đầu nhìn tầng trên. Khó hiểu, Triết Huân cũng nhanh chóng chạy lại nhìn lên, tiện tay kéo một y tá hỏi chuyện:

- Xin lỗi, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Tội phạm uy hiếp người ở trên đó! Đều là hai bệnh nhân nữ.

Hai bệnh nhân nữ?

Triết Huân cũng ngẩng đầu nhìn lên tầng cao, cảm giác sợ hãi chiếm cả tâm trí cậu. Độ cao quá lớn, cậu không thể nhìn rõ được ai trên kia.

- Uầy, tuổi trẻ lại phạm tội rồi lôi người vô tội vào, thật là không có tình người.

- Nghe phong phanh mấy y tá trực nói cô gái bị uy hiếp kia hiện là người yêu của người yêu cũ cô kia, lần này phạm tội chắc biết mình không thoát mối lôi cô kia vào để trả thù luôn! - Phía xa xa, Triết Huân nghe được đoạn hội thoại, ngay lập tức cậu xô đám đông để chạy lên lầu.

Lưu Ly.

Triết Huân đứng chờ thang máy thì nhận được điện thoại, Duy.

- Alo?

“Bằng mọi giá cậu nhất định phải để Lưu Ly an toàn trở lại, con bé mà mất đi một cọng tóc tôi cạo cả đầu cậu!” - Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói lạnh lùng, bên cạnh đó cậu còn nghe thấy tiếng lái xe với tốc độ cao.

- Nhất định! - Triết Huân trả lời chắc chắn rồi cúp máy, cậu nhanh chóng lao vào thang máy.

Duy lái xe với tốc độ xé gió trên đường cao tốc, bên cạnh là Lan, mặt cô đang tái xanh vì tốc độ xe đang đạt được.

- Em đừng sợ. - Biết Lan sợ, anh thờ ơ lên tiếng. Có người con gái này bên cạnh, nhất định anh sẽ bảo toàn tính mạng cho cả hai.

Khi vừa dứt nụ hôn ngọt ngào, điện thoại của Duy cũng vang lên. Người gọi đến là cảnh sát thành phố nơi Triết Huân ở. Họ báo đã truy ra nơi tên tội phạm kinh tởm, nhưng ngặt là cô ta đang uy hiếp một bệnh nhân cùng bệnh viện ở sân thượng. Ngay lúc đó, tivi cũng trực tiếp đưa tin này lên, qua màn ảnh, cả Duy đều sửng sốt khi thấy vẻ mặt tái nhợt của Lưu Ly, đầu còn quấn một lớp băng trắng bị cô gái khác kề con dao sát cổ, cả hai đều liêu xiêu trước cơn gió lớn đứng sát mép lan can sân thượng.

Không cần suy nghĩ gì, cả anh và Lan đều lao ra khỏi phòng làm việc và hiện giờ là đang trên đường đến đó.

Triết Huân chạy lên tới sân thượng nhưng lại bị cảnh sát chặn lại từ bên trong, phía ngoài kia nào là bác sĩ y tá, nhà tâm lý, cảnh sát đứng đầy, họ đang cố gắng thuyết phục.

- Tôi là người quen của cả hai người ngoài kia! Cho tôi vào. - Gào lên, Triết Huân đẩy mấy người cảnh sát ra chạy ra ngoài.

Thái thấy Triết Huân tới, vội kéo cậu lại, gấp gáp nói:

- Không ổn một chút nào cả, Luyến điên rồi!

Triết Huân tiến lại gần, cậu thấy Lưu Ly không tỏ vẻ sợ hãi, nhưng gương mặt vô hồn đó càng khiến cậu thêm hoảng sợ và đau lòng.

- Luyến, em đang làm gì vậy? Xuống đây ngay! - Triết Huân hét to.

- A? Triết Huân? Anh đến rồi à? - Luyến ngừng cảnh giác mấy người cảnh sát, hướng nhìn Triết Huân cười thật tươi. - Anh đến đón em đúng không? Anh đến để chia tay với cô ta đúng không?

- Luyến, từ từ đi. Xuống đây đi chúng ta nói chuyện. - Triết Huân bước dần lên, cậu đưa tay về phía đó, thành khẩn nói.

- Không! Không xuống! Xuống em sẽ bị bắt, cuộc đời em sẽ hết, sẽ chấm dứt ngay tại đó. - Lắc đầu nguầy nguậy, Luyến nói lớn, cơn gió lớn càng nổi lên khiến cả hai như giấy trước gió, chỉ cần quạt nhẹ là bay đi. Tình trạng này không đợi người chủ động nhảy cũng đã rơi xuống rồi.

- Luyến, cô nghĩ kĩ lại đi, tội kinh tởm của cô không nặng, cô mau xuống đây nhận tội để còn được khoan hồng, cuộc đời cô còn có thể bắt đầu lại từ đầu. - Ở dưới, cảnh sát cũng lên tiếng.

- Mấy người câm hết! Câm hết cho tôi! Mấy người tưởng tôi là con nít hả? Đừng có dụ. - Luyến buông con dao khỏi cổ Lưu Ly, hét lớn về phía đám người phía dưới.

- Luyến, cô ấy là bệnh nhân, cô ấy không liên quan gì đến cô cả, cả hai xuống đây, nếu không tội của cô càng nặng hơn. - Thái cũng lên tiếng.

- Cái gì mà không liên quan? Nếu không phải cô ta xuất hiện, tôi không cần phải nghĩ cách chiếm lại trái tim Triết Huân, tôi sẽ không cần chứng minh bản thân, sẽ không cần phải hợp tác với bọn tội phạm kinh tởm, tôi sẽ không có ngày hôm nay.

Triết Huân chết đứng. Luyến là tội phạm kinh tởm, người làm công ty Duy suy sụp gần một năm nay.

- Vậy chúng ta cùng chết đi!

!

Từ lúc bị uy hiếp lên sân thượng đến bây giờ, Lưu Ly không hề mở miệng, không hề tỏ ra thái độ sợ hãi, cứ im lặng như một cái xác. Cho đến khi mở miệng nói một câu, lại khiến cho toàn bộ người ở đây đứng hình.

- Tôi cùng cô, chúng ta cùng nhảy xuống! Không sao đâu! - Lưu Ly vẫn với giọng nói khàn khàn lên tiếng khiến Luyến đứng đằng sau không khỏi rùng mình.

Cô ta đang nói diên khùng cái gì vậy?

- Khi tôi và cô nhảy xuống, gió sẽ hòa quyện với chúng ta, rất tuyệt đó!

- Cô im ngay! IM! - Luyến hét lớn, chân loạng choạng ngã ra sau do quá hoảng loạn với lời nói tỉnh như sáo của Lưu Ly, nó không sợ chết sao?

- CẢN THẬN!

- Á á á á á!

.

.

.

.

Hai con người treo lơ lửng trên sân thượng khiến đám đông không ngừng la hét, gió lại càng mạnh khiến hai thân ảnh ấy đung đưa như một cánh dây leo.

- Triết Huân... cứu em... - Luyến sợ hãi, cô khóc nức lên, bàn tay níu chặt tay Triết Huân.

Khi Lưu Ly nói ra những lời nói dọa người đó, Triết Huân biết Luyến sẽ mất tập trung, cậu bước từng bước thật nhẹ đến bên cả hai với mong muốn kéo họ xuống được, nhưng khi nhảy lên định kéo cả hai xuống thì Luyến cũng hét lên bảo Lưu Ly cầm miệng đồng thời bước chân loạng choạng ngã người về sau. Triết Huân cũng liều mình chồm cả người ra ngoài đưa tay với lại. Và cậu đều nắm được tay cả hai, nhưng người cũng sắp rớt theo.

- Nhanh lên, cậu ta sắp rớt xuống rồi! - Mấy người cảnh sát lập tức hành động, chạy lại ôm lấy thắt lưng Triết Huân kéo lên.

- Lưu Ly, em nắm chặt lấy tay anh! Làm ơn! - Không để ý đến tiếng khóc thảm thương của Luyến, Triết Huân chỉ thành khẩn lên tiếng với Lưu Ly, nó yếu ớt không bám vào tay cậu, chỉ có Triết Huân gắt gao nắm chặt lấy bàn tay đó.

- Triết Huân, nếu chúng ta sống, anh và em coi như chưa từng quen biết, có được không?

- Lưu Ly...

- Có được không? Triết Huân?

- Được!

[Cont]

39. Chap 39 (end)

“Em biết việc tự nhủ ngừng yêu anh là chuyện không thể, nhưng đoạn tình này cả em và anh đều đau khổ không có kết quả, vậy...chúng ta hãy giải thoát cho nhau, cho em một con đường mới và hãy tìm lấy một hạnh phúc mới cho bản thân...”

Duy ngồi trên chiếc ghế sát giường bệnh của Lưu Ly, hai tay khoanh trước ngực im lặng. Đối diện anh, Triết Huân ngồi trên giường bệnh đôi tay lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, ánh mắt chứa đầy mệt mỏi nhưng không rời khỏi khuôn mặt xanh xao kia.

Sau khi cậu lên tiếng đồng ý điều kiện của Lưu Ly, nó đã bám chặt lấy tay cậu tìm sự sống cho mình. Hành động đó khiến cậu vừa vui vừa đau xé lòng, hóa ra nó muốn rời khỏi cậu đến như thế.

Cơn hỗn loạn dọa nhiều người đi qua, Lưu Ly được chuyển đến phòng bệnh, Luyến theo cảnh sát về đồn. Mọi chuyện lại im ắng lại cho đến bây giờ. Cứ nghĩ khi Duy đến sẽ cho cậu một trận nhưng anh chỉ thở dài khi thấy em gái mình an toàn nằm trong phòng bệnh rồi im lặng ngồi bên. Lan đến đồn cảnh sát cùng luật sư lo vụ kiện.

- Con bé nói gì với cậu trước khi được kéo lên vậy? - Giọng Duy khàn khàn, ngược đầu hỏi Triết Huân.

- Cô ấy nói từ nay chúng tôi là người xa lạ. - Triết Huân cũng khàn khàn giọng trả lời.

- Cậu đồng ý?

- Tôi đồng ý, nhưng chỉ đồng ý để em ấy xem tôi là người xa lạ, còn tôi thì không đời nào, tôi sẽ theo em ấy đến hết cuộc đời này, như em ấy từng nói rằng tôi là cơn gió của em ấy.

- Tôi cũng không xen vào chuyện tình cảm của hai người nữa, nhưng cũng coi như tôi cầu xin cậu, đừng làm con bé chịu khổ nữa.

- Tôi biết.

Lại rơi vào im lặng, không biết đã bao nhiêu lần những con người này ngồi lại với nhau trong trạng thái đáng ghét này rồi, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ ổn nhưng dường như là chưa bao giờ.

- Cậu tính thế nào? - Duy ngả người ra sau ghé hỏi.

- Lưu Ly tính thế nào tôi sẽ theo em ấy.

- Cậu nên tìm cho mình một người mới, từ từ chấp nhận....

- Anh nói đúng, tôi sẽ theo đuổi một người, tìm lấy hạnh phúc thật sự của bản thân mình và cho cả người con gái đó nữa.

Duy không nói gì nữa, anh chỉnh góc chăn cho Lưu Ly rồi lặng lẽ bước ra ngoài. Anh để không gian này lại cho Triết Huân và Lưu Ly, cho cả hai những phút giây cuối cùng trước khi trở thành người xa lạ trong cuộc sống này.

Nghe tiếng đóng cửa, Triết Huân liền buông tay Lưu Ly ra, nhưng thay vào đó cậu lại tháo giày rồi leo lên giường bệnh nằm, kéo cả người Lưu Ly vào người cậu như muốn truyền hơi ấm vào cơ thể lạnh lạnh đó.

- Anh lúc đầu khi biết đến sự hiện diện của em trong căn nhà này đã rất khó chịu, thậm chí là căm ghét em nữa. Vì em mà cuộc sống của anh xáo trộn lên. Anh ghét cái vẻ bình tĩnh không phản đối cái mối quan hệ này, anh ghét em lúc nào cũng nghe lời mẹ anh. Lưu Ly... anh thật sự không biết từ lúc nào em đã len lỏi vào trái tim anh, anh biết rõ em chấp nhận làm thế thân và đau khổ đến mức nào nhưng anh vẫn làm điều tàn nhẫn đó với em. Lúc đó em không nói gì cả, em chỉ im lặng và yêu anh. Yêu anh... điều khiến em đau khổ nhất khi hiện diện trên cuộc đời này nhưng em vẫn yêu anh. Làm sao anh không biết em yêu anh chứ? Cái anh không biết chính là anh đã yêu em từ bao giờ, thậm chí là còn yêu nhiều hơn em yêu anh. Anh yêu em theo cách của anh, anh cứ nghĩ rằng em đã thuộc về anh, sẽ không rời xa anh nên anh không làm tròn trách nhiệm của một người bạn trai, giống như Hạ Chi nói, anh quả thật giống như đang nuôi em chứ không phải theo đuổi em. Là anh sai rồi. Lưu Ly, em thâm lặng, em suy nghĩ gì nhiều lúc anh không thể hiểu, anh không thấu. Là anh sai rồi. Cả việc em làm trong công ty anh cũng không biết. Mọi việc anh bắt đầu với em đều là anh sai rồi. Chuyện tình chúng ta cũng đều do anh làm lệch mọi hướng đi... là anh sai rồi...

Ôm thật chặt Lưu Ly như sợ nó tan biến, Triết Huân thủ thỉ từng câu mà chính cậu cảm thấy trái tim mình bị hàng trăm nhát dao cùn lăm lăm.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, mãi cho đến khi Triết Huân cũng thiếp đi trong cơn đau nhức nhối, trước ngực cậu cũng ướt đầm một mảng.

Đau thương vô cùng...

Yêu nhau chưa bao giờ là một tội lỗi cả, tội lỗi là do chúng ta không biết cách yêu người chúng ta yêu thôi.

Chầm chậm mở đôi mắt sưng húp và đỏ hoe nhìn khuôn mặt góc cạnh hoàn hảo ngay sát mình, Lưu Ly không kiềm được nước mắt từ khoé mi mình, nó cứ để những giọt nước mắt ấy thấm đầm bờ má nhợt nhạt, thấm dần vào đôi môi khô nứt. Mặt đỏ ửng.

“Phải chăng ngay từ đầu việc em yêu anh là sai trái?”

Đưa tay vuốt hàng chân mày rậm rì của Triết Huân, Lưu Ly khẽ cười chua chát. Cậu mãi không thuộc về nó, ừ, vì cậu là gió mùa.

“Em chưa bao giờ thấy hối hận khi đã yêu anh cả, thật sự còn cảm ơn anh đã hiện diện trên đời để em gặp, để em yêu và để em đau khổ vì anh, cho em hôn anh nhé?” - Nhẹ nhàng đặt lên môi cậu một nụ hôn nhẹ, nó nuốt nước mắt vào trong nở nụ cười mãn nguyện.

Cũng không phải đối diện với cái chết gì, nhưng so với việc đối mặt với cái chết còn đáng sợ hơn nhiều. Nhưng, hết cách giải quyết rồi.

Ngoài cửa phòng, Duy nắm chặt tay Lan trầm lặng, so với Lưu Ly anh hạnh phúc hơn rất nhiều.

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi, cả hai sẽ có một hạnh phúc vì cả hai đều là những con người vì tất cả mà hy sinh.
- Lan siết chặt tay anh, thổ thề nói.

- Ừ.

Everything will be ok.

5 năm sau...

Nước Anh quanh năm lạnh lạnh, mùa đông càng tê tái hơn. Sinh viên đến trường với những chiếc khăn choàng cổ đủ màu. Nhìn thôi cũng thấy ảm.

- Anh ta ngày nào cũng đi theo cô ấy cả!

- Đẹp trai không bằng chai mặt mà.

- Vấn đề là anh ta có cả hai thứ đó, công nhận là anh ta rất đẹp trai!

Lưu Ly ôm chồng sách trong tay bỏ qua lời bàn tán xung quanh, cũng bỏ qua cái người nào đó cứ theo mình như đĩa bám. Trời lạnh vậy mà...

- Đừng đi theo tôi nữa! - Lưu Ly quay ngoắt lại, bực dọc lên tiếng.

- Con đường này không phải của riêng em! Choàng khăn kín lại đi nào, gió lên rồi. - Mặc kệ thái độ bài xích của Lưu Ly, người nào đó mặt vẫn tựa bệ tông bước lại gần sửa chiếc khăn choàng lỏng lẻo trên cổ nó.

- Anh...

- Phải chú ý sức khỏe!

- Triết Huân, chúng ta....

- Chúng ta không là gì cả, là anh đang theo đuổi em!

5 năm trước, khi cậu tỉnh lại thấy mình vẫn nằm trên giường bệnh của Lưu Ly nhưng bên cạnh lại không có người. Hốt hoảng cậu lục tung cả cái bệnh viện lên mới biết Duy theo ý Lưu Ly chuyển nó đi đến nơi khác, nó với cậu chính thức không là gì cả.

Triết Huân bật cười, cậu cũng không tìm kiếm nữa. Mọi chuyện cứ thế diễn ra rất tự nhiên.

Luyện lãnh án 5 năm cho tội phạm kinh tế. Công ty của Duy hoạt động trở lại và ngày càng lớn mạnh.

Khi đã đi vào quỹ đạo liền tổ chức hôn lễ với Lan, hôn lễ không có mặt Lưu Ly, và cũng không có mặt cậu.

Hằng cùng với vị trưởng phòng nhân sự cũng rất vui vẻ quản lí quán coffee “Hand in Hand”, Kim quay trở lại Mỹ tiếp tục học kinh tế. Tất cả mọi chuyện đều trở lại quỹ đạo ban đầu. Cả cậu cũng vậy.

Mãi cho đến khi Thái đi dự thảo chuyên ngành về não bên Anh bắt gặp Lưu Ly trong bệnh viện, cậu mới biết rằng cuộc đời này đã định sẵn hai người là của nhau, mãi là của nhau.

Triết Huân đến Anh trong một ngày tuyết rơi dày đặc, Lưu Ly nằm trong phòng bệnh với căn bệnh trầm cảm suốt ngày ngủ không chịu mở mắt. Cậu nắm chặt đôi tay mình lại rồi thả lỏng, cậu nhất quyết không để tuột nó một lần nào nữa. Lần này cậu sẽ yêu nó như một tình cảm mới bắt đầu cho một cặp đôi.

Bằng tất cả tình cảm và sự chăm sóc của mình, Triết Huân cuối cùng cũng chữa khỏi bệnh cho Lưu Ly. Cứ nghĩ nó sẽ tiếp nhận cậu, nhưng không, 3 năm nay nó vẫn cự tuyệt cậu.

- Mặt thẳng nhai đó quả thật máy khoan giếng cũng không khoan nổi nữa rồi. - Duy ngồi trong xe, bên cạnh là Lan tay ẵm một đứa trẻ lười nhả nói.

- Đáng yêu mà! Anh còn không theo đuổi em như vậy!

- Em háo sắc quá thôi!

Lan: ...

- Anh cũng không nghĩ cậu ta lại kiên trì đến như vậy.

-Họ là của nhau mà!

Duy khẽ cười nhìn cặp đôi châu Á nổi bật ở trời Âu mà không khỏi cảm thán. Triết Huân như tia nắng mang đến cho Lưu Ly một sức sống mới trong những ngày anh dường như tuyệt vọng. Cậu ta bắt chắp mọi thứ để được ở bên Lưu Ly, và bây giờ cũng bắt chắp mọi thứ để theo đuổi tình yêu của mình. Thật đáng khâm phục.

- Anh là quỷ sao? - Lưu Ly mặc cho đôi tay nghịch phá chiếc khăn của mình, gằng giọng nói.

- Không, anh là gió! Gió của riêng mình em. Theo em mọi nơi trên thế gian này. Giờ thì đi ăn nào, em lạnh cóng rồi.

Họ định sẵn là của nhau, từng để tuột mất một quãng thời gian tươi đẹp của tuổi trẻ. Nhưng họ biết nắm lấy một lần nữa dường như là chuộc cho sự ngây ngô một thời để chạm đến hạnh phúc thật sự.

Hạnh phúc nhé đôi trẻ.

____End____

11:37 am _ 5/29/15_ Huntsville, AL, US.

JiFumyy_DBH (Cỏ

40. Ngoại Truyện 1 - Tôi, Anh Và Tất Cả

Tôi chưa nghĩ rằng khi xa anh rồi lại nhớ anh đến như vậy. Mọi thói quen khi chung một nhà với anh tôi không thể bỏ được.

Thói quen... thật đáng sợ!

Cũng như việc tôi yêu anh từng giây từng phút, yêu anh như hơi thở, như cái nháy mắt, mãi không thể bỏ được trừ khi tôi chết. Mà, chết đi rồi liệu có còn yêu anh không?

Xa anh rồi, tôi xin ba mẹ và anh trai sang Anh du học. Với tôi chỉ có thể dùng khoảng cách để xóa dần đi đoạn tình cảm này.

Nhưng bản thân tôi không thể khống chế được trái tim cứ đập về phía anh. Tôi cố gắng làm cho mình tỉnh táo, làm cho mình quên anh. Tôi cố gắng phản bội nhịp đập trái tim... Và cuối cùng là nhập viện với giấc ngủ không biết dài bao lâu.

Trong giấc ngủ ấy tôi thấy mình trở về thời cấp 3. Lúc ấy tôi vẫn là cô bé có chút xa cách nhưng trái tim chưa vương vấn một bóng hình, tôi vẫn sinh hoạt như bao nữ sinh khác, chưa biết rung động, chưa biết mộng mơ.

Rồi tôi gặp anh, chàng trai với nụ cười lạnh nhưng khiến trái tim tôi không thể tự chủ. Anh vẫn đến bên tôi nhưng không giống ngày nào đó vì anh cần một người thay thế. Anh đến bên tôi thật lòng không chút gượng ép. Anh trao tôi những cái ôm, những nụ hôn nồng ấm. Anh nói yêu tôi, muốn bảo vệ tôi, anh làm tất cả cho tôi. Chuyện tình yêu của chúng tôi không hề có một sự cản trở nào. Chỉ có hạnh phúc.

Tôi lạc vào chốn mộng mơ, lạc vào một cuộc sống màu hồng ngọt ngào chỉ có anh, có tôi và có sắc màu hạnh phúc.

Tôi muốn mãi như thế này, muốn mãi bên anh, tôi không muốn thức giấc đối diện với hiện tại chỉ có một mình mình. Tôi can tâm sống trong giấc mơ, giấc mơ có anh và tôi hạnh phúc cùng những đứa con của chúng tôi. Mãi hạnh phúc.

Vào những ngày lạnh, trái tim tôi bỗng dưng đập nhanh. Tôi không thấy anh trong giấc mơ màu hồng nữa. Tôi đi tìm khắp nơi nhưng không thấy khuôn mặt triu mến đó.

Tôi chạy, tôi gọi tên anh. Cứ thế tôi mất dần sức.

Lúc thế giới màu hồng bỗng chuyển đổi thành xám xịt, tôi cảm thấy mình không còn chút sức lực nào để tìm anh nữa. Tôi cứ đứng trong một không gian tối tăm lay chuyển khủng khiếp.

Tôi tuyệt vọng.

Anh không ở đây nghĩa là tôi không có gì cả. Tôi nghẹt thở, tôi muốn thoát ra khỏi đây, tôi... muốn tìm anh.

Bức thành tường sụp đổ, tôi hốt hoảng đứng dậy chạy, chạy về một khoảng không không thể xác định. Nhưng tôi không tìm thấy lối ra. Tôi gào thét nhưng không âm thanh nào được vọng ra. Tôi muốn Triết Huân cứu tôi, muốn anh ấy đưa tôi ra khỏi chỗ này.

- Lưu Ly.

- Triết Huân?

- Đến đây nhanh lên, anh đưa em ra chỗ này.

Tôi thấy một luồng sáng phía trước, Triết Huân lúc ẩn lúc hiện trong vòm sáng đó. Anh giống như một thiên thần vậy.

- Lưu Ly nhanh lên, đừng ở mãi trong bóng tối đó nữa. Nhanh lên em.!

Tôi ngay lập tức chạy về phía anh, giả hay thật đều được, chỉ cần nơi đó có anh tôi đều đến.

Tôi vượt qua luồng sáng đến bên anh, ánh sáng khiến tôi chói mắt, mi mắt không ngừng giật liên hồi.

.

.

.

- Lưu Ly! Lưu Ly? Em tỉnh rồi?

Tôi mơ màng, mắt nặng trĩu. Tôi thấy gương mặt quen thuộc nhưng tôi không thể chạm vào. Người tôi không có chút sức lực nào cả.

- Bác sĩ...

Tôi chỉ thấy khuôn mặt anh nửa hốt hoảng nửa vui mừng chạy ra khỏi phòng rồi lại thiếp đi.

Tôi mở mắt một lần nữa khi cảm nhận được hơi ấm ở lòng bàn tay. Lần này tôi thật sự tỉnh táo, thật sự đã thoát khỏi giấc mộng có anh.

- Lưu Ly... em tỉnh rồi?

Giọng nói quen thuộc truyền thẳng vào tôi, tôi chuyển hướng nhìn sang bên phải, lúc này mới nhận thấy có khá đông người ở đây. Người vừa gọi tên tôi là anh hai – Nguyên Duy. Còn người nắm lấy tay tôi im lặng không ai khác – là Triết Huân. Anh ấy thật sự đang ở cạnh tôi.

- Anh. - Tôi khẽ gọi, giọng khàn khàn.

- Tốt rồi, tỉnh dậy là tốt rồi. - Anh Duy cười rạng rỡ, kể bên chị Lan cũng rất vui mừng.

- Để bác sĩ khám lại cho em nhé? - Anh Duy nói vuốt tóc tôi nói rất trù mền.

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời. Không biết đã ngủ bao lâu rồi, hiện tại tôi chỉ thấy người không có chút sức sống.

- Triết Huân, để bác sĩ khám cho em ấy đã. - Anh Thái kéo kéo áo Triết Huân nói, giọng đầy ý cười.

Lúc này Triết Huân mới thả tay tôi. Từ nãy đến giờ anh vẫn không hề lên tiếng.

Hơn 30' để kiểm tra n thứ cuối cùng tôi đã được buông tha. Bác sĩ nói mọi thứ đều ổn cả, tôi chỉ cần ăn để béo và khoẻ lên.

Cảm giác như... trở về mặt đất. Tôi cảm thấy người lâng lâng, có chút mơ hồ. Thậm chí là... tôi vẫn chưa biết hiện tại là thời gian nào.

- Để anh ôm em gái một cái nào.

Tiếng cửa phòng bệnh vừa mở tôi đã nghe tiếng anh Duy hớn hở. Dứt lời tôi đã nằm gọn trong vòng tay rộng lớn mà ấm áp của anh. Anh luôn như thế, luôn cho tôi cảm giác an toàn và thoải mái.

- Em đã ngủ hơn một năm rồi Lưu Ly. Có biết anh và ba mẹ đã lo như thế nào không? - Ôm chặt tôi, anh thủ thỉ.

Hơn 1 năm? Đùng đùng chứ. Tôi chỉ cảm thấy mình mệt mỏi và ngủ một giấc thôi mà.

Hơn 1 năm ư?

- Anh và Lan đã kết hôn rồi.

- Ah? - Tôi ngẩng đầu đầy ngạc nhiên.

- Bọn anh rất hạnh phúc.

- Chúc mừng anh. - Tôi khẽ cười.

Chỉ cần thấy người thân hạnh phúc, tôi cũng sẽ rất hạnh phúc.

- Công ty rất ổn, đã trở lại quỹ đạo cũ rồi, còn phát triển hơn nữa. Ba mẹ đều rất tốt, ba về hưu, anh tiếp quản.

- Em biết, em nhớ mà. - Tôi cười.

Khi qua Anh gần 1 năm công ty nhà tôi đã phát triển trở lại, bệnh tình của ba ngày càng khá lên. Nhưng ông cũng già rồi nên quyết định ở nhà an tĩnh.

- Lưu Ly, anh biết em đã khổ sở như thế nào khi chia tay Triết Huân. Anh biết em vì những cơn đau âm ỉ trong tim dẫn dắt mới lao vào cảnh trầm cảm hôn mê. Nhưng em lớn rồi, em phải biết tình cảm của mình như thế nào. Em phải biết em yêu Triết Huân đến nhường nào. Lúc em ngủ mãi không tỉnh em có biết anh lo như thế nào không? Anh tìm mọi cách để đánh thức em dậy nhưng em không nghe, em cứ ngủ như vậy... Triết Huân đến Anh vào 6 tháng trước, cậu ta không nói gì với anh cả. Cậu ta chỉ im lặng nhìn và chần sót em thôi. Ngày nào cũng nói chuyện với em, ngày nào cũng nắm chặt tay em. Anh biết trong tiềm thức em nhận được cái tình cảm này mới tỉnh dậy. Lưu Ly, đừng gạt bản thân nữa, cũng đừng dằn vò trái tim cả hai đứa.

Anh Duy vẫn ôm chặt tôi vào lòng, anh nói rất khẽ.

Tôi vẫn tựa vào ngực anh, nước mắt thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng.

Anh nói không sai, tôi không thể từ bỏ Triết Huân được, nhưng... chúng tôi đến với nhau chỉ thấy toàn đau khổ. Thâm tâm tôi gào thét rằng tôi muốn nhào vào lòng Triết Huân, hít thở cho no đủ mùi hương của riêng anh. Nhưng tôi không làm được.

- Tuy em thôi, anh ủng hộ quyết định của em. - Anh Duy thấy tôi im lặng cũng chẳng nói gì thêm.

Nói chuyện với tôi một hồi lâu anh Duy cũng ra về, anh bảo còn vợ chờ. Tôi chỉ mỉm cười tiễn anh ra khỏi phòng.

Tôi rất phục anh Duy, anh mạnh dạn lấy và giữ được hạnh phúc của anh.

Anh Duy về chưa được bao lâu cửa phòng bệnh lại được mở một lần nữa.

Tôi ngược mặt nhìn, Triết Huân đứng ngoài cửa với dáng vẻ cô đơn tĩnh mịch chăm chú vào tôi. Anh gầy đi rất nhiều.

- Em không cần nói gì cả.

Triết Huân bước đến giường liền nói.

- Anh biết em nghĩ gì. Lưu Ly, em nghe đây. Người đề nghị chia tay là em, em muốn chia tay nhưng anh chưa hề muốn.

- Triết Huân, anh nghĩ chúng ta hợp nhau?

- Chúng ta sinh ra là của nhau mà.

- Anh sai rồi, chúng ta đến với nhau không hề tự nguyện.

- Bỏ tất cả đi.

Tôi ngược mặt nhìn anh, cảm thấy như mình rơi xuống vực khi anh lên tiếng.

Mà, cảm thấy như thế có ích gì sao? Có tư cách gì sao? Khi tôi là người đề nghị điều đó.

Tôi cúi gầm mặt, tay nắm chặt mền kiềm nén.

- Từ bây giờ anh sẽ theo đuổi em.

- Hả?

Triết Huân nói là làm, anh ấy theo tôi như cảnh sát theo tội phạm. Bất cứ việc gì có tôi nhất định có anh ấy.

Mọi người có nghĩ tôi ngốc không? Tôi từ chối anh ấy.

Bởi vì tôi muốn như bao cặp tình nhân khác, tôi muốn được một người đàn ông theo đuổi. Cũng xem như trừng phạt anh đã khiến tôi suốt những năm vừa qua khổ vì anh. Nhưng... có lẽ anh làm hơi quá rồi.

.
.
..

Tôi trở về quê hương sau 5 năm rời khỏi. Thời gian... quả thật như thoi đưa. Đến rồi đi trong nháy mắt khiến tôi ngỡ ngàng.

Triết Huân đã theo đuổi tôi đúng 5 năm rồi. Tuyệt chứ?

5 năm qua tôi không biết mình đã nhận bao nhiêu lời nói mình ngốc, nhảm tâm từ mọi người. Cả Triết Huân cũng vậy. Nhưng anh chưa từng để ý, chưa từng lưu tâm, anh vẫn bên tôi với tư cách một người con trai theo đuổi một người con gái. Thật ra đây là do tôi nghĩ, với mọi người anh là bạn trai tôi rồi. Và tôi là hoa đã có chủ.

Tôi cảm thấy cuộc sống 5 năm qua rất tốt, đoạn tình cảm nửa được nửa cái không ra hồn của anh và tôi cũng rất tốt. Thậm chí là tôi thích như thế. Rất bình yên.

- Xuống máy bay em phải đi theo anh, không thì lạc hoặc bị người khác dè bẹp mất.

- Triết Huân, em không phải đứa con nít, em chỉ thua anh 1 tuổi.

- Em mãi là đứa trẻ thôi.

Tôi: ...

- Nước mình thay đổi rất nhiều, suốt mấy năm bay qua bay lại từ nước mình và London anh nhận ra điều đó.

- Anh đang kể công phải không?

- Anh có kể công đâu. Thật sự mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, anh sợ mất em.

Tôi chỉ im lặng khi anh cất lời. Từ bỏ một lần nữa ư?

Không bao giờ!

.

.

Tôi theo anh ra cổng sân bay, hít thở mùi vị của quê hương khiến tôi không khỏi nở một nụ cười mãn nguyện.

Nhớ lắm chứ.

- Lưu Ly! Lưu Ly! Ở bên này!

Ra khỏi khu vực cách li tôi đã nghe tiếng gọi tên mình vang lên thất thanh. Triết Huân đứng ở bên cạnh đẩy chiếc xe chất đồ vali khẽ cười. Tôi nhìn theo hướng phát ra âm thanh đó cũng khẽ nở nụ cười thật tươi.

- Hạ Chi! Khỏe không? - Tôi bỏ Triết Huân chật vật với đồng hành lí, chạy lại chỗ Hạ Chi - người nhận ra tôi đầu tiên khi trở về nước.

- Khỏe cái mặt cậu! Bỏ đi những 5 năm, cậu lại không nói với tớ một câu nào, cậu... cậu...

Hạ Chi gâng cổ lên mắng tôi, nhưng chỉ được một câu cậu ấy đã trào nước mắt như lũ.

- Được rồi, không khóc, cậu ấy đã về rồi còn gì.

- Ổn cả chứ Trung? - Tôi nhìn sang người đứng sau Hạ Chi khẽ hỏi.

- Rất tốt, mọi thứ đều rất tốt ngoài chuyện phải chăm sóc một phụ nữ có thai. - Trung gật gù, gương mặt tỏ vẻ rất hạnh phúc nhìn Hạ Chi.

- Hả? - Tôi ngơ ngác nhìn Trung, rồi chuyển hướng sang bụng IU. - Hai cậu?

- Bọn tớ kết hôn 3 năm trước, ra trường là tớ rước cậu ấy về ngay. - Trung ôm lấy bả vai Hạ Chi hào hứng kể.

- Ngày trọng đại nhất của tớ cậu lại không đến. - Hạ Chi “oán hận” nhìn tôi.

- Xin lỗi. - Tôi nắm chặt tay Hạ Chi nói.

- Được rồi, có gì về nhà nói.

Chúng tôi mãi đắm chìm trong cảm xúc lâu ngày gặp lại thì Triết Huân đẩy xe đến cắt ngang. Anh đưa tay ôm lấy vai tôi rất tự nhiên.

- Đúng đó, Lưu Ly đi chuyến bay đường dài chắc là mệt lắm rồi, em cũng đã đứng cả buổi. - Trung phụ họa.

Cả 4 chúng tôi nhanh chóng lên xe của Trung rời sân bay.

Trên xe, Triết Huân ngồi ở ghế lái phụ, hai cô gái ngồi phía sau, Trung lái xe. Cậu rất cẩn trọng.

- Bây giờ hai cậu làm gì? - Tôi hỏi.
- Anh ấy làm trưởng phòng Tài chính ở công ty Triết Huân, mình nhân nhả làm thủ thư ở thư viện gần đó.
- Hạ Chi nắm lấy tay Lưu Ly trả lời.
- Oh. - Tôi gật gật. - Nhưng mà trưởng phòng tài chính...
- Đức ấy à? - Anh ta được anh điều sang tỉnh khác làm giám đốc điều hành chi nhánh con đầu tiên rồi. - Như hiểu được tôi thắc mắc gì, Triết Huân liền nói.
- Lưu Ly, cuộc sống ở đây đều tốt hết. Tin mình đi, mọi người thân của cậu đều rất tốt. - Hạ Chi siết chặt tay tôi cam đoan nói.
- Ừ.

Tôi lang thang đến công viên gần trường cấp 3 hồi đó. Công viên nơi anh và tôi từng hôn nhau, cãi nhau, nơi tôi dầm mưa rồi gặp lại bạn cũ, nơi tôi ngẩn ngơ vì anh đứng cả buổi. 5 năm qua tôi vẫn đứng ở đây. Chính bản thân tôi cũng không ngờ có một ngày mình lại trở về đây.

Hôm nay tôi đến đây một mình, tâm trạng rất đơn giản, không phức tạp như những năm về trước. Để được ra đây một mình, sáng nay tôi và Triết Huân đã cự nhau một trận. Anh muốn đi cùng tôi, nhưng tôi thì không.

- Chị ơi, có thể chặn bóng lại giúp em không?

Tôi đứng ngẩn người nhìn công viên thì nghe giọng trẻ con la lớn về phía mình. Quay đầu lại, tôi thấy một cậu nhóc đang ra sức chạy đuổi theo quả bóng phía trước.

Như lời thằng bé, tôi dùng chân chặn quả bóng lại.

- Cảm... cảm... ơn chị... ạ... - Thằng nhỏ chạy lại chỗ tôi, vừa thở dốc vừa cảm ơn.
- Không có gì, bạn nhỏ. - Tôi khẽ cười xoa đầu nó. Một đứa trẻ rất đáng yêu.
- Ba đã bảo không chạy rồi sao không nghe lời hả?

Thằng nhỏ chưa ổn định hơi thở lại thì sau lưng nó đã có hét làm rung cành lá khiến cả nó và tôi giật thót. Thằng bé theo bản thân nắm lấy tay tôi, nép sát vào người tôi.

- O... ?

- Lưu Ly?

Tôi khẽ cười nhìn người đứng cách mình không xa. Lâu như vậy vẫn không thay đổi gì cả.

- Khoẻ không? Nhật?
- Lưu Ly!

Nhật sau vài giây chờ người ra liền chạy về phía tôi và ôm chặt lấy.

- Lâu nay cậu đi đâu vậy? Sau cái ngày xuất hiện trên TV ở bệnh viện, cậu biến mất một cách thần kì.
- Mình sang London.
- 5 năm? 5 năm rồi nhỉ?
- Ừ.

- Con mách mẹ, ba ôm chị xinh đẹp, mẹ sẽ cho ba ngủ dưới sàn nhà ngoài phòng khách.

Nghe giọng trẻ con non non nớt vang lên, Nhật mới thả tôi ra.

- Con cứ mách đi, xem tối nay ai mới là người ngủ riêng. - Nhật ngồi xuống nhìn thằng nhỏ thách thức.
- Con trai cậu sao? - Tôi hỏi.

- Ủ, thằng nhỏ 3 tuổi rồi. - Nhật ngược lên nhìn tôi tự hào nói. - Chào cô đi.

- Sao lại chào cô? Chị ấy trẻ mà?

- Gọi là cô!

- Nooooo! Con thích gọi là chị!

- Còn không nghe lời?

- Chị, em gọi là chị nhé?

Tôi cảm thấy hai cha con nhà này rất thú vị, rất... buồn cười.

- Gọi thế nào cũng được. - Tôi xoa đầu nó nói.

- Thấy chưa? Ba thấy chưa, chị cho phép rồi. - Thằng nhỏ héch mặt với ba nó đầy thách thức. Quả là cha nào con nấy.

- Dẫn con đi chơi một mình sao? - Tôi không thấy vợ cậu ấy liền hỏi.

- À, mình đi với...

- Lưu Ly?

Tôi ngược mặt lên khi nghe tiếng gọi. Mối lại lần nữa khẽ nở nụ cười.

- Lâu ngày quá nhỉ Nam?

Cảnh này chợt làm tôi nhớ đến 7 năm trước, những ngày tôi mới chuyển đến nhà Triết Huân cũng gặp hai người bạn này ở đây. Cũng gặp Nhật rồi gặp Nam. Cũng với những cảm xúc bỡ ngỡ này.

.

.

- Cậu vẫn độc thân à? - Tôi nhìn Nam hỏi khi đã an toạ trong một quán cafe.

- Cậu ấy chỉ trung thành với game thôi. - Nhật trả lời thay.

- Game?

- Cậu ấy đang là chủ của một công ty sản xuất game online, quy mô không lớn nhưng sản phẩm chất lượng.

- Chúc mừng cậu.

Nam chỉ cười không nói gì.

Một khoảng thời gian sau cũng chỉ có tôi và Nhật nói qua nói lại. Nam vẫn giữ thái độ im lặng, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm cafe. 5 năm qua, cậu ta đã rất trưởng thành rồi.

- Ủa mà hai cậu sao ở đây? - Tôi khuấy ly sinh tố hỏi.

- Dẫn con đi chơi thôi, cho nó biết đây biết đó. - Nhật xoa đầu thằng nhóc trả lời.

- À. - Tôi gật gù. - Cậu dẫn nhóc con đi với cậu ta? Không đi với vợ? - Tôi tròn mắt, nhìn sang Nam hỏi.

- Có sao đâu. - Nhật tỉnh bơ nói.

Phì.

Tôi phì cười. Nhớ lại mấy năm trước tôi còn khiến cho vợ Nhật hiểu nhầm hai người ngồi trước mặt mình... có tình cảm với nhau. Không ngờ đến bây giờ vẫn dính lấy nhau như vậy. Thậm chí còn dắt theo đứa bé.

- Cậu cười cái gì? Cậu nghĩ bây bạ gì vậy? - Nam dường như hiểu được ý tôi, cậu ta nheo mắt hỏi.

- Không, không có gì. - Tôi xua tay nói.

Nhật cũng nghi ngờ nhìn tôi, nhưng cậu ấy không để tâm lắm.

Ngồi ở quán hơn 3 tiếng đồng hồ để nói chuyện cuối cùng chúng tôi cũng chào tạm biệt nhau, trước khi chia tay nhóc con của Nhật cứ bám riết lấy tôi khiến cậu ấy bối rối không biết làm thế nào. Nhìn sơ cũng biết cậu ta không phải là đối thủ của con trai.

Nam không đi cùng Nhật, cậu ấy đi cùng tôi. Tôi hiểu, 7 năm trước, rồi 5 năm trước, hay là bây giờ tôi và cậu ấy lỡ rất nhiều chuyện, có lẽ bây giờ là thời gian tốt nhất để cả hai cùng ngồi nói chuyện.

Nam đưa tôi đến bờ sông gần quán nước lúc này, cả hai cùng ngồi bệt xuống bãi cỏ xanh mướt. Về chiều gió thổi lên khiến mái tóc nhuộm nâu hạt dẻ của tôi bay tứ tung.

- 7 năm trước mình đã thích cậu từ cái nhìn đầu tiên ở nhà xe, hôm ấy cậu đứng lặng yên nhìn dãy xe đạp ngã rạp vì gió, sau đó lại bước đi trong cơn gió lạnh buốt mái tóc cũng bay tứ tung như thế này.

Tôi không ngạc nhiên vì cậu ấy nói thích tôi, thật ra tôi biết tất cả, nhưng tôi chỉ xem cậu ấy là bạn. Cậu ấy tốt, nhưng tôi không thể ép bản thân thích cậu ấy được. Tôi quay sang nhìn cậu ấy với đôi mắt tràn ngập ý cười:

- Cảm ơn cậu Nam, cảm ơn cậu đã thích mình.

Nam cười, ngã người nằm xuống bãi cỏ, hai tay gối đầu nhìn lên bầu trời cũng một màu xanh thẳm.

- Duyên phận đôi lúc thật kì diệu, đôi lúc lại thật trớ trêu. Rõ ràng mình gặp cậu trước, thích cậu trước nhưng không thể giành lấy trái tim cậu từ anh ta.

- Không có đâu, duyên phận nào cũng là một điều kì diệu cả. Cậu không thể bước vào trái tim mình vì số phận cậu là phải bước vào trái tim một người con gái khác. Mình không thể đến và yêu cậu vì trên đời này có người muốn đến và yêu cậu đến suốt cuộc đời, bằng cả trái tim mà cô ấy có.

- Xem ra thời gian cũng làm người ta lớn lên không ít nhỉ?

- Tất nhiên rồi, thời gian sẽ làm thay đổi tất cả mà.

Nam lặng thinh, tôi cũng không nói nữa, cả hai cứ thế tận hưởng không khí trong lành cùng hơi thở ấm nóng hòa quyện cùng gió. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy thanh thản như thế này.

- Lưu Ly, mình có thể ôm cậu một cái được không? - Nam ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi.

- Được. - Tôi mỉm cười gật đầu.

Được sự đồng ý của tôi, Nam đứng dậy rồi kéo cả tôi lên sau đó vòng tay to lớn của cậu ấy ôm chặt tôi vào lòng.

Một cái ôm cho mối quan hệ mơ hồ mà tốt đẹp của chúng tôi.

- Cậu phải thật hạnh phúc đấy nhé. - Nam khẽ thì thầm bên tai.

- Nhất định, cả cậu cũng thế.

- Nếu bây giờ anh ta đòi chia tay cậu, cậu có đến bên mình không? - Vẫn ôm chặt lấy tôi, Nam khẽ hỏi.

- Gì cơ? - Tôi ngẩng đầu nhìn Nam hỏi lại.

Cậu ấy chẳng nói gì, chỉ quay đầu sang phải cười đầy ẩn ý. Tôi thấy lạ, cũng nhìn sang rồi hoảng hốt đẩy cậu ta ra khi thấy Triết Huân đứng cách chúng tôi khá xa.

- Đã yêu nhau như vậy dày vò nhau. - Nam tự động buông ra khi thấy phản ứng hoảng hốt của tôi, khi chúng tôi đã có một khoảng cách cậu ấy lại nói thêm một câu nữa.

Ừ, sẽ không dày vò nhau nữa khi Triết Huân và tôi đã trải qua một thời dài. Chúng tôi không có sóng gió về gia đình, không có sóng gió về vật chất, nhưng chúng tôi vướng phải rắc rối về cảm giác của cả hai. Chúng tôi đến với nhau khi không ai có cảm giác với nhau cho đến bây giờ là cảm giác lo sợ khi bắt gặp nhau trong tình huống này. 7 năm để tin tưởng nhau tôi hiểu Triết Huân chắc chắn sẽ hiểu, nhưng trong lòng tôi vẫn sợ, hiện tại đã hiện lên rất nhiều câu giải thích. Tại sao ư? Vì tôi không muốn anh ấy buồn, vì tôi yêu anh ấy, yêu hơn những ngày còn đau khổ của những năm trước kia.

- Hey, mình đi đây. - Nam vỗ vai tôi, nháy mắt rồi quay lưng bước đi.

- Gặp lại sau nhé! - Tôi nói vọng về phía cậu ấy.

Nam chỉ đưa tay vẫy vẫy rồi nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt tôi.

Sau khi Nam đi, tôi quay lại nhìn về phía xa xa kia nhưng không thấy Triết Huân đâu cả. Trong lòng tôi có chút hoảng hốt, anh đâu rồi?

Tôi đưa tay lên miệng cắn vào móng tay cái, xoay người tứ phía tìm dáng người quen thuộc mà tìm đập thành thịch. Chúng tôi không thể lỡ nhau thêm một lần nào nữa. Tôi đã chịu đủ mọi sự dày vò từ chuyện tình cảm rồi.

- Triết Huân! - Tôi hét lớn tên anh, giọng có chút run run.

- TRIẾT HUÂN! - Không có một dấu hiệu hồi đáp nào, tôi hoảng loạn chạy ra ngoài phía đường lớn gọi tên anh một lần nữa, to hơn, vọng hơn, da diết hơn.

Hoàng hôn ngả một màu đỏ rực bên bờ sông, đôi chân tôi chạy không nhiều nhưng đã bắt đầu tê dại. Nước mắt đã tràn khoeo, chỉ chực để rơi xuống thôi. Anh cứ thế mà đi? Thật sự mà đi? Vậy 5 năm qua đối với anh là gì?

- Triết Huân... - Tôi ngồi bệt xuống bãi cỏ, người hết sức lực thềm thì tên anh.

Trải qua bao nhiêu chuyện, tôi mãi là con ngốc mà thôi. Tự mình đánh mất biết bao nhiêu lần.

Nhìn hoàng hôn rực đỏ nghiêng về phía trời, dần dần chìm xuống nhường chỗ bóng đêm tôi bắt đầu có cảm giác tuyệt vọng, lúc khóc nức lên lại nghe thấy giọng nói trầm ấm theo tôi gần chục năm vang lên từ phía sau:

- Sao lại ngồi bệt ra khóc lóc thế rồi?

Sau lời nói nghe có vẻ trách móc, đau lòng là vòng tay rộng rãi ấm áp ôm chặt tôi từ phía sau, nhắc nhở tôi lên.

- Em tưởng anh bỏ em đi rồi... - Tôi òa khóc, vòng tay ôm chặt lấy cổ anh.

- Nói điều ngốc nghếch gì thế? - Anh siết chặt vòng tay khẽ nói.

- Em tìm không thấy anh, lúc này em biết anh thấy em và Nam...

- Ngốc quá! Anh biết em đi cả ngày chưa ăn gì nên đi mua chút đồ thôi.

- Thật à? - Tôi buông cổ anh ra, mắt ướt mắt ráo nhìn anh hỏi.

- Thật! Bánh rán này. - Anh gật đầu, chỉ bọc giấy vàng nằm lẫn lóc trên bãi cỏ nói.

Tôi đẩy anh ra nhặt lấy bạch bánh, ngửi mùi thơm nứt từ những chiếc bánh vàng ươm bụng lại đói cồn cào. Cảm giác mất mát một giây biến đi mất. Tôi biết như thế vì có anh ở bên.

- Lưu Ly, anh sẽ ghen nếu em cứ ôm ấp người khác giới như vậy.

Tôi cắn một miếng bánh, chưa kịp nuốt anh đã nghiêm túc nói.

?!

- Anh rất sợ em biết không? - Triết Huân kéo tôi vào lòng anh thủ thủ. - Anh sợ những tổn thương anh dành cho em là cơ hội để một người chờ em như anh đã chờ em có được trái tim em.

- Không đâu. - Tôi lắc đầu.

- Lưu Ly, anh không thể mất em đâu.

Cảm nhận được vòng tay anh càng siết chặt, tôi thấy trái tim mình như có dòng nước ấm rót vào. Dễ chịu và bình an đến lạ thường. Tôi biết, trên đời này chỉ có anh mới cho tôi cảm giác này thôi. Trước khi yêu và khi đang yêu đều như thế.

- Triết Huân, em xin lỗi.
- Hả?
- Xin lỗi làm cả hai tốn thời gian như thế này.
- ...
- Triết Huân, anh làm chồng em nhé?

Tôi đứng trước trung tâm thương mại, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước - nơi con người đã từng kéo tôi xuống địa ngục cũng đang nhìn tôi như thế này.

Luyến.

Cô ấy chủ động đến phía tôi, khẽ cười, nói:

- Qua kia một chút được không?

Lần trở về này tôi biết phải đối mặt với nhiều chuyện nhưng vẫn chưa bình tĩnh khi đối mặt với Luyến được.

- Tôi mới ra tù cách đây 2 tháng. - Luyến khuấy li café đen nói. - Tôi chuẩn bị sang Mỹ lại, sẽ bắt đầu cuộc sống mới, sẽ tìm thấy một người lấp đầy trái tim tôi.
- Chúc chị may mắn.
- Triết Huân quả thật là một người đàn ông tốt.
- Tôi biết, thậm chí là còn rõ hơn chị.
- Đáng tiếc tôi tự tay dâng anh ấy đến với người khác, nhưng nói đúng hơn thì tôi và anh ấy là hai đường thẳng song song vô hạn. Tiếc nhưng mà thôi, cuộc đời mà, như thuyền không biết cập bến nào cho hạnh phúc, tôi sẽ đối xử tốt với bản thân để bù đắp những năm điên rồ.
- Cảm ơn chị. Cảm ơn đã biết nghĩ đến bản thân một cách thấu đáo.
- Chúc phúc cho hai người, và gửi lời xin lỗi đến Triết Huân giúp tôi.

Luyến rời đi trong cơn tuyết đầu mùa, tôi ngồi co ro trong quán café nhìn theo dáng người ấy lòng khẽ nhẹ nhõm. Lớn rồi, trưởng thành rồi cách nghĩ cũng trở nên lạ. Có thể là điên rồ, có thể là bạo dạn nhưng mọi suy nghĩ đều nghĩ đến một cách tốt nhất cho bản thân. Điều ấy không là sự tham lam, điều ấy là sự trân trọng. Trân trọng những người sinh ra chúng ta, trân trọng thân xác theo những lí trí ngây ngô theo chúng ta từng ấy năm, và điều ấy là trân trọng những lời cầu nguyện của những người xung quanh ta.

Tôi không nghĩ đến chuyện tương lai khi tôi và Triết Huân sẽ trải qua những vấn đề gì nữa, tôi chỉ biết rằng mỗi ngày còn sống là một món quà tuyệt vời nhất đối với mỗi người, tôi sẽ tận hưởng món quà đó với người tôi yêu nhất.

Cố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-de-anh-la-gio>